

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\C\Creasey John\West - Případ Londýn - Austrálie.pdb

PDB Name: West - Případ Londýn - Austráli
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.2.2010
Modification Date: 6.2.2010
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JOHN CREASEY
PŘÍPAD LONDÝN-AUSTRÁLIE

1
Starý přítel?
"Odkud je?" zeptal se Roger West.
"Z Austrálie," odpověděl Kebbie,
"Austrálie je velká země. Z kterého státu?"
Svým způsobem to byla krutá otázka. Kebblovy modré oči se zamračily, sevřel rty a na okamžik se Rogerovi zdálo, že mu Kebbie odsekne, což by ho dost mrzelo. Bylo už pozdní odpoledne, končil únavný den, Kebbie byl spokojen sám se sebou - což býval příliš často, to byla jeho hlavní slabost - a na nějaké ukázkování seržanta Kriminálního vyšetřovacího oddělení nebyl vhodný čas.
"Potřebujete o něm vědět ještě něco jiného?" Kebblova otázka zazněla s lehkou ironií.
Roger, který seržanta dobře neznal, si nyní ověřoval, zda má dobrou náladu, a smysl pro humor.
"Všechno!" Zazubil se. "Věk, zevnějšek, barvu očí, zda mluví s australským přízvukem, jak si stojí - myslím jeho finanční situaci. To přece znáte. Co nejvíc věcí."
Kebbie se téměř usmál, když byl výčet u konce - což bylo dobré znamení.
"Nebude to dlouho trvat," slíbil a vyšel z kanceláře.
Roger odstrčil židli od stolu a vstal. Byl to velký, statný muž a fešák, což mu v prvních letech služby v Yardu vyneslo přezdívku Hezoun, která seděla. Teď už měl vlnité světlé vlasy protkané stříbrnými nitkami, ale vcelku pořád ještě vypadal zdatně a mladistvě. Pohnul se stejně sebejistě a energicky, jak měl ostatně ve zvyku i mluvit.
Začal od píky a teď zaujímal jedno z nejvyšších postavení.
Úřadoval v malé kanceláři - místnost vrchního inspektora kriminálního vyšetřovacího oddělení mohla být mnohem prostornější, ale pak by samozřejmě její okna nemohla vést na nábřeží Temže. Malá kancelář měla i další výhody; bylo mnohem těžší chovat se v ní oficiálně.
Kebbie dnes zastupoval vrchního inspektora Copea, s nímž West v kanceláři seděl. Byle mu Copea líto. Byl nemocný, vážně nemocný a zprávy z nemocnice nebyly dobré. Jestliže se uzdraví, bude moci odejít do výslužby třeba hned, jenomže pak bude mít menší penzi, než s jakou počítal. A to je smůla, když je člověku jednapadesát let.
Kebblovi bylo dvaatřicet. Poslali ho sem z jednoho okrsku metropolitní policie, kde bydleli zámožní obchodníci. Soudě podle jeho služebního záznamu, byl to chytrý chlapík. Aby člověk dosáhl v Yardu špičkového postavení, musel být jak inteligentní, tak šikovný, ale mít také štěstí. Paměť hrála důležitější roli, než si mnozí mysleli. Kebble to štěstí měl, tři muži vypadli ze stavu kvůli nemoci, jeden měl autohavárku a dva měli celý den práci u soudu, a tak seržant Kebble převzal povinnosti hlavního pomocníka za jednoho z vyšších důstojníků Yardu.
Roger zvedl fotografii dívky a přistoupil s ní k oknu. Byla to hezká dívka, dokonce i po smrti. Snímek našťestí neukazoval její krk.
Co koho mohlo pohnout k tomu, aby ji uškrtil?
Co to bylo za dívku?
Byla to záhada, ale ne příliš vzrušující; včera ráno našli její mrtvolu v zadní místnosti laciného penzionátu. Roger West ji viděl v márnici a vzpomněl si na tmavé skvrny na jejím krku. Nedostal dosud konečnou zprávu z patologie, ale smrt uškrcením mu připadala jako nejpravděpodobnější odhad.
Ranní noviny otiskly tuto fotografii s výzvou:

KDO ZNÁ TUTO DÍVKU?

Zprávu podejte na adresu New Scotland Yard, Whitehall 1212, nebo na nejbližší policejní stanici.

Muž, v kterém Kebble okamžitě poznal Australana, nebyl zdaleka první, kdo prohlásil, že dívku zná, ale nikdo z mnoha dalších, kteří se přihlásili, jim v ničem nepomohl. Podle nich ta dívka měla sedmnáct různých jmen a pocházela z dvanácti různých částí Anglie.

Někdo zatřáskl na dveře.

"Dál."

Roger otočil hlavu, když Kebble vstoupil. Byl to šlachovitý chlapík s dlouhým krkem, vystouplým ohryzkem a kostnatými zápěstími. Oči měl ostražitě jako nějaký pták a opravdu trochu připomínal krocana.

"Co nového jste zjistil?" zeptal se Roger.

"Ten muž se jmenuje Benjamin Limm - L-i - dvě M - a pochází z Cowry v Novém jižním Walesu." oznámil Kebble. "Je to farmář, pěstuje ovce, je mu asi pětatřicet let, je vdovec, měří metr osmdesát, je štíhlý, fyzicky zdatný, má šedé oči a světlé vlasy."

V Kebblově tváři se nepohnul ani sval, když domluvil.

Roger si uvědomil, že je na čase přestat si dělat ze seržanta dobrý den.

"Děkuju vám. Myslíte, že tu zabitou dívku zná?"

"Tvrdí to s jistotou. Plavil se s ní z Austrálie na nákladní lodi a bylo tam všeho všudy devět cestujících. Říká, že se to děvče jmenuje Denise Morrisonová a že na lodi cestovala se svou sestrou Doreen. Zdá se, že o tom nemá nejmenších pochyb."

"Kdy to bylo?" zeptal se Roger.

"Před čtyřmi nedělemi přistáli v Southamptonu a před deseti týdny vypluli z Melbourne," odpověděl Kebble.

"Promluvím si s ním," řekl Roger. "Položím mu pár obyčejných otázek, včetně těch, které jste mu dávali už vy. Všechno protokolujte."

Kebble přikývl.

"Přiveďte ho," řekl Roger.

Když Kebble vyšel z kanceláře, Roger se znova zkoumavě podíval na fotografii. Jak byla stará? Dvaadvacet? Triadvacet? Rozhodně ne víc. Tmavé vlasy, trochu příliš štíhlá, s výjimkou poprsí, to tedy je třída - byla třída, opravil se v duchu. Měl tísnivý pocit, a to nebylo dobré znamení. Třicet let u Yardu, ano, skoro třicet - ho naučilo zvláštní předtucha, kterou novináři s oblibou nazývají šestým smyslem. Čas od času ten pocit měl, tak jako teď, když se ujal vyšetřování tohoto zločinu. Do této chvíle by si jej byl nepřipustil, ale teď byla předtucha natolik silná, že ji nemohl ignorovat.

Denise Morrisonová, která měla sestru -

Ozvalo se krátké, téměř drzé zatřáskání na dveře a objevil se Kebble.

"Mám přivést pana Limma?"

"Prosím"

Kebblův popis byl dobrý, ale pominul jeden důležitý detail: vitalitu. Limm vpochodoval do místnosti, štíhlý, statný chlapík se zábleskem netrpělivosti v očích. Vypadal dobře, měl protáhlý energický obličej, z něhož pravděpodobně sálalo pro mladší ženy neodolatelné kouzlo.

Roger stál za stolem a natáhl ruku.

"Jsem rád, že vás poznávám, pane Limme. Děkuji, že jste se obtěžoval a navštívil nás v té nemilé záležitosti."

Limm mu krátce potřásl rukou. Dlaň měl studenou. "V nemilé záležitosti?" opakoval. "Jak to - nemilé?"

"Vy nic nevíte?"

"Ne, pane inspektore, nic. Viděl jsem v novinách tu fotografii a přišel jsem vám říct, že je to Denise Morrisonová a že ji znám. Je snad -" Zarazil se.

Roger řekl klidně: "Je mrtvá, pane Limme."

Limm opakoval: "Mrtvá." Veškerá vitalita se z něho pojednou vypařila. "Mrtvá?" opakoval a jeho otázka zněla tak, jako by se v duchu odmítal s touto pravdou smířit. "To není možné."

"Bohužel ano. Nabídněte panu Limmovi židli, seržante." Kebble pohotově přisunul židli s rovným opěradlem. Limm se do ní svezl. Záblesk netrpělivosti už byl také pryč. Z jeho očí a z celého výrazu bylo patrné jen to, jak jím zpráva otřásla. Sedl si a hleděl na Rogera.

"Znal jste ji dobře?" zeptal se Roger.

"Hm - moc dobře ne," odpověděl Limm. Pak pokrčil rameny a řekl silným hlasem: "Tak dobře, jak zná člověk spolucestujícího, s nímž se šest neděl plaví po moři. Řekl bych, že dost dobře." Zaváhal, jako by ještě chtěl říct něco, co nedokázal přesně formulovat, nebo o čem nevěděl, zda je to vhodné. "Chudinka! Tak ona je po smrti. Byla tak -" Zvedl ruce a znova je nechal klesnout na kolena. "Plná života," řekl pak. "Skutečně plná života. Jak - jak zemřela?" "Máme za to, že byla zavražděna," řekl Roger velice zřetelně. Limm zalapal po dechu; na rtech mu bylo vidět, že chce říct "ne", ale nevyslovil to. Kebble pořizoval záznam rozhovoru a skláněl se nad svým stolem. Zdálo se, že dopravní ruch za okny pohlcuje všechno; náhlý řev automobilového motoru, měnicího rychlost, přehlušil v kanceláři všechny zvuky.

"Pane Limme, znal jste Denisu Morrisonovou dřív, než jste nastoupil na loď?"

"Ne," řekl Limm. "Neznal."

"A víte jistě, že se jmenovala Denise Morrisonová?"

Limm chvíli mlčel a pak řekl zastřeným hlasem: "Ano, to vím jistě." Pokrčil rameny a zdálo se, že v sobě opět vykresal jiskru života. "Viděl jsem její pas. A také byla v seznamu cestujících."

"Víte, odkud pocházela a co byla zač?"

"Z města Dandenong, poblíž Melbourne," odpověděl Limm. "Byla zaměstnána v dámském krejčovství, navrhovala modely, ale občas dělala i nákupčí. Každou sezónu jezdila do Melbourne a do Sydney pro zboží. Doreen dělala sekretářku v jedné velké garáži. Šetřily si na tu cestu celá léta." Limmův hlas byl poněkud tlumený, jako by ho vzpomínka na mrtvou dívku přímo bolela. Pojednou se však dostal do ráže. "Máte důvod domnívat se, že nemluvíla

pravdu, nebo že uvedla falešné jméno?"

"Pokouším se zjistit její totožnost," řekl Roger mírně.

"Tou si můžete být jist," řekl Limm rozhořčeně, "Neříkal bych vám to, kdybych to bezpečně nevěděl."

"Asi byste opravdu měl znát dívku, která, byla šest neděl vaší spolucestující," přisvědčil Roger. "Pro úřady to ovšem není důkaz. S ověřením totožnosti podle fotografie se koroner nespokojí."

"Koroner?"

"Bude zahájeno vyšetřování a obávám se, že budeme potřebovat vaše svědectví, pokud nenajdeme někoho, kdo ji znal lépe než vy," vysvětlil Roger. "Vyšetřování rozhodně nebudou dlouho odkládat. Najdete si čas?"

Limm zabručel; "Když to bude nutné, tak jistě. Co ode mne vlastně chcete, pane inspektore?"

"Rád bych, abyste se na mrtvou podíval."

Limm zkoušel rty a teprve po chvíli se zeptal přiskrceným hlasem: "Proč já?"

"Nenašli jsme zatím nikoho jiného, kdo ji znal."

"O žádné sestře jsme nic neslyšeli. Nepřihlásila se nám."

"Ta přece ví -" řekl Limm, ale pak se zarazil v půli věty, jako by v náhlém údivu. "Chcete říct, že nevíte, kde je Doreen?"

"Nevěděli jsme ani, že existuje." Roger vstal a pomalu přistoupil k oknu. "Mrtvolu - Denisinu - našla včera ráno majitelka penzionátu v South Kensingtonu. Zapsala se tam u nich jako paní Brownová - mimochodem, byla vdaná?" Při této otázce se Roger otočil.

"Co vím, tak ne."

"Byla zasnoubená?"

"O tom také nic nevím," prohlásil Limm. "Pane inspektore, nechť byste mi tu historii povědět celou? Přeskakujete od jednoho k druhému a já bych chtěl znát celou situaci zgruntu." Kebble zvedl oči k Rogerovi a maličko se usmál.

"Nemohu vám vyprávět celou historii, protože ji neznám," odpověděl Roger. "Povím vám ale všechno, co vím. Uvedla, že se jmenuje Brownová. Řekla, že čeká na manžela, který přijede později. Majitelka penzionátu ji slyšela někde odcházet kolem deváté hodiny večer. Vrátila se po půlnoci s mužem, kterého nikdo neviděl, aspoň podle toho, co je nám známo. Toho muže nikdo odcházet neslyšel. V deset hodin ráno se šla majitelka penzionátu podívat, jestli mladá paní něco nepotřebuje. Našla ji mrtvou - ležela na zádech a měla na sobě noční košili."

Limm se zavrtěl v židli a upřeně na Rogera hleděl; neřekl nic.

"To je všechno, co víme o dívce, o níž říkáte, že se jmenovala Denise Morrisonová, a která se zapsala jako paní Brownová. Není vyloučeno, že byla opravdu vdaná. Měla na prstě mosazný snubní prstýnek."

"Mosazný prstýnek?"

Roger přistoupil ke stolu a zvedl malý sáček z umělé hmoty, nahoře stažený provázkem. Uvnitř byl prsten, který vypadal jako by byl ze zlata - jen odborník by přes matný sáček poznal zvláštní druh naleštěné mosazi.

"V pokoji zůstaly jen její šaty. Všechno ostatní zmizelo."

"Co všechno?"

"Kabelka, peníze - jestli nějaké měla - kosmetické přípravky, spousta věcí. Měla nový kostým - z dacronu kombinovaného s vlnou - jakých jsou v obchodech desetitisíce, nové střevíčky, nové punčochy. Podvazkový pás a podprsenka byly staré - naši experti zatím nezjistili, kde ty věci byly vyrobeny. A teď před sebou máte úkol, pane Limme: najít toho muže, o němž věříme, že je vrah, a zjistit, proč ta mladá žena byla zavražděna." Roger se prudce otočil.

"Neměl jste někdy tušení, že má z něčeho strach?"

"Strach?" opakoval Limm. "To děvče nevědělo, co je to strach. Šetřily si se sestrou každý haléř, aby se mohly na tu cestu vydat. Chtěly pracovat kdekoli, kde práci seženou, projet autostopem celou Anglii a pak se ještě podívat do Evropy. Ta měla tolik kuráže, až se mi z toho točila hlava." Vstal. "Jestli měla z něčeho strach, pak muselo jít o něco, co se stalo až po přistání v Anglii. Za to bych dal krk."

"Řekla vám, koho jede do Anglie navštívit?"

"Ne," odpověděl Limm. "Myslel jsem, že tu žádné známé nemá. Matka jí zemřela před třemi lety - otec byl mrtev už dlouhou dobu. Neměly žádné příbuzné v Austrálii a pokud vím, neznaly nikoho ani v Anglii." Limm začal přecházet po místnosti. "Tohle je nejhnušnější věc, o jaké jsem kdy slyšel." Zastavil se před Rogerem. "Její sestra - to právě je to, co nemohu pochopit. Doreen totiž Denisu zbožňovala, byla jako její hlídací pes. Bylo to takové praktické děvče, opatrovala peníze a všechno zařizovala. Denise vymýšlela plány a pak je házela sestře na krk. Denise byla hezké děvče, ale Doreen byla chytřejší. Když člověk někde viděl Denisu, mohl si být jist, že Doreen není daleko. Věřte mi - měli byste najít Doreen."

"Máte její fotografii?" zeptal se Roger

Kebble si pohrdavě odfrkl, otázka mu připadala absurdní.

Limm sáhl do kapsy, vylovil náprsní tašku, otevřel ji a vytáhl pár fotografií. Bylo jich sedm nebo osm, malého formátu.

"Moc se nepovedly, ale nic jiného vám nabídnout nemohu," řekl. "Fotografoval to jeden cestující a obrázky mi poslal."

Na fotografii bylo devět lidí, včetně Limma. Jedna z nich nepochybně byla mrtvá dívka; jiná, menší dívka stála vedle ní, pak tam byl jeden mladý pár, jeden postarší manželský pár a muž v důstojnické uniformě. Roger přistoupil ke stolu a vzal si lupu. Fotografie byla, dobrá a tváře budou při zvětšení mnohem líp vidět.

"Co mi můžete říct o ostatních cestujících?" zeptal se Roger.

Limm váhal.

"Tak - byla tam Doreen - samozřejmě. Pak tam byli Donelliovi, to je ten starší manželský pár, jeli do Evropy poprvé po třiceti letech emigrace v Austrálii. Patří jim kavárny v Adelaide. Drželi se stranou od ostatních. Pak tam byli Jack a Jill Parrishovi, novomanželé na svatební cestě, ačkoli to po celou dobu tajili. On pěstuje banány někde v Queenslandu, ona je Angličanka - byla v Austrálii na návštěvě u příbuzných v Surfer's Paradise."

"Kde to je?" zeptal se Roger.

"To je přímořské letoviště na pobřeží South Queenslandu - patřilo to ke Zlatému pobřeží, určitě jste o tom už slyšel." Roger o tom sice nikdy neslyšel, ale neřekl to. "Pak tam byl Perce Sheldon, pojišťovací agent, ten cestoval ze zdravotních důvodů." Limm se dal málem do smíchu. "Jedl za dva. No a pak tam byl ještě starý Sam Hackett, to jsou všichni. Nikdy jsem předtím neviděl tak čilého osmdesátníka. Nezničitelný chlapík - připomíná kořen kaučukovníku po lesním požáru. Říkal, že nadělal jmění na perlách a perlorodkách předtím, než jim zakázali na Západním pobřeží obchodovat."

Limm zřejmě svou Austrálii dobře znal.

"Děkuji za informace," řekl Roger. "Mohu si tu fotografii půjčit?"

"Jestli jen půjčit, tak klidně."

"Slovo na to, že vám ji vrátím."

"Já vám věřím." Limm se usmál téměř nenucené - poprvé od chvíle, kdy se dověděl o smrti Denisy Morrisonové.

"Budete pátrat po Doreen?"

"Oznámíme její popis a vyhlásíme pátrání. Zařídím to ještě dnes večer, než odtud odejdu," slíbil Roger.

"To bude rozumné," řekl Limm. Opět se usmál, ale úsměv neměl dlouhé trvání. "Nechápu, proč nezůstaly spolu, a také nechápu, proč Doreen nevolala na policii hned, jak uviděla v novinách tu fotografii. Tady něco není v pořádku."

Vypadalo to, jako by chtěl znovu pokrčit ramený. "Neříkal jste, že chcete, abych se podíval na Denisu?"

Limm se zřejmě přemáhal - nebylo na něm vidět žádné pohnutí, když před nimi v studeném, jasném světle márnice odhalili dívčí tvář. Roger ho pozoroval zepředu, Kebble ze strany.

Pojednou Roger stáhl prostěradlo až k nahým ramenům, aby bylo vidět skvrny na hrdle. V té chvíli se Limm přestal ovládat. Zuby mu začaly drkotat a začal pěsti.

Někdo sevřel dívčí hrdlo silnými rukama - a nebylo to tak dávno.

"Proboha, najděte Doreen," řekl chraplavě.

Doreen Morrisonová byla v té chvíli pouhé tři míle odtud. Spala v malém, mizerně zařízeném pokoji - sama na pohovce. Oddechovala tak slabě, že se mohlo zdát, že snad nedýchá vůbec. Kdyby byla otevřela oči, zúžené panenky by prozradily, že je omámená morfiem.

2

Druhý svědek

Limm z Rogerovy kanceláře odešel.

Kebble dokončil protokol; přepíše jej na stroji nebo dá přepsat až ráno. Bylo už skoro šest hodin večer, ale nezdálo se, že se chystá jít domů. Rogera se na jeho názor nezeptal; projevoval neobyčejnou zdrženlivost. Roger podepsal dopisy, zavolal poslíčka, a když muž s poštou odešel, podíval se na Kebbla.

"Co si o tom Limmovi myslíte?"

Kebble rychle zvedl hlavu.

"Nemám důvod k podezření, že ví víc, než nám řekl."

"Myslíte?" řekl Roger.

Kebble si troufl: "Vý ale máte dojem, že něco zatajil, že?"

"Zatím ne," řekl Roger. "Já si prostě myslím, že nemůžeme předem vyloučit nikoho." Pokračoval, jako by mluvil sám k sobě. "Jestliže nemáme právo předpokládat vinu, proč bychom měli předpokládat nevinu?" Doufal, že to nezní tak nadneseně, jak se mu zdálo. "Teď nás ale čeká spousta práce. Máte na večer něco smluveno - něco neodkladného?"

"Ne."

"Výborně." Roger sáhl po telefonu a zároveň řekl: "Vemte tu fotografii do laboratoře, dejte udělat zvětšeniny všech tváří, seženejte otisky prstů obou sester Morrisonových a dejte je ještě dnes večer rozeslat na všechny okrsky a služebny." Do telefonu řekl:

"Spojte mě s manželkou, prosím." Zavěsil sluchátko a po krátké pauze pokračoval v hovoru s Kebblem. "Zjistěte u té lodní společnosti, kde je v téhle chvíli parník Kookaburra. Jestli je v Londýně, spojte se s přístavní a s říční policií - rád bych si promluvil s kapitánem a posádkou. Jestli není v Londýně, zjistěte, kde je. Potom obstarajte kompletní seznam cestujících, anglické adresy všech cestujících, kteří vystoupili z lodi v Southamptonu - nebo v kterémkoli přístavu, když loď zakotvila v Anglii."

Telefon zazvonil.

"Je vám všechno jasné?"

"Snad ano," řekl Kebble.

Rogerova ruka netrpělivě uvízla nad telefonem. "Snad?"

"Ale ano, to je v pořádku."

"Rozjed'te to a pak za mnou znova přijďte." Roger zvedl telefon. "Tady je West... Tak mi ho dejte..." Hlas se mu změnil, ale pořád zněl dost příkře. "Haló, Šmejdo, je maminka doma?"

Kebble, který už byl ve dveřích, se ohlédl.

"Ahoj, tati," řekl Martin, zvaný Šmejda, Rogerův starší syn. "Máma doma není, šla k paní Pollisterové na koktejl nebo co se to tam koná. Říkala, že se vrátí asi v sedm."

"Vyřiď jí, že dneska přijdu pozdě," řekl Roger. "Jak ses měl?"

"Šlo to. Dodělal jsem tu kresbu kamelota. Docela se povedla."

"Zkus nakreslit milionáře," řekl Roger. "Ten od tebe portrét spíš koupí."

"Nikdy jsi neslyšel nic o umění pro umění?" zeptal se Martin se smíchem.

"Tím si nevyděláš ani na slanou vodu," odbyl ho Roger. "Co dělá Mřenek?"

Martin vyprskl. "Ten má malér. Rozhodil motor z toho starého MG a teď nemůže najít jeden píst nebo co. Běsní jak ďábel."

"Neutahuj si z něho," napomenul Roger syna.

"Co tě nemá. Poslyš, táto -?"

"Copak?"

"Na čem děláš?"

"Od darebáků nemůžeš čekat nic dobrého," řekl Roger mrzutě.

"Nezamlouvej to. Jde o tu holku? Co byla ráno v Globe její fotka?"

Byla to vždycky delikátní záležitost rozhodnout se, kolik toho má o kterém případě povědět svým synům, nebo nakolik má jejich přirozenou zvědavost zklamat, ale v daném případě nemělo smysl nic zapírat.

"Ano," řekl Roger prostě.

"To je teda kšeft."

"Mírně řečeno."

"Taková hezká holka."

"Člověk nesmí dát na zevnějšek," řekl Roger automaticky. "Já už musím končit, Šmejdo. Nezapomeň to vyřídit mamince."

Zavěsil a podíval se na fotografii Denisy Morrisonové. Uvažoval, jak asi může působit na dvacetiletého mladíka. "To je teda kšeft." Tak to Šmejda formuloval - a to je celý on - vždycky se zajímal o lidi kolem sebe - vždycky cítil lítost a sympatie, třebaže se navenek tvářil jako mládenec, kterého hned tak nic nerozhází. Co by asi říkal, kdyby věděl i o té sestře, která mlčí, která se nepřihlásila?

Roger vystřádl syna z myslí, udělal si pár poznámek do bloku a zvedl telefon.

"Budu pět minut mimo kancelář," řekl.

"Ano, pane."

Roger prošel přílehlou chodbou a vydal se nahoru po schodech. Pohyboval se neuspěchaně, což u něho vždycky byl příznak napětí a projev vitality; vždycky měl pocit, že mu každá práce moc dlouho trvá a že nikdy nikam nedokáže dorazit tak rychle, jak by si přál. Vešel do úřadovny seržantů, kde měl za normálních okolností sedět i Kebble. Nějaký člověk tam telefonoval. Když se Roger přiblížil, právě říkal:

"Já za to nemůžu, Kitty, on prostě nezná nic než povinnost. Já vím, já vím... To všechno ten můj nový šéf, Hezoun West... no jo, West... Kitty," pokračoval muž skoro zděšeným tónem, "to je jako svatokrádež zmínit se o někom ze Scotland Yardu." Zasmál se. "Buď doma a sekej taky jednou dobrotu."

Zavěsil.

Roger, který chtěl některého seržanta poslat, aby zjistil bližší údaje o Benjaminu Limmovi, prošel kolem pootevřených dveří a nenahlédl dovnitř. Kebble mu tedy lhal, když říkal, že nemá na večer nic smlouveno. Jedna nula pro něho. Roger zamířil k jiným dveřím a našel dva seržanty, sedící na stoličkách u vysokých staromódních pultíků. Sklouzli z nich a stoupli si do pozoru.

"Kdo jste volný?" zeptal se Roger přátelsky.

Jeden z mužů, malý čipera jménem Scott, se usmál na půl úst.

"Nemám nic, co by nemohlo počkat."

"Tak se toho ujměte. Tady máte všechno, co zatím vím o člověku jménem Limm, který mě před chvílí navštívil." Roger podal seržantovi papír s poznámkami. "Ověřte adresu, kterou uvedl, a jak dlouho je tam ubytován, prostě zjistěte všechno, co o něm zjistit můžete - všechno naprosto diskrétně. Rozuměl jste?"

"Ano, pane!"

"Zavolejte mi, jak budete něco vědět," řekl Roger. "Budu v kanceláři přinejmenším do osmi. Kdybych odešel, než budete mít zprávu pohromadě, zavolejte mi domů."

"Rozkaz," řekl Scott.

Roger kývl a vyšel z místnosti. Když se blížil ke své kanceláři, uslyšel nepřetržitě vyzvánějící telefon, přestože službě v centrále řekl, že z kanceláře odchází, a muž v centrále jen zřídka na něco zapomněl. S obvyklým, poněkud "kroceným" spěchem otevřel dveře, prošel místností a zvedl telefon.

"Ano?"

"Promiňte, pane Weste, vím, že jste říkal, že budete mimo kancelář, ale mám na drátě nějakého člověka, který tvrdí, že mu za pět minut letí letadlo, ale chce před odletem ještě nutně mluvit s inspektorem, který vyšetřuje případ té dívky z fotografie."

"Díky," řekl Roger. "Dejte mi ho."

Nenásledovala skoro žádná pauza, muž se ozval okamžitě. Roger si hned všiml, že mužův hlas připomíná Limmův, alespoň tím, že vyslovuje samohlásky jinak než je v normální angličtině běžné. Hlas v telefonu však zněl hlučně a drsně, docela jinak než Limmův.

"Vyšetřujete případ té dívky, jejíž fotografie byla otištěna v Globe?"

Fotografie byla ve všech novinách kromě The Times; překvapovalo, že pořád všichni mluvili jenom o Globe. "Mohu vám říct, o koho jde," prohlásil muž.

"Víte to jistě?"

"Ovšem. Takové dívky jako Denise Morrisonová se nevyskytují často. Plul jsem s ní z Austrálie na jedné lodi, na

parníku Kookaburra. Ano, vím to jistě. Byla tam se svou sestrou Doreen. Nedostala se snad do nějakých potíží, pane inspektore - nebo ano?"

"Obávám se, že ano," řekl Roger klidně.

"To mě mrzí. Rád bych se v Anglii ještě zdržel, ale měl jsem tříměsíční zdravotní dovolenou, a jestliže se nedostanu do středy domů, budu mít malér. Jmenuji se Sheldon, Perce Sheldon, pane inspektore. Jsem z Adelaide v jižní Austrálii - pracuji v pojišťovnictví. Dejte mi vědět, kdybych vám mohl být nějak užitečný, ano?"

"Jistě," řekl Roger, "Kterým letadlem odlétáte?"

"Letový spoj 107 z Londýnského letiště," řekl Sheldon. "Zrovna už volají k nástupu do letadla. Doufám, že se Denise nedostala do žádných velkých potíží. Byla to nejhezčí dívka na palubě lodi."

Třískl sluchátkem do vidlice.

Roger zavěsil téměř stejně rychle a udělal si pár poznámek, než uslyšel za dvěma kroky; Kebble byl ve fotolaboratoři už hezky dlouho, ale mohl se cestou také stavit ještě někde jinde. Zamračil se, když se dveře za jeho zády zabouchly hlučněji než bylo třeba.

Roger dopsal poznámky.

"Co je?"

"Propásl jsem je o pět minut," řekl Kebble zachmuřeně.

"Koho jste propásl?"

"Ty lidi z lodní společnosti. Teď je v kanceláři jenom hlídač: Dlouho mi trvalo, než jsem je vůbec našel," pokračoval Kebble nespokojeně. Svraštil poněkud čelo a spodní čelist mu poklesla, ale přesto nepůsobil dojmem slabocha.

"Myslel jsem, že když zjistím jméno ředitele, mohlo by vám to v lecčems pomoci, ale -" Ohryzek na krku mu poskočil.

"Jmenuje se Smith."

"První úkol zítra ráno - sehnat ho," řekl Roger. "Máme potvrzeno, že ta dívka skutečně byla na palubě parníku Kookaburra a že se opravdu jmenovala Morrisonová. Poslal jsem Scotta, aby prověřil Limma. Co vám řekli v laboratoři?"

"Fotografie pro dálnopis budou hotové v osm třicet."

"Nebyly s tím žádné problémy?"

"Starý George vrčel, že to musí dělat tak narychlo," řekl Kebble. Stál přímo před Rogerem. "Opravdu to tak hoří?"

Roger se posadil; jednu ruku měl v kapse kalhot.

"Možná. Ale když jsme to stihli, je to pro začátek úspěch a ráno to můžeme jaksepatří rozjet. Kdyby to nebylo - taky by se nic nestalo." Myslel na Kebblovu odloženou schůzku s Kitty, na to, jaká ta Kitty asi je, jaká asi byla ta pohřešovaná Doreen. Fotografie mu zatím příliš neřekla, ale snad to bude lepší se zvětšeninou. Pohřešovaná sestra mu dělala starosti a nedokázal je pustit z hlavy.

"Aha," řekl Kebble. "Tak takhle se to dělá, že?"

Roger ho poslouchal na půl ucha. "Cože?"

"Ale nic, nic," řekl Kebble honem.

Roger si dodatečně vybavil jeho slova a s náznakem úsměvu opakoval: "Takhle že se to dělá - to jste říkal?"

Kebble se začervenal a v té chvíli připomínal krocana víc než kdy jindy. "Nerad bych byl drzý."

"A myslíte, že jste byl?"

"Ne, kdepak."

"Tak mi to vyklopte."

Kebble se nepřírozeně rozesmál.

"Jste pro nás mladší něco jako legenda, pane inspektore. Vždycky řešíte ty největší záhady. A když se v nějakém případě rozhoupete tak bleskově jako teď, znamená to, že už máte pěkný časový náskok - hned tak někdo vás nedohoní. Nic jiného jsem tím nemyslel."

"Jen mi nelichot'te," řekl Roger. "Detektivní pátrání chce talent, ale také nekonečnou, drobnou a houževnatou práci. To je malá násobilka." Po krátké pauze pokračoval: "Zatelefonujte na Londýnské letiště a zjistěte, jestli Perce nebo Percival Sheldon odletěl letovým spojením číslo 107 do Austrálie."

Sheldon byl vysoký, asi padesátiletý muž, s náběhem k tloušťce. Všechna zavazadla už měl v letadle, kromě aktovky a pláště do deště, který si nesl přes ruku. Bylo mu horko a čelo měl pokryté krůpěmi potu. Límeček košile mu byl trochu moc velký a kravatu měl na půl žerdi. Vyletěl z telefonní budky, břichem přibouchl dvířka a trochu si vydechl; na podobné nepříjemnosti byl zvyklý a tak se jimi nijak zvlášť nevzrušoval.

Z reproduktoru se ozýval neosobní hlas.

"Voláme naposledy cestující letového spoje číslo 107. Paní Georgina Thomasová a pan Percival Sheldon nechť se neprodleně dostaví ke vchodu na letiště."

Drobná žena se spoustou umělých květin na klobouku se hnala letištní halou. Z podpaží jí trčel deštník a veliká lesklá kabelka jí tloukla do kolen. Ve tváři měla zděšený výraz. Sheldon si pomyslel: "Tak to je Georgina Thomasová. Rád bych věděl, kam až letí." Přidal do kroku, což dělal nerad, poněvadž se hned zadýchal. Spatřil nějakého člověka čtoucího Globe a na stránce natočené k němu uviděl fotografii Denisy Morrisonové.

„Doufám, že je s ní všechno v pořádku.“ Měl ve zvyku mluvit si sám pro sebe. „Doufám, že jsem jednal správně. Aspoň -“ Nedomýšlel, klopýtl a začal padat. Ztratil nad sebou vládu do té míry, že tvrdě vrazil do nějaké mladé dívky a strhl ji s sebou. Někdy mladík po jejím boku zvolal:

"Co to děláte, hrome? Nemůžete dát pozor?"

Sheldon ho neslyšel. Kácel se na vysoký červený koberec. Do hrudi mu vystřelila bolest, jako by mu někdo vrazil mezi

žebra nůž. Byla to bolest tak velká, že nemohl vykřiknout, nemohl se nadechnout, nemohl dělat nic, než nechat bezvládně tělo padat tam, kam směřovalo.

"Dejte přece pozor!" zvolal nějaký muž.

"Udělal se mu asi špatně," řekla nějaká žena s výrazným americkým přízvukem.

"Pozor - uhněte tam!"

Sheldon definitivně ztratil rovnováhu. Jak padal, pravou rukou zachytil o popelník na vysokém chromovaném podstavci, porazil jej a nedopalky cigaret a popel se rozlétly do vzduchu. Dopadl na zem s tupým zuchnutím, zachvěl se a zůstal ležet. Ústa měl pootevřená a dýchal - jenom dýchal. Oči měl přimhouřené, skelné, bez života.

"Sežene doktora," řekl nějaký muž naléhavě.

"Doktora?"

"Dojděte někdo pro doktora."

"Je tu nějaký doktor?"

Letištní zřízenec se objevil s komisním výrazem člověka rozhodnutého udělat pořádek. Houstnoucím davem se prodíral obtloustlý muž a říkal:

"Pusťte mě, já jsem doktor."

To byla poslední slova, která umírající Perce Sheldon slyšel. Zdálo se mu, že přinášejí nějakou nadějnou, křišťálově jasnou zprávu, ale ve chvíli, kdy se nad ním doktor sklonil, další záchvat nesnesitelné bolesti mu roztrhl hrudník vedví, zatměl hlavu, usmrtil tělo.

3

Poplach

Roger obrátil stránku předběžné zprávy o případu Denisy Morrisonové. Trochu ho už mrzelo, že se rozhodl zůstat v kanceláři tak dlouho. Zdánlivě tu měl ještě spoustu práce, ale většina toho mohla počkat až do rána; nedalo se předpokládat, že by se ředitel lodní společnosti vrátil do své úřadovny dřív. Kebble čekal, až dostane spojení na letiště. Roger přelétl očima seznam lidí, kteří "identifikovali" mrtvou dívku. Bylo zvláštní, že nikdo z těch, kdo ji opravdu znali, nezavolał na policii dřív než k večeru - Globe přece byl ranik.

A také bylo divné, že ji nepoznal nikdo jiný; děvčata z Austrálie nejsou v Anglii žádná zvláštnost, zpravidla se rychle seznamují a navazují známosti se svými australskými krajany či krajankami. V Londýně jsou soukromé hotely a penzionáty vedené Australany, jejichž návštěvníci se rekrutují výhradně z řad australských návštěvníků Anglie. Bylo těžké věřit, že se dívka v Londýně s nikým neseznámila. A navíc tu ještě byla ta její sestra.

Na Kebblově stole zazvonil telefon. Zvedl jej rychle, ale bez zbytečné překotnosti.

"Tady je Kebble... Ano, hned, prosím... Ano." Následovala pauza. Roger nezvedl oči, ale rozhovor poslouchal. "Chtěl jsem se zeptat na jednoho cestujícího... Ano, je to úřední dotaz. Letový spoj 107, do Austrálie... Ano. Můžete mi říct, zda byl mezi cestujícími pan Perce Sheldon?"

Až sem probíhal hovor klidně, ve střízlivé a věcné atmosféře - Kebble měl ve zvyku chovat se jako člověk, který přesně ví, co chce, a jak toho dosáhnout. V příštím okamžiku se však jeho hlas změnil tak nečekaně, že Roger doslova nadskočil.

"Cože?"

Kebble vypadal, jako kdyby mu právě řekli, že se letadlo při startu zřítilo - stejně zděšeně.

"A nemýlíte se?"

Následovala delší pauza, než řekl normálním hlasem:

"Jak dlouho je mrtev?"

Roger vyskočil ze židle.

"Rozumím," řekl Kebble. "Přepojte mě prosím na úřadovnu letištní policie. Čekám u telefonu." Zakryl mluvítka volnou rukou. "Sheldon zemřel na letišti." Z hlasu bylo jasné, že se dosud nevzpamatoval.

"Cože?"

"Telefonistka tvrdí, že se skácel a byl mrtev."

Roger zvolal: "Skácel? Mrtev?"

"Neuvěřitelné, že?"

Roger neřekl nic.

"Shoda okolností, nic jiného to nemůže být," pokračoval Kebble.

"Možná," připustil Roger pochybovačně. "Až se vám ohlásí policie, chtějte inspektora Sandysa."

"Budete s ním mluvit sám?"

"Zeptejte se ho na podrobnosti a řekněte mu, že za ním oba jedeme na letiště. Počkejte - zeptejte se, co udělali s mrtvým. Jestli nic, požádejte ho, aby jej nechali na místě."

"To tam vyvolá pěkný poprask -" řekl Kebble, ale vzápětí zvedl sluchátko. "Haló?... Tady seržant Kebble, volám z pověření vrchního inspektora Westa ze Scotland Yardu... Je tam prosím inspektor Sandys?... Prosím."

Roger kontroloval obsah kufříku, který si bral v podobných případech vždy s sebou. Bylo tam všechno - a kdykoli něco z obsahu při práci použil, nikdy nezapomněl chybějící věc doplnit. Do postranní kapsičky zastrčil lupu, zavřel kufřík a otočil se.

Kebble právě říkal: "...budeme tam za čtyřicet minut." Zavěsil. "Mrtvola je na letišti v ošetřovně."

"To se dalo čekat," řekl Roger, "Co vám Sandys řekl? Nebyl celý pryč, když se dověděl, že může jít i o něco jiného než obyčejné úmrtí?"

"Hm - no - ten dojem to na mě udělalo," připustil Kebble. Když Roger obešel stůl, vstal také.

"Vezmeme si můj vůz," řekl Roger, "Dojděte tam a přivezte ho před hlavní vchod. Já je jdu ještě trochu prohnat do fotolaboratoře."

Vyšel z místnosti dřív než Keble a pospíchal k výtahu svým rázným, energickým způsobem, který pro něho byl charakteristický; ten disciplinovaný spěch už se mu stal druhou přirozeností; ,vás hned tak někdo nedohoní' - vzpomněl si pobaveně na Keblův výrok. Tenhle případ jinak moc zábavy nesliboval: zdálo se, že předtucha nečekaných potíží se začíná potvrzovat. Uvažoval, zda tenhle druh předvídavosti v lidech ze Scotland Yardu pěstuje dlouholetá zkušenost.

Výtah byl v patře. Roger vyšel o dvě poschodí výš a pospíchal do fotolaboratoře. Nebylo to sice největší oddělení Yardu, ale patřilo stále k nejvýznamnějším.

Vrchní inspektor George Cole, muž s bledou tváří a dvojitou bradou, stál u velkého stolu, na němž bylo připnuto asi dvanáct čerstvých, ještě mokřých fotografií. Když Roger vešel, otočil k němu hlavu.

"Hele," řekl otráveně. "To jsem si mohl myslet. Řekl jsem v půl deváté a myslel jsem tím ve dvacet třicet."

"Hrozně to spěchá, George," řekl Roger.

"Od vás jsem ještě nikdy neměl práci, která by nespěchala."

"Docela hezká holka, víd', George?"

"Co z toho. Londýn je plný docela hezkých holek a polovina z nich přijela z Austrálie - aspoň podle australského klubu to tak vypadá."

"Přijela na parníku Kookaburra."

"Celkem milá švitorka," řekl George - to byl jeho způsob vtipkování.

"Další cestující z Kookaburry se skácel mrtvý na londýnském letišti asi před půl hodinou," prohlásil Roger.

Cole lapl po dechu, - olízl si rty a vyhrkl: "Hrome. Který to byl?"

"Ten, co stojí na fotografii vpravo. Kdy můžeme rozeslat všechny ty zvětšeniny na policejní okrsky?"

"Aby mohli začít čmuchat, co?" řekl Cole. "Ty chlape zatracená - Já je vyexpeduju v půl osmé."

"George, ty jsi vlastně lepší, než se o tobě říká." Roger ho plácl po masitých zádech, přes rameno ještě řekl "Díky" a vyřít se z místnosti.

Keble čekal u vchodu, u Rogerova černého roveru.

"Budete řídit," řekl Roger.

Dopravní špička už opadla a frekvence na nábřeží prořídla. Keble znal Londýn dokonale. Proplétal se uličkami, dokud se nedostal na sběrný okruh za mostem Knightsbridge, a pak šlápl na plyn. Nikdo si na něho nemohl stěžovat. K hlavnímu vjezdu na letiště dorazili za jednatřicet minut a za další čtyři minuty zaparkovali před úřadovnou letištní policie. Když Roger vystupoval z vozu, nějaký muž vykoul z okna v prvním poschodí a zamával mu.

"Přijdu dolů," zavolal.

O půl minuty později už je Roger představoval:

"Seržant Keble - vrchní inspektor Sandys. Vsadím se, žeš ještě nic nevypátral, Sandy."

"A to jsi teda na omylu," usadil ho Sandys s ponurým zadostiučiněním. Byl to poměrně malý muž s cihlově červenou tváří, žlutohnědými prošedivělými vlasy, hnědýma očima, huňatým obočím a spoustou pih na tváři i na ruce. "Zjistil jsem, v kolik hodin přijel, kam šel, s kým mluvil, co jedl - ale to všechno byla jen zbytečná ztráta času. Toho chudáka klepla mrtvice."

"Kdo ti to řekl?"

"Já to říkám."

"Doktor to potvrdil?"

"To je otázka času," trval Sandys na svém.

"Jestli máš pravdu, ušetří nám to spoustu nepříjemností," řekl Roger. "Kde je teď doktor?"

"Pořád ještě u mrtvoly," odpověděl Sandys. "To je div, že sis s sebou nepřivezl toho svého dvorního prosektora, když tak pekelně spěcháš."

"Proč bych to dělal, dokud nemáme lékařskou zprávu?" zeptal se Roger, Kráčeli k hlavní letištní budově, kolem celnic a k pohyblivým schodům. "S kolika lidmi tu Sheldon mluvil?"

"S prodávacem v novinovém stánku, s číšnicí ve snack baru a s jedním zřízencem. Většinu zavazadel už měl v letadle."

"Doprovázel ho někdo?"

"Na letišti ani u budovy letecké společnosti ne."

"Jak sem vlastně přijel?"

"Autobusem letecké společnosti." Sandysovi zřejmě pohotové odpovědi působily potěšení.

"Zjistili jste, jestli mluvil s někým z ostatních cestujících?"

"Nemohl jsem se jich zeptat," řekl Sandys. "Letadlo odstartovalo bez něho - podle letového řádu. Můžeme se dotázat pilota rádiem, jestli to pokládáš za důležité."

"Důležité by to být mohlo," řekl Roger. "Může to ale klidně půl hodiny počkat - teď už to na věci nic nemění."

"Ty že bys taky někdy nespíchal?" Zdálo se, že tato eventualita Sandyse téměř rozjařila. Šel před nimi po schodišti a ukázal jim místo, ohrazené provazem - prostor asi patnáctkrát dvacet stop. "Tady se skácel," prohlásil Sandys s ještě větším uspokojením.

"Vědělš přesně, co máš udělat," řekl Roger.

"To je jen běžná, solidní práce," chvástal se Sandys ironicky. Poprvé od chvíle, co se setkali, měl Keble dojem, že se Sandys nepokouší vrchního inspektora trumfnout. "Tahle náhlá úmrtí se mi někdy nezamlouvají, Hezoune. Vždycky říkám, že je deset procent pravděpodobností, že v nich něco nehraje."

Došli k místu, obehnanému bílým provazem obtočeným kolem přenosných stojánek, vysokých asi po kolena, jichž se

používá k vyznačení cesty na volném prostranství; nebylo na tom nic senzačního, nic, co by vzbuzovalo pozornost. Zevlovala tu jenom dvojice mladých lidí, kteří vypadali dost plaše.

Sandys začal, vysvětlovat, co se stalo. Zdálo se, že to mladý pár neobyčejně zajímá. Kebble je už chtěl požádat, aby se vzdálili, ale zdálo se, že Rogeru Westovi jejich přítomnost nevadí.

"...tady klopýtnul," řekl Sandys. "A padl k zemi jak podřátý."

Plachý mladík s malou bradkou a měkkými rty, hotové kuře ve srovnání s Kebblem připomínajícím krocana, pojednou řekl:

"Promiňte."

Sandys na něho upřel oči a zatvářil se tak, že by to odradilo i otrlého vlasatce.

"Máme tu nějakou úřední práci."

"Já - ano - já vidím, ale -"

"Cyrile, nestojí to za to, neztrácej s tím čas," přerušila ho dívka. Byla menší než její kostnatý a ušlápnutý společník, statná, tmavovlasá, s ofinou, která působila, že se její kulatá tvář podobala tváři japonské panenky. "Pojď pryč."

"Ne, Sal, to nemůžu."

"Cyrile - prosím tě."

"Jestli nám můžete v něčem pomoci - budeme vám vděční," řekl Roger. "Viděli jste, jak k nehodě došlo?"

"Jakápak nehoda?" odříkla dívka. "Viděli jsme, jak ten člověk umřel."

"Máte pravdu, bylo to něco jiného než nehoda."

Roger se na ni přísně podíval. "Viděli jste, co se stalo, než pan Sheldon zemřel?"

Děvče neodpovědělo.

"Ano," prohlásil pápěrka Cyril. "Viděli jsme to. A on neupadl naráz - vrávoral dobrých dvacet kroků, než padl. Vrazil do mé snoubenky, proto jsme si toho také všimli. Jenomže je tu ještě něco -"

Sandys vypadal, jako by si přál, aby mladík byl tisíc mil odtud. Kebble fascinoval rozdíl mezi jeho a Westovým chováním.

"To nemuselo nic znamenat, Cyrile. Nezačínej, prosím tě, vykládat nějaké báchorky."

"Vy jste něco viděli nebo slyšeli?" zeptal se Roger mladíka.

"Něco jsme viděli."

"Oba?"

"Já si nejsem jistá," řekla dívka.

"Sal, vidělas přece, co se stalo, stejně dobře jako já. Jste od policie, že?" zeptal se Rogera.

"Ano." Roger vytáhl z náprsní kapsy průkaz a ukázal mu jej. "Tohle je inspektor Sandys z letištní policie a tohle můj zástupce, seržant Kebble. Můžete mi říct, jak se jmenujete?"

"Já jsem Cyril Gee," řekl ušlápnutý mladík a pak představil dívku: "Má snoubenka Sarah Wellingová."

"Můžete se spolehnout, že cokoli mi řeknete, budu pokládat za důvěrné sdělení," řekl Roger, "Co to bylo, pane Gee?"

"Víte, stalo se to ve snack baru," odpověděl Gee bez váhání. "Ten - no - ten muž, co zemřel, jedl nějaký ovocný salát a zmrzlinu a pil kávu. Četl noviny a najednou v nich zřejmě uviděl něco, co ho zaujalo. Někdy jiný muž, který stál kousek od něho, k němu přistoupil a něčím ho bodl. To vím jistě. Stál velice blízko u toho muže, co pak umřel, a vrazil do něho. Měl ruku v kapse, ale viděl jsem jehlu nebo špendlík nebo prostě něco ostrého - jak mu to trčí z kapsy. Ten muž, co jedl zmrzlinu, sebou trhnul a sáhnul si... No... na zadek, ale ten druhý ihned odešel."

Sandys zvolal: "Panebože." Kebble pocítil nával vzrušení.

Roger se podíval Sarah Wellingové do očí a zeptal se: "Vy jste tu akci viděla také, slečno Wellingová?"

"Ano," řekla zkroutěná, "Stalo se to přesně tak. Něco hrozného -"

Odmlčela se,

"Něco hrozného," řekl ušlápnutý Cyril Gee, "a udělali jsme chybu, že jsme o tom tomu tlouštíkovy nic neřekli.

Nenapadlo nás v první chvíli, co máme dělat, hrozně nás to překvapilo. A ten muž, co použil té jehly nebo špendlíku, tak rychle odešel. Byl to takový pomešší člověk a hned se ztratil v davu. A ten mrtvý - říkal jste, že se jmenoval Sheldon?"

"Ano."

"Ten pak dojedl zmrzlinu a taky vyšel ven," pokračoval Gee. "Sal a já jsme o tom chvilku mluvili. Nevěděli jsme, co bychom měli dělat."

"Pravda je, že jsme byli dost vyjukani," přerušilo ho děvče mrzutě.

"Kdo by nebyl?" zeptal se Roger konejšivým hlasem. "Poznali byste toho pomeššího člověka?"

"Já ano," ujistil ho Gee.

"Já taky," odpověděla Sarah Wellingová právě tak jistě.

"Sandy," řekl Roger inspektorovi letištní policie, "jestliže ho bodnul, musí být na těle vpich - z které strany ho bodnul, pane Gee?"

"Z pravé," odpověděl Gee. "Děkuji. Mohl bys zajít za doktorem, Sandy?"

"Jdu tam hned," řekl Sandy a skoro se rozběhl. "Pane Gee, vaše informace by mohla mít nesmírnou cenu," řekl Roger.

"Nemáme zatím žádný důkaz pro domněnku, že pan Sheldon zemřel z jiných příčin než přirozených, ale v takovémhle případě se všechno, co se zdá nevysvětlitelné, musí zevrubně vyšetřit. Vyličte nám, prosím, všechny detaily a seržant Kebble si je poznamená. Doufám, že příliš nespěcháte?"

"Přišli jsem se sem jen najíst a podívat se, jak odlétají letadla," řekl Gee. "Že moc nespěcháme, vid', Sal?"

"Ani ne," připustila dívka rezignovaně.

"Najděte si nějaký solidní koutek, poručte si něco k pití - na účet Scotland Yardu - a povězte seržantu Kebblovi

všechno, co víte," řekl Roger. "Než odejdete, ještě se uvidíme."

Kývl na ně a vykročil. O kousek dál, v čekárně, kde už zas bylo plno lidí, stálo několik telefonních budek. Vešel do nejbližší prázdné a vytočil Whitehall 1212. "Scotland Yard. Prosím."

"Dejte mi oddělení informací," řekl Roger. Zdálo se, že jeho hlas probudil muže v centrále k životu. "Rozkaz!" Trvalo to ale přesto déle, než by si byl přál, a tak se Roger mezitím otočil. Pozoroval Kebbla a mladou dvojici a povšiml si menšího muže, který se o ně zřejmě velice zajímal; pak ho napadlo, jestli Sheldon nevolal náhodou z téhle budovy.

"Vrchní inspektor West?" Oddělení informací se konečně ozvalo. "Spojte se s policií v City a řekněte jim, že potřebujeme kompletní seznam cestujících z lodi Kookaburra, která připlula z Austrálie asi před pěti týdny a přistála v Southamptonu," řekl Roger. "I s jejich anglickými adresami. A taky ať raději rovnou opatří seznam členů posádky. Tuhle informaci potřebujeme dnes večer. Loď patří společnosti Blue Flag, která má kancelář v Throgmorton Streetu. Ředitel se jmenuje Smith."

"Mám to zapsáno," řekl muž z oddělení informací. "Kdy vám mám zavolat?"

"Vrátím se co nevidět," řekl Roger. "Všechna ostatní práce musí jít stranou. Dva cestující z té lodi jsou po smrti, jeden byl zavražděn a u druhého je to velice pravděpodobné. Nerad bych, aby se něco stalo ještě dalším."

Když zavěsil sluchátko, zmocnila se ho na okamžik náhlá úzkost, téměř poplašný pocit: jak mohl vědět, zda ostatní cestující už také nejsou mrtví?

"Nesmysl!" řekl nahlas a vyšel z telefonní budky, rozhněvaný sám na sebe. Stín zlé předtuchy se nad ním vznášel a tvář sestry mrtvé dívky měl v duchu před očima.

Doreen Morrisonová stále ještě spala, ale oddechovala už mnohem hlasitěji. Chvilími se pohnula; při jednom takovém pohybu sklouzla pokrývka a objevilo se bledé rameno. Oknem neútulné místnosti, které bylo obráceno na sever, dopadalo na ně kalné světlo.

Po chvíli zamrkala a otevřela oči. Už je nezavřela a nepřítomně civěla na špinavý strop.

4

Pitevní zpráva

Stíny zlé předtuchy se dosud nerozptýlily, když Roger vešel do malé místnosti letištní ošetřovny - dobré leda k poskytnutí nejnnutnější první pomoci - kde leželo tělo mrtvého Perce Sheldona. Leželo na vysokém lůžku, přikryté od hlavy k patě bílým prostěradlem, velké, masivní tělo, troska nadějí a plánů, a možná i příčina hlubokého zármutku někoho, kdo byl na druhém konci světa.

Z jedné strany stál u lůžka Sandys; z druhé černovlasý mladík, kterému už vlasy znatelně couvaly z vysokého, bledého čela. Měl velké oči, nos jak ředkvičku a vypadal trochu jako strašák do zelí. Roger se s ním už několikrát sešel o poznal ho natolik dobře, že věděl, že je to znamenitý lékař a velice inteligentní pán.

Sandys se rozhlédl.

"Jdeš zrovna včas," zavrčel.

"Dobrý večer, doktore Masone," řekl Roger.

"Dobrý večer, pane Weste," Mason, který stál na, stejné straně lůžka jako Roger, k němu přistoupil a potřásl mu rukou.

"Právě jsem si u inspektora Sandyse rozlil oacet."

Na Rogerově tváři se rozhostil zdrženlivý úsměv.

"Nezemřel přirozenou smrtí?"

"Možné to je. Příznaky ukazují, že šlo o náhlý záchvat, pravděpodobně srdeční. Zběžná prohlídka ale nemůže nic přesně stanovit. Na pravé pülce zadnice - abych to řekl lidově - je sice vpich, ale nemusel být nutně způsoben injekční stříkačkou."

"Máte nějakou hypotézu o příčině smrti?"

"Před pitvou se nedá nic říct. Mám ho poslat na prosekturu?"

Roger řekl klidně: "Nechcete ho pitvat sám?"

"O to zrovna dvakrát nestojím."

"V tom případě to svěřím Whalesovi," řekl Roger. Doktor Frederick Whales byl patolog, který podepsal pitevní zprávu Denisy Morrisonové. "Nemáš nic proti tomu, Sandy?"

"Budu muset žádat o souhlas," řekl Sandys. "Ale to se zařídí. Kdy si ho chcete odvézt?"

"Co nejdřív."

"Jestli to bude záležet na mně, jste první na řadě."

"Nejdřív bych od tebe potřeboval zjistit, kteří zaměstnanci letiště byli v čekárně ve stejnou dobu jako Sheldon. Ostatní svědky se pokusím sehnat pomocí novin."

Rogerovy myšlenky předbíhaly jeho činy. Měl před sebou spoustu práce, a přestože se uklidňoval, že všechno nějak stihne, byl nervózní: nemůže dělat tučec věcí najednou. Venkovská vydání raníků už byla v tisku, ale ještě mohl stihnout pozdější vydání. Pokus najít další svědky, kteří viděli Sheldona vrávorat a upadnout, mohl přinést víc škody než užitku. Jestliže má oba mrtvé na kontě týž pachatel, znamenalo by to varovat vraha, že mu policie je na stopě.

"Raději počkám, dokud nebudu mít jistotu," řekl si Roger. Prošel čekárnou do tichého kouta, kde stál mladý pár - Cyril Gee a Sarah Wellingová - a hovořili s Kebblem. Na stolku měli dvě sklenice.

"Jak vám to jde?" zeptal se Roger.

"Mám podrobnou výpověď, podepsanou jak slečnou Wellingovou, tak panem Gee," řekl Kebble. "Sdělili mi, kde pracují, a dali mi i adresy domů. Myslím, že mi řekli všechno, co dnes večer vědí."

Roger řekl: "Pak vás už nebudeme zdržovat ani okamžik." Potřásl si s oběma rukama. "Moc vám děkuju - nebudeme vás

obtěžovat, dokud to nebude nutné."

"Jenomže to nutné bude, vsadte se," řekla Sarah. Vypadala unaveně a nešťastně.

"Tak už pojď, Sal." Cyril Gee se do ní zavěsil a odvedl ji.

"Ten hoch vypadá jako cvok, ale žádný hlupák to není," řekl Kebble spíš pro sebe. "Co teď budeme dělat?"

"Zdejší lékař má pochyby o příčině Sheldonovy smrti a Sandysovi už začínám jít na nervy." Roger se kysele usmál.

"Vracím se do Yardu. Vy tu zůstanete se Sandysem. Potřebujeme co nejpodrobnější zprávu o Sheldonově smrti.

Můžete zkusit Sandyse trochu rozveselit."

"To by chtělo anděla, ne mě," řekl Kebble. "Radši ho nebudu rozčilovat. Podám vám zprávu, jakmile všechno zjistím."

Roger přikývl a vydal se k policejní budově. Podruhé už ho Sandys zastavil tím, že na něho zamával z okna. Za okamžik se objevil dole u vchodu.

"Kam máme mrtvolu dopravit?"

"Do Cannon Row," odpověděl Roger "Upozorním je, že je na cestě. Děkuji ti, Sandy. Mohl bys pro mě ještě něco udělat?"

"Nevím, co by to mohlo být, ale jestli je to v mých silách, tak rád."

"Nevztekej se moc na toho mladého Kebbla. Je u Yardu teprv krátce."

"Cucák," zabručel Sandys. Pak se ale usmál.

Roger nasedl do vozu, projel tunelem k hlavnímu výjezdu, a když se dostal na volnou silnici, zapnul radiotelefon.

Oddělení informací se ozvalo téměř okamžitě. Roger vydal zvláštní instrukce pro policejní stanici v Cannon Row, aby Sheldonovo tělo dopravili do márnice, a pak pokračoval:

"Volejte policii v City, kvůli tomu seznamu cestujících. Dotežte se doktora Whalese, jestli už má hotovou lékařskou zprávu o příčině smrti Denisy Morrispnové, a také ho požádejte, aby hned zítra ráno Sheldona pitval."

Když skončil, pokusil, se pustit celý případ z hlavy alespoň na půl hodiny. Byl příjemný večer, nebe plné hvězd a na silnici poměrně malá frekvence. Záře nad centrem Londýna byla tak jasná, že zbarvovala noční oblohu duhou pastelových barev. Dva mladíci v otevřeném MG, kteří ho zběsile předjeli, připomněli mu oba syny. Podíval se na hodiny vedle volantu. Bylo skoro čtvrt na devět: mohl by se zastavit doma, něco sníst, popovídat si půl hodiny s Janet a s oběma chlapci. Nemusel ani dělat příliš velkou zájždku; nejkratší cesta do Yardu vedla přes Bell Street, kde bydlel. Pokušení bylo příliš silné. V rádiu zapraskalo. Zvedl sluchátko. "Tady West."

"Oddělení informací. Právě jsme obdrželi zprávu od doktora Whalese. Za dvacet minut bude ve vaší kanceláři."

"Řekněte mu, že tam budu včas," řekl Roger. "Jiné zprávy nemáte?"

"Ne, pane."

"Děkuju." Roger zavěsil.

Nová starost byla tu: proč asi prosekator pokládá za nutné se s ním sejít? To nebylo obvyklé, zvlášť ne takhle pozdě večer, pokud nešlo o něco naléhavého. S myšlenkou, že se zastaví doma, se rozloučil. Uvědomil si to teprve ve chvíli, kdy vystupoval z vozu před Yardem; měl hlad jako vlk, a to mu nutně připomnělo původní plán. Nahoře v kanceláři byla tma. Rozsvítil, zazvonil na službu, a jakmile se muž objevil, požádal ho: "Přineste mi kávu a obložené chlebičky - ale hoďte sebou."

"Rozkaz, pane." Postarší policista odešel. Roger si sedl za stůl. Měl tam několik hlášení, týkajících se jiných případů, a dalších sedmadvacet hlášení o dívce z fotografie; počet hlášení kdosi poznamenal na lístku položeném navrch hromádky. Rychle je prolétl, až příliš horlivě - doufal, že jedno z nich bude od Doreen Morrisonové. Ale nebylo. A nebylo tam nic od nikoho, kdo ji znal pod jménem Denise Morrisonová, takže okamžitě odhadl, že žádné hlášení se de facto netýká mrtvé dívky. Přesvědčil se, že ji nikdo nezná ani pod jménem Brownová, kterého použila v penzionátu, a sklapl desky.

Z chodby se ozvaly kroky a navzdory neveselé náladě se musel usmát. Kroky doktora Fredericka Whalese nebylo možno nepoznat. Při každém kroku vždycky trochu přidupl, jako pacient, který se učí znovu chodit po dlouhé nemoci. Byl to veliký, hmotný muž a příčinou jeho dunivé chůze byly zřejmě ploché nohy.

Dveře byly pootevřené.

"Buďte zdrav, Hezoune," pozdravil ho Whales. Byl bledý a unavený a vypadal jako by byl spal v šatech; jeho lhostejnost k vlastnímu zevnějšku byla notoricky známá, "To jsem rád, že se zrovna nerekreujete v rodinném kruhu." Posadil se do většího křesla. "Co takhle whisky a sodovku?"

"Jedině až mi povíte, co jste zjistil," pravil Roger.

"Až zas na mě budete s něčím kvaltovat, tak vám to hodím na hlavu," řekl Whales, zatímco se Roger sklonil nad psacím stolem a vytáhl ze zásuvky láhev whisky, láhev sodovky a dvě sklenice. "Ta holka nebyla uškrcená."

Rogery prsty křečovitě sevřely láhev.

"Tímchci říct, že neumřela na uškrcení," pokračoval Whales. "Někdo jí pořádně zmáčknu krk až ve chvíli, kdy už byla mrtvá. Nechtějte vědět proč. Fakt je, že byla otrávena. Nechtějte vědět, jestli si ten jed vzala sama, nebo jestli jí ho někdo dal. To nevím."

Roger začal nalévat whisky.

"O jaký jed šlo?" zeptal se.

"Digitalis."

"A ten způsobil selhání srdce?"

"Ano."

"Jak jí digitalis mohli dát?"

"Předpokládám, že dostala injekci."

Roger dolil sodovku do sklenice, kde už byl větší díl whisky, a podal ji doktorovi.

"S jistotou to ale říct nemůžete?"

"Na zdraví." Whales pil, jako by umíral žízni. "Áách! Co jestli vím s jistotou?"

"Jakým způsobem jí jed dali."

"S absolutní jistotou ne. Injekce bývá v těchto případech obvyklá. I když se to samozřejmě dá brát i v pilulkách."

"Měla to v žaludku?"

"Ne."

"No a z toho nemůžete udělat žádný závěr?"

"To tedy ne," řekl Whales, "a vy to víte. Jed se může vstřebat, že po něm nezůstane ani stopa. Není ale pochyb o příčině - veškeré pochybnosti tím padly. Chcete klinické detaily?" Dopil whisky.

"Ne. Nalejte si ještě," řekl Roger.

"Klidně. Co za to budete chtít?"

"Rychle zjistit, jestli ještě další osoba umřela na otravu digitalisem."

Whales zvolal: "Bože na nebesích!" Díval se, jak mu Roger nalévá, zvedl znova naplněnou sklenici, tentokrát z ní usrkl, převalil doušek na jazyku a pak se zeptal: "Čemu říkáte rychle?"

"Dnes večer."

"Otročina jako vždycky." Whales gargantuovsky zívá a Rogerovi se nezdálo, že by únavu předstíral. "Kde je mrtvola?"

"Do půl hodiny bude nahoře v laboratoři."

"Musím se jít nejdřív najíst," řekl Whales. "Vrátím se."

Zvedl se těžce jako hroch a odduněl chodbou.

Roger zavolal Cannon Row a řekl, aby přivezli mrtvolu do Scotland Yardu. Sotva byl hovor u konce, otevřely se dveře a policista vešel s táckem obložených chlebičků a s konvicí kávy.

"Nechtěl jsem vás obtěžovat, když jste tu měl doktora Whalese."

"To je v pořádku," řekl Roger. "Stačím to spořádat sám." Pustil se do chlebiček hned, nalil si šálek kávy a doufal, že ho alespoň deset minut nikdo nebude vyrušovat. Trvalo to však jenom sedm nebo osm minut, než telefon zazvonil znova. Půl minuty jej nechal vyzvánět, než dojedl chlebičky, a pak zvedl sluchátko. Mohl to být Kebble, policie z City, Sandys, nebo také mladý Scott.

"Omluvte mě, prosím," řekl muž z centrály, "ale mám tu na lince nějakou ženu, která prý s vámi urgentně potřebuje mluvit. Podle hlasu se zdá, že je velice rozrušená. Jde o tu fotografii z Globe. Víím, že ten případ děláte vy."

"Jak se jmenuje?" zeptal se Roger téměř bez přemýšlení.

"Říká, že Doreen Morrisonová."

Roger měl pocit, že vedle něho vybuchlá puma. V prvním okamžiku ztratil řeč. Potom řekl energicky: "Dejte mi ji a zajistěte, aby byl celý hovor nahrán na magnetofon. Jestliže mi dá nějakou adresu nebo telefonní číslo, je třeba tam okamžitě vyrazit - to ať zařídí informační oddělení." Všiml si, že křečovitě tiskne sluchátko, když muž z centrály řekl:

"Rozkaz, pane." Za okamžik pokračoval:

"Přepojuji vás na vrchního inspektora Westa."

Roger řekl: "Tady je inspektor West. Slyším vás, slečno Morrisonová."

Zdálo se, že uplynul celý věk, než odpověděla, takže Roger už začal mít obavu, zda nezavěsila.

5

Hrůza

"Jste tam?" Roger se přinutil k rázné otázce. "Slyšíte mě?"

Po delší pauze řekla dívka chraplavě: "Ano, ano, slyším vás. Víte - víte o té fotografii mé sestry?" Připadalo mu, že slova znějí poněkud zastřeně, jako by dívka byla velice unavena a nedokázala mluvit zřetelně.

Roger mohl předstírat, že, neví, že na fotografii je dívčina 'sestra', nebo mohl naopak dát najevo, že toho ví spoustu. To by ji snad mohlo přimět k otázkám.

"Ano, vím," řekl. "Odkud voláte?" Neozvala se.

"Slyšíte mě?" Roger měl pocit, že mu země ujíždí pod nohama a po zádech mu přebíhal mráz. Musel z ní dostat název ústředny o telefonní číslo, z něhož volá. Jinak se to zjistit nedalo.

Zdálo se mu, že zívá. "Já - já nevím, kde jsem."

Znělo to skoro, jako by nevěděla, co říká, jako by se její myšlenky či paměť toulaly někde daleko. Naprosto nutné teď bylo zjistit, kde je - to byla jediná šance.

"Slečno Morrisonová dobře mě poslouchajte - ano?" řekl Roger.

Ozvalo se cosi jako vzlyknutí. "Ano."

"Je na aparátu před vámi napsané telefonní číslo?"

"Co?"

"Telefonní číslo."

Znova se odmlčela a znova musel čekat. Potom odpověděla - poprvé se zdálo, že poněkud ožila.

"Ano, je to Notting Hill 4785 - ne, myslím, že to poslední číslo je 3. Ano, je to 3. Notting Hill 47853."

"Kdyby nás přerušili, budu už vědět, kam vám zavolat," řekl Roger konejšivě a věcně, aby ji uklidnil. "Jste v pořádku?"

"Já - já mám strach," řekla Doreen Morrisonová. "Mám strach - už dlouho." Následovalo další odmlčení, než zavzlykla:

"Je Denise v pořádku? Prosím vás - povězte mi to. Kde jste sehnal její fotografii? Je v pořádku?"

"Povím vám všechno, jak jen to bude možné," řekl Roger. "Nechce se mi toho moc povídat do telefonu. Voláte odněkud z domu nebo z budky?"

"Z budky," řekla Doreen. "Dostala jsem se ven -" Zarazila se maličko se zalkla. "Prosím vás," vzlykla. "Prosím vás."

Roger s jistotou cítil, že teď nemluví s ním. Poprvé se v jeho hlase ozvala naléhavost:

"Doreen? Zůstaňte, kde jste. Budu u vás za -"

V telefonu prasklo, spojení bylo přerušeno. Trvalo to patnáct vteřin, než se znova ozval hlas z centrály Yardu a řekl rozčileně:

"Zavěsila."

"Stačil jste uvědomit informační oddělení?"

"Ovšem."

"Dejte mi je."

"Přepojuji na služebnu." Muž z centrály zmlkl a jeho hlas nahradil klidný hlas inspektora Robinsona.

"Poslal jsem k telefonní budce dvě přepadové čtyry a dva hlídkové vozy. Neunikne nám. Buďte bez obav."

"Odkud volala?"

"Z telefonní budky na rohu Nash Streetu, to je -"

"Vím, kde je Nash Street," řekl Roger. "Jedu tam."

Zavěsil, sáhl po klobouku a vyřítit se z kanceláře. Za minutu stál ve dveřích nejbližší pohotovosti. Tři seržanti měli hlavy u sebe a zřejmě si vykládali nějakou šťavnatou anekdotu. Vyskočili a postavili se do pozoru.

"Jeden z vás do mé kanceláře," řekl Roger. "Oznamte centrále, ať vám dává všechny hovory týkající se Denisy Morrisonové - víte, o kom mluvím?"

"Ano, o té neznámé z ranních novin."

"Správně. Ať vám přepojují všechny telefony, které s tím případem souvisejí. Zajímá mě každý, kdo ji zná pod jménem Morrisonová nebo Brownová a chci s těmi lidmi mluvit ještě dnes večer. Všechno jasné?"

Tři statní muži řekli jak horliví žáčci ve škole: "Rozkaz, pane."

Roger rychle vyšel z místnosti.

Uniformovaný strážník stál u jeho vozu a otevřel mu dvířka.

"Jedete dnes domů trochu pozdě, pane."

"Jo - kdyby domů," odsekl Roger.

Ve skutečnosti vůbec nemyslel na to, co říká, chtěl jen být v příští půlhodině v Notting Hill Gate. Kdyby se něco stalo i druhé sestře -

Určitě se jí nic nestane. '

Kdyby mu to řekl Kebble nebo někdo jiný, zařval by na něho: "Nebudte naivní, člověče."

Samozřejmě, že by to udělal.

Slyšel dívku, jak říká, že má strach; slyšel ji, jak říká: "Prosím vás... prosím vás," - tónem plným hrůzy a zoufalé prosby.

"Prosím vás," řekla Doreen Morrisonová a hlas jí přeskočil, "Nevodte už mě zpátky do toho pokoje."

Muž ve dveřích telefonní budky - malý muž s tmavými ulízanými vlasy, hubenou bledou tváří a vodově modrýma očima, se na ni usmál. Měl okouzlující úsměv; zdálo se, že ji chce zbavit veškeré úzkosti.

"Všechno bude v pořádku," ujistil ji. "Nechcete znova vidět svou sestru?"

"Chci, chci, ale slíbil jste mi, že se s ní sejdu dnes odpoledne."

"Zdržela se," řekl malý muž. Popadl Doreen za ruku a držel ji velice pevně, zavěsil se do ní, takže s ním musela držet krok, chtěla-li se vyhnout bolesti. To už věděla, poněvadž takhle ji nedržel poprvé.

Pospíchal s ní úzkou uličkou - Nash Streetem, která odbočovala z hlavní silnice od Bayswateru. Po obou stranách ulice stály vysoké, úzké domy, jeden vedle druhého. Kolem chodila spousta lidí, většina s tmavou pleť. Nikdo nevěnoval ani Doreen, ani muži sebemenší pozornost. Došli na roh ulice, která se ještě úžila. Matná světla v oknech a jen o málo jasnější světla pouličních luceren zde ozařovala oprýskané fasády domů, místnosti s okny do ulice byly sice plné lidí, ale bylo v nich velice málo nábytku.

"Prosím vás -" spustila Doreen.

Muž jí zkroutil ruku. Bolest jí vystřelila od zápěstí k lokti, pak až do ramene.

"Au!"

"Buďte zticha," přikázal muž hrubě.

Projelo kolem nich auto. Seděli v něm dva muži, kteří vypadali jako policisté. Hodili po ní okem. Věděla, že vypadá jako kdyby si vyšla s galánem na bezstarostnou procházku. Znovu jí zkroutil ruku a chtě nechte musela odvrátit hlavu od policejního vozu, protože bolest byla nesnesitelná.

Vůz už byl dávno pryč, když se zas mohla podívat přímo před sebe. Tady už bylo méně lidí - i domů. Byla to opuštěná končina s několika málo budovami, přečkavšími bombardování, které zpusťovalo tolik londýnských čtvrtí - kdysi dávno, dřív než se narodila.

V jednom domě svítila dvě okna a světlo bylo i nad vchodem; jinak všechno tonulo v temnotě. Muž ji postrkoval ke dveřím. Když se k nim přiblížila, propadla znova němé hrůze, ve které žila už tak dlouho. Strávila v tomto domě čtrnáct dnů jako vězeň - v dobré víře, že když tu zůstane, pomůže tím nějak Denise.

Pojednou si zděšeně uvědomila, že Denise je mrtvá.

V tom okamžiku, když kráčela proti své vůli přitímí ulice, vynořila se jí před očima fotografie, otištěná v Daily Globe, mnohem živěji než před chvílí. Denise byla mrtvá; protože když Denise spala, nikdy takhle nevypadala.

Byli před vchodem do domu. Mužovo sevření poněkud povolilo, poněvadž už byli tak blízko. Panika a zoufalství pojednou v Doreen vyburcovaly odvahu. Nesmí jít s tím člověkem. Denise je mrtvá a jí se může stát cokoli.

Výškubla se mu.

Odstrčila muže a kopl ho. Zavrával, div neupadl. Dala se do běhu, sukně se jí soukala nahoru po štíhlých nohou,

výš, výš - běželo se jí čím dál líp. Běhat uměla. Nebylo to tak dlouho, jen pár měsíců, co se zúčastnila státních přeborů v Adelaide a byla třetí na dvě stě yardů. Měla pocit, že běží s větrem o závod. Neohlížela se, aby neztrácela získané zlomky vteřin. Neslyšela za sebou žádné kroky, které by ji pronásledovaly. Nadechla se a měla pocit velikého uvolnění. Nepronásledoval ji. On -

Vynořil se před ní - z postranní uličky. Na čele měl krvavý šrám. Nesmál se - zdálo se, že je odhodlán k vraždě.

"Ne!" vykřikla.

Zakličkovala k jedné straně uličky, ale bleskurychle jí nastavil nohu, přes kterou upadla. Neměla ani vteřinu, aby se na pád připravila - bezmocně se zřítíla na dlažbu. Překvapení a šok byly tak náhlé, že necítila ani záchvěv strachu. Udeřila hlavou o dlažební kámen a ztratila vědomí. Nevěděla o tom, že se malý muž sklonil, zvedl ji a s námahou ji nese uličkou, vedoucí k zadnímu vchodu do domu, v němž předtím byla uvězněna.

Policejní vůz čekal na rohu Nash Streetu, když Roger dorazil na místo. Okrskový seržant, padesátiletý tatík, přistoupil k vozu a strčil hlavu do otevřeného okna.

"Máte ji?" otázal se Roger.

"Zatím ne," odpověděl seržant lhostejně.

Roger řekl drsně: "Chcete říct, že vám foukla."

"To tedy ne," oponoval seržant; byl příliš starý a zkušený, než aby si něco dělal ze špatné nálady vrchního inspektora Scotland Yardu.

"Viděl ji někdo?" zeptal se Roger.

"To nevíme jistě," odpověděl seržant. "Naši chlapi a mládenci z přepadovky vyrazili několika směry, Je to jen otázka času, pane vrchní."

"Otázka času," odpověděl Roger jako ozvěna. Řekl to tak trpce, jak to cítil, a seržant si uvědomil, že asi zbabrali něco vážného, ale nevěděl, oč jde. Velké starosti si s tím nedělal. Roger otevřel dvířka vozu a vystoupil. Nemělo smysl hádat se se seržantem, který prostě dělal svou obvyklou práci, jak byl zvyklý.

Z vozu se ozvalo rádio: "Voláme vrchního inspektora Westa. Voláme..."

Roger se sklonil k vozu a vytáhl si sluchátko ven.

"West na příjmu."

"Oddělení informací," řekl mužský hlas. "Dvě zprávy pro vás. Seržant Kebble se vrací z letiště a bude na vás čekat v kanceláři, ať se vrátíte kdykoli."

"V pořádku."

"Nějaký Lancelot Smith přijde během hodiny do vaší kanceláře - bude mít s sebou seznam cestujících a posádky parníku Kookaburra. Tahle zpráva přišla od policie v City."

"V pořádku," řekl Roger. "Děkuju." Zavěsil sluchátko do vozu, ale tvář se mu rozjasnila jen nepatrně. Ta dívka byla pryč a nepochybně jí hrozilo nebezpečí. Právě se odvrátil od telefonu, když mu za zády zabrzdl auto. Poznal seržanta z přepadového oddílu, ale zarazilo ho, že je sám.

Rychle vyskočil z vozu a vzápětí poznal i on Rogera.

"Dobrý večer, pane vrchní. Myslím, že víme, kde to děvče je."

Rogerovi se rozbušilo srdce.

"Kde je?"

"Jeli jsme s kolegou ve voze a najednou jsem uviděl ji a muže, který odpovídal popisu rozeslanému už dřív - muže z londýnského letiště. Pomenší chlápek, bledý, ulízané černé vlasy. Šla s ním blondýnka. Šli těsně vedle sebe, tělo na tělo. Ona ale nevypadala na to, že se právě dvakrát baví."

"Kde je ten váš kolega?"

"Sleduje je. Jsou v Johnson Streetu."

"Odvezte mě tam!" křikl Roger. Uviděl, že se okrskovému seržantovi rozsvítilo v očích a pojednou si vzpomněl na jeho křestní jméno. "Hrome, Charleyi - zalarmujte všechny a jedte za námi do Johnson Streetu."

"Rozkaz!" Charley vypadal potěšené.

Roger naskočil do vozu přepadovky a muž se rozjel tak zběsile, že by to muselo skončit katastrofálně pro každé auto, které by se objevilo v protisměru. Vůz zahnul za roh, pak řízнул další - mistrovsky - za volantem seděl perfektní řidič.

"Popište mi to děvče," řekl Roger.

"Blondýnka, asi metr padesát, pěkná figura, silnější lýtky - dost běžný typ, ale odpovídal popisu."

"To byla ona," přisvědčil Roger. Uvědomil si tu spoustu černochů a lidí barevné pleti, kteří je sledují z obou chodníků, poněvadž vůz jel fantastickou rychlostí. Řízli další roh a o vlas minuli nějakého chlapce na kole. Roger se kousl do rtu. Řidič z přepadovky ubral rychlost a v okamžiku, kdy dorazili na další křižovatku, zdálo se, že se vůz už jen plíží. Uviděli nějakého muže ve vchodu domu, ve kterém se nikde nesvítilo.

Roger poznal seržanta z přepadovky. Promluvil dřív, než ho někdo mohl předstihnout.

"Jsou v tom domě na druhé straně silnice."

"Víte to jistě?" zeptal se Roger.

"Samozřejmě. Dva místní strážníci hlídají zadní vchod."

Dům na druhé straně silnice svítil dvěma okny v prvním patře; všechna ostatní tonula ve tmě - kromě vchodu, kde nad dveřmi za matovým sklem blikala žárovka.

"Jdu tam," řekl Roger. "Kdyby došlo k nějakým potížím, nerozpakujte se tvrdě zasáhnout."

Seržant, který ho přivezl, řekl rychle: "Půjdu s vámi."

"Ne, teď ne." Roger se usmál a zmizel v přítmí. Nic teď nemohlo uvolnit nervové napětí lépe než přímá akce.

Seržant měl pravdu, tohle nebyla práce pro vrchního inspektora. Měl však podivný pocit osobní zaangažovanosti, neodolatelnou touhu jít do té věci sám. Jako kdyby převzal plnou odpovědnost za to, že Doreen Morrisonovou nestihne stejný osud jako její sestru.

6

Jehla

Doreen se honilo hlavou: "Ne, ne, ne." Byla už v polovině tmavého schodiště - v domě, kde ten den prospala. Ten muž - Jessup - ji do schodů napůl nesl, napůl postrkoval. Těžce oddechoval, funěl a supěl. Dupal a nohy se mu smekaly na dřevěných schodech. Jedno prkno hlasitě zaskřípělo. Zastavil se a nechal Doreen sklouznout nohama na schod.

Bezvládně se mu svezla na rameno. Její ňadra mu nalehla na hrud', ale dívce to bylo jedno, bylo jí jedno, že má sukni vykasanou nad kolena. Refrén v hlavě se pořád opakoval: "Ne, ne, ne."

Byla však příliš omámená, příliš slabá, než aby mohla myslet nebo zápasit. Slyšela kroky a vnímala pohyb. Pak ji hlasité vrznutí veřejí upozornilo, že dveře jejího pokoje se otevřely.

Výdechla: "Ne!"

S neuvěřitelnou námahou se mu vytrhla, odrazila ho od sebe. V tom okamžiku uslyšela, jak sprostě, zběsile zaklel. Jejich těla se už nedotýkala, ale pojednou ucítila na krku jeho ruce. Nepřičetně, surově je sevřel. Měla pocit, že jí uzamkl dech v plicích; cítila rostoucí, nesnesitelný tlak. Jessup ji držel na délku paže od sebe a strkal ji dozadu. Nohy se jí podlamovaly a byla by upadla, nebýt toho strašlivého sevření hrdla. Hrud' se jí zvedala, jak se pokoušela nadechnout, ale sevření bylo příliš silné, tlak v plicích hrozil, že je roztrhne.

Konečně s ní smýkl a odhodil ji.

Okraj pohovky ji ze zadu tvrdě udeřil do nohou. Zvrátila se a těžce dopadla na záda, ale mohla dýchat. Vzduch jí pronikl do plic. Tlak polevil, ale bolest z nadechnutí byla skoro stejná jako ta předtím. Nemyslela na nic, bylo jí všechno jedno - jen když ji znova patřil drahocenný vzduch a ocelová obruč svírající hrud' povolila.

Rozsvítil světlo, to si uvědomila.

Jessup se pohyboval po místnosti, to věděla také, ale nevěděla, kam jde, ani co dělá. Světlo ji oslňovalo a nechtěla nic než ležet se zavřenýma očima a vdechovat vzduch, vzduch života.

Stínové, plíživé pohyby - Jessup.

Tiché, kovové zvuky; namáhavé těžké oddechování.

Doreen nevěděla, že muž připravuje injekční stříkačku, že ji nasává z ampulky, která se mu chvěla v pravé ruce. Lapal po dechu, měl strach a možná i zlost na sebe - třásl se po celém těle. Pak se ozval savý zvuk - smrtící tekutina naplnila skleněný váleček stříkačky.

Zamžikala a otevřela oči.

V okamžiku jakéhosi hrůzného poznání si uvědomila, co muž dělá. Sukni měla vyhrnutou až po pás, bylo vidět několik centimetrů bílého stehna. Muž držel injekční stříkačku v pravé ruce. Instinktivně se pokusila vyskočit, ale předešel ji. Levou rukou se jí drtivě opřel do prsou, srazil ji znovu na postel a pravým kolenem jí přimáčkl nohy. Byla teď tak zkamenělá hrůzou, že jenom slyšela, jak jí buší srdce. Viděla Jessupovu tvář, zkřivenou vztekem, viděla jeho rty, pohybující se, jako by mluvil. Učinila zoufalý, ale beznadějný pokus škubnout sebou k jedné straně, ale nedokázala to.

Chodba domu byla prázdná, když do ní Roger vkročil. Z místnosti vpravo, kde byly otevřené dveře, ozývala se tichá hudba. Druhé dveře, vlevo, byly zavřené, ale světlo pronikalo pod nimi a po jedné straně.

Uslyšel kroky po holých prknech - několik vteřin zůstal stát a naslouchal. Nepochybně byli na schodech, někde nad ním. Zdálo se mu, že hudba je teď hlasitější a kroky pohltí. Začal stoupat po schodech, s očima upřenýma nahoru.

Jediné světlo vydávala slabá žárovka na odpočívadle, které měl teď přímo nad hlavou; Za ní byly už jen neurčité, pohyblivé stíny. Kráčel po schodech rychle a držel se při zdi, aby schody tolik neskřípaly. Byl v půli schodiště, když uslyšel někde nahoře hlasitý výkřik - někde dost daleko nahoře. Pak následovaly další kroky a změt' zvuků, jako když někdo klopýtá. Měl dojem, že slyší lapání po dechu, snad i přiskrcený křik. Když se dveře zabouchly, vyběhl nahoru. Na tomto odpočívadle světlo svítilo, ale vpředu i vzadu byla tma. Rychle vyběhl po dalším úseku schodiště na další odpočívadlo a dveře před ním pojednou orámovaly proužky světla. Zřejmě v té chvíli rozsvítili.

Kráčel ke dveřím a snažil se nepospíchat, aby nezpůsobil sebemenší hluk. Hudba zanikla, neslyšel nic než pohyby za dveřmi orámovanými světlem. Mohl se k nim vrhnout, nebo se nepozorovaně přikrást. Hrozilo dívce v té chvíli bezprostřední nebezpečí? Říkal si, že nemá ani jistotu, zda je Doreen Morrisonová uvnitř. Kdyby Kebble nebo některý mladší policista jednali z okamžitého impulsu, tak jako teď jednal on sám, pěkně by jim za to vycinkal. Konečně byl u dveří.

Musel mít jistotu, že Doreen je uvnitř. Bude-li naslouchat, může zaslechnout i pár mimořádně důležitých slov. Přitiskl ucho na dveře a zatajil dech, aby mu neušel jediný zvuk. Zdálo se mu, že tam někdo lapá po dechu. Pak se ozval další zvuk, zdušený hlas, vrzání drátěnky. Mohlo se mu stát, že rozrazí dveře a vyruší dva lidi z milostného objetí - ať byli opilí nebo střízliví, byla to jen a jen jejich věc.

Musel to riskovat: stiskl kliku a strčil do dveří. Dveře se otevřely bez zaskřípění - jen na několik centimetrů. V jasném světle jediné lampy spatřil muže, klečícího na dívce, z níž viděl jen nohy - hlavu a tělo nebylo vidět. Muž měl pravou ruku vysoko zdviženou a světlo se odrazilo na injekční stříkačce a na jehle.

"Nechtěl jsem tě zabít," říkal muž a přerývavě dýchal.

Roger řekl rezavým hlasem: "Ani by se vám to nepovedlo."

Otevřel dveře dokořán ve chvíli, kdy se muž otočil. Na okamžik se objevila dívčina hlava a ramena. Byla smrtelně bleďá a měla zavřené oči. Sukni měla vyhrnutou až do pasu, na pravé punčošce jí utíkalo několik ok.

Muž nepromluvil - jenom tam stál s injekční stříkačkou v pravé ruce. Byl skoro stejně bledý jako dívka a v sinalé tváři mu oči svítily jako dva černé korále. Byl malý, rozhodně ne žádný silák a prořídle vlasy mu v hlubokých koutech ustupovaly z čela.

Roger udělal krok k němu - cítil, že má vyschlo v ústech.

"Pusťte tu stříkačku," vyštěkl. "Jsem od policie a -"

"Vypadni," řekl muž dutým hlasem.

"Pusťte ji - a hned!" Roger udělal další krok, ale měl se velice na pozoru. Ten člověk byl šílený; bylo to vidět z jeho očí a z napětí celého těla. "Dělejte, co jsem vám řekl."

Znova se k němu začal opatrně blížit.

Malý muž vykročil směrem k němu, injekční stříkačku držel v pravé ruce, jehlou dopředu, jako dýku. Palec měl na pístu. Kdyby se dostal ještě blíž, mohl Rogera jehlou bodnout.

Jak velká byla smrtelná dávka?

"Pusťte to!" vyštěkl Roger.

Muž na něho skočil, mřít mu jehlou do tváře. Jak se jehla blížila, byla stále větší, až nakonec vypadala jako nějaký smrtící rapír. V tom zlomku vteřiny propadl Roger panice. Jestliže tu ruku nesrazí, jehla se mu zabodne do paže nebo do dlaně.

Proletělo mu to hlavou jako oslnivý blesk.

Padl na kolena. Mužův rukáv se mu otřel o vlasy, ale žádnou prudkou bolest neucítil. Vší silou udeřil hlavou vzhůru, tvrdá lebka narazila do slabin a uslyšel bolestný sykavý pokus o nabrání dechu, jak muž klopýtl dozadu. Injekční stříkačka padla na zem, hned vedle Rogerova kolena. Vstal, těžce oddychoval a zíral na muže, který se svezl do křesla a svíjel se bolestí. Roger zvedl pravou nohu. Touha rozšlápnout injekční stříkačku se nedala potlačit. Dupl na zem, dle v poslední vteřině stříkačku odkopl stranou. Pár kapek tekutiny vystříklo z jehly a zanechalo na naleštěném linoleu malou skvrnku.

Muž se narovnal a pokusil se zaútočit podruhé, ale znovu se zhroutil bolestí. Roger se přinutil k činu, obešel ho, chytil ho za pravé zápěstí, zkroutil mu ruku za žádá a trhl s ní vzhůru. Mlčky hleděl na dívku.

Ležela pořád na zádech a zírala na něho nepřítomným pohledem.

"Všechno je v pořádku," řekl Roger konejšivě. "Už nemusíte mít strach."

Rty se jí pootevřely, oči měla vytřeštěné - sametové, ale prázdné oči.

"Za chvíli vám bude líp," ujistil ji Roger. "Vrátím se za -"

Zarazil se, na okamžik byl opět ve střehu. Dveře se otevřely - nemohl vědět, zda tu muž nemá komplice. Prázdnotu dveří však vyplnila hřmotná postava muže z přepadovky.

"Jste v pořádku, pane?" zeptal se úzkostlivě.

"To je dobrý." Roger stěží poznal vlastní hlas. Zněl chraplavě, drsně. "Popadněte toho chlapa, přišijte mu pokus o ublížení na těle a odliďte ho do Scotland Yardu."

"Rozkaz!" Muž z přepadovky byl tou příležitostí zřejmě potěšen. Pak zahlédl dívku a otevřel pusou.

"Řekněte Charleymu, ať sem pošle doktora," řekl Roger. "Pravděpodobně je to jen šok." Když policista vykročil, Roger vykřikl: "Pozor na jehlu." Policistova velká noha byla jen pár centimetrů od injekční stříkačky. Vyhnul se jí a chytil malého muže za ruku.

Roger hleděl na dívku a muž z přepadovky nesevěřel dost pevně. Zajatec se mu vyškubl a vyrazil ke dveřím. Seržant prudce kopl nohou, muž o ni klopýtl a natáhl se. Seržant se překvapivě rychle - při své postavě - sehnul, popadl muže za límec a postavil ho na nohy.

"Pohlídám ho."

Roger přikývl. Otočil se k dívce, ale ta se nehýbala a zírala před sebe stejně nepřítomně jako dřív. Sukni měla pořád ještě vyhrnutou. Měla plná; silná stehna a všiml si i jejich svalnatých, ale pěkně modelovaných lýtek. Na sobě měla nabíranou bílou blůzu, která vypadala dost uváleně.

Roger přistoupil blíž. Na dívčiných nohou ani v její tváři nebylo vidět stopy žádných útrap a byla jen bledá jako člověk po nemoci, který dlouho nevyšel z bytu. Přitáhl si křeslo a sedl si k ní, vzal ji za ruku a spočítal ji puls.

"Teď už se nemusíte ničeho bát," konejšil ji vlídně. "Teď jste v naprostém bezpečí. Já jsem vrchní inspektor West."

Telefonovala jste mi. Vzpomínáte si?"

Neřekla nic; neměl ani jistotu, zda ho slyšela. Puls měla pomalý, čelo studené.

"Teď už se nemusíte ničeho bát," ubezpečil ji znovu.

Byl skoro rád, že ho podle všeho nevnímá, poněvadž to nebylo pravda. Až se zotaví a probere z toho šoku, bude se muset vyrovnat se zprávou o smrti své sestry.

"Znáte jméno toho člověka, co tu byl s vámi?" zeptal se.

Byla to pouhá formalita. Pokusil se ji aspoň přimět, aby odpovídala na otázky, ale neměl naději, že se dočká odpovědi.

"Máte teď naprostou jistotu, že se už nemusíte ničeho bát," opakoval velice rozvážně. Kdyby ji dokázal přesvědčit o tomhle, mohlo by jí to dát sílu, aby čelila i dalším novinkám.

V příštím okamžiku se staly dvě věci - v okamžiku, kdy uvažoval jen o tom, jak Doreen Morrisonové pomoci. Oči se jí rozšířily, jako by pojednou dostala strach. West si pomyslel, že jí teprve teď došlo, co se tu vlastně stalo, ale vtom za sebou uslyšel slabounké zapísknutí, jako když noha sklouzne po hladkém linoleu.

Podvědomý impuls ho hnál k tomu, aby vyskočil, ale zůstal u dívky. Rty se jí roztřáslly a bylo jasné, že má strach.

Písknutí se ozvalo znovu - blíž. Dívka hlasitě vydechla, v očích měla děs.

Roger nevstal, ale otočil se a zároveň prudce mřít lidí za sebe.

Muž č. 2 byl jen dva nebo tři kroky od něho - nakloněný kupředu, s nožem v ruce. V příští vteřině by jej vrazil Rogerovi

do zad nebo dívce do prsou. Roger se mu s napřaženýma rukama vrhl po nohou, V tom zlomku vteřiny neměl čas přemýšlet - jeho akce byly založeny na reflexech, nikoli na úvahách. Viděl, jak se mužova pravá noha pohybuje, uvědomil si, co to znamená: chce ho kopnout. Učinil další zoufalý pokus nohu sevřít, pak uviděl naleštěnou špičku boty, jak vystřeluje směrem k němu a zdálo se mu, že je to noha obra. Skutálel se k jedné straně. Noha mu čísla o spánek, bolestivě a jako pilník, ale s malou razancí.

Dívka zaječela - pronikavě, s hrůzou.

"Proboha!"

Roger se převrátil na podlaze. Muž stál nad dívkou, pravou ruku měl zdviženou. Roger neviděl nůž, ale věděl, že jej muž ve zvednuté pravé ruce drží a v příštím okamžiku jej zaboří do dívčina těla. Roger měl hned vedle sebe nohu pohovky, ale muž sám byl mimo jeho dosah. Roger se oběma rukama opřel o pohovku a vši silou jí trhl. Pohovka poskočila s udivující rychlostí, kolečka popojelo po hladké podlaze. Muž přesto vražedný úder zasadil, ale nůž se zabořil do pohovky, několik centimetrů od dívčina těla.

Dveře se s bouchnutím otevřely. Někdo zavolal:

"Jste všichni v pořádku?"

Muž u pohovky sáhl po noži, dotkl se ho, ale nepodařilo se mu jej sevřít; vzápětí se proto vrhl proti strážníkovi, který byl už uprostřed místnosti. Strážník byl drobný a pápěrka; nepodařený vrah proti němu vypadal jako silák. Udělal přesně to, co předtím v souboji s Rogerem. Brutálně kopl. Noha zasáhla policistu do slabiny, a když se muž v uniformě vrávoravě skácel, útočník se vyřítil z pokoje. Ozval se výkřik, úder, žuchnutí.

Roger se těžce zvedl. Policista se svíjel v křesle.

Dívka ležela, mlčela - zírala na dveře.

Otevřely se dveře a objevil se muž v civilu.

"Dostal jste ho?" zeptal se Roger.

"Toho člověka, co vyběhl odtud - ne, pane toho ne. Vrazil do vedlejšího pokoje a vyskočil z něho oknem. Jste tu všichni v pořádku?"

Roger řekl pomalu: "To nic. Běžte dolů a vyhláste rádiem stíhací akci. Ten chlap je asi stopětašedesát vysoký, snědá pleť, široký nos, má na sobě tmavé šaty, černý šátek kolem krku a čepici ze stejné látky jako šaty. Ohlaste, kde byl naposled spatřen. Všechno jasné?"

"Ano, pane." Muž vyběhl z místnosti.

Roger přistoupil k policistovi, který se svíjel s koleny přitisknutými k sobě. Trochu se narovnal, ale byl smrtelně bledý.

"Potřebujete nějakou pomoc?" zeptal se Roger.

"Když jsem hrával fotbal, kopli mě několikrát mnohem hůř," řekl muž jako by se nechumelilo.

Roger se vrátil k dívce. Ležela bez hnutí a zdálo se, že ho nevidí. Prohlédl si nůž. Rukojeť byla omotána fáčem jako poraněný prst, aby na ní nezůstaly žádné otisky. Zkusil ostří. Bylo jako žiletka a hrot nože byl jako jehla.

Bezděčně se zachvěl.

Na schodišti se ozvaly kroky a vzápětí se objevil mladík s bílými vlasy nesoucí kufřík. Hned za ním šel seržant od přepadovky. Ten první byl policejní lékař. Vešel do místnosti s rozpačitostí, která Rogerovi připomněla ostýchavého Cyrila Gee z londýnského letiště.

"Vaše pacientka je tady," řekl Roger a vstal.

Dívka ničím nenaznačila, že slyší.

Roger šel a zvedl injekční stříkačku. Držel ji v ruce neobyčejně obezřetně. Vzápětí se objevili policisté v plném počtu, fotografové, muži, kteří snímají otisky prstů, všichni experti, kterých tu bylo třeba. V té chvíli by už bylo zbytečné dávat další rozkazy: věděli přesně, co mají dělat. Roger počkal, až Doreen Morrisonovou vynesli na nosítkách, a pak si promluvil pár slov se šéfem okrskové policie.

"Ten nůž bych si chtěl vzít do Yardu," řekl Roger.

"Můžeme se na něj nejdřív podívat?" zeptal se policista. "Potom vám ho pošlem."

"Poslužte si," souhlasil Roger.

Před domem stáli dva uniformovaní policisté - jeden z nich byl muž, na kterého se zločinec vrhl - a shromažďoval se tam zástup lidí, většinou jamajčanů; byla tu udivující spousta dětí, jejich velké tmavé oči mu připomněly Doreen. Někdo předjel s jeho vozem a jeden z policistůrazil Rogerovi cestu zástupem a otevřel mu dvířka.

"Děkuju." Kývl na muže a odjel. Zakrátko se vymotal z úzkých uliček a octl se na hlavní silnici. Zamířil k West Endu.

Bylo teprve půl desáté, mohl se dostat domů včas. Potlačil zívnutí; celá akce a s ní spojené napětí ho vyčerpala mnohem víc než čekal. Ještě před několika lety nevěděl, co je to únava. Nejsem už tak rychlý, pomyslel si mrzutě, jinak bych nenechal toho druhého útočníka uprchnout. Rozezlený sám na sebe a rozmrzely reakcí na přestálé napětí, odbočil poblíž Marble Arch z hlavní silnice, zapálil si cigaretu a pustil ve voze rádio. Ozval se Brahmsův koncert, ale nevěděl který. Deset minut nemyslel na nic, poslouchal koncert na půl ucha. Pak se siestou skončil a začal znovu přemýšlet o všem, co se stalo. Jel do Yardu. Nádvoří bylo skoro prázdné, ale když tam zahýbal, vyřítla se odtamtud s obvyklým divokým spěchem dvě přepadová auta.

Cestou do kanceláře ho nikdo nezastavil. Pak uviděl světlo a uslyšel hlasy. Keble k kdo ještě? Ředitel lodní společnosti, Smith - samozřejmě. Zahvízdal známou melodii, aby ohlásil svůj příchod. Když otevřel dveře, Keble k nim právě mířil.

"Dobrý večer, pane vrchní inspektore!"

"Dobrý večer, seržante."

"Z okrsku mi právě volali, co se stalo."

"Nádherný večer, co?" řekl Roger.

Muž vstával z křesla. Když seděl, vypadal normálně, ale když si stoupl, Rogera překvapilo, jak je malý - byl to skoro trpaslík. Měl neobyčejně výraznou, drsnou tvář, oči s těžkými víčky, velké ruce.

"Dovolte, abych vám představil pana Lancelota Smitha."

"Těší mě." Smith měl hluboký, rezavý hlas. "Hrozně mě to vyvedlo z míry, když jsem se dověděl o smrti dvou lidí, kteří cestovali na parníku Kookaburra. Mám seznam cestujících s sebou." Mluvil se slabým cizím přízvukem a snažil se vyslovovat příliš důkladně. Podal Rogerovi strojem popsaný arch papíru a dodal: "Je tam i kapitán a lodní důstojníci." Roger si všiml, že u každého jména je pasová fotografie. "Také tam je seznam členů posádky, kdybyste se na některého potřebovali obrátit."

Roger si všechny seznamy vzal a zběžně si prohlížel fotografie - vtom ale spatřil jednu, která ho donutila zapomenout na ostatní.

Muž, kterému zabránil zabít Doreen Morrisonovou, byl tu - byl to třetí důstojník z parníku Kookaburra - Thomas Jessup.

7

Smrt daleko odtud

Lancelot Smith zřejmě pochopil, že něco není v pořádku. Kebble, který stál za nimi, přistoupil blíž, aby se na fotografii podíval. Roger zapíchl ukazováček do Jessupa a zeptal se:

"Znáte posádku dobře?"

"Osobně jenom kapitána, prvního důstojníka a vrchního mechanika. Jinak znám jen jejich pracovní zařazení a služební popis. Tohle byl třetí důstojník. Vy ho znáte?"

"Trochu. Proč jste řekl ,byl'?"

"Odešel z lodi v Londýně."

"On neměl podepsanou smlouvu na zpáteční cestu?"

"Nebyli jsme s ním spokojeni," prohlásil Smith.

"V jakém smyslu?"

"Takové věci naše společnost pokládá za důvěrné, pane vrchní inspektore."

"My ale vyšetřujeme vraždu."

Smith si olízl silné rty.

"Rád vám poskytnu jakoukoli pomoc, to je samozřejmé. Budete to pokládat za důvěrné?"

"Ovšem."

"Na palubě lodi docházelo ke krádežím, především byli okradeni lidé z posádky a důstojníci, ale i někteří cestující.

Požádali jsme Jessupa, aby loď opustil."

"Obvinili jste ho z krádeží?"

"Nepochybně věděl, proč jeho další přítomnost na lodi není žádoucí."

"Znali jste jeho příští plány?"

Smith pokrčil rameny. "Půjde nejspíš na jinou loď."

"Aby tam mohl krást dál?"

Smith řekl pomalu: "Nic jsme mu nedokázali, pane vrchní inspektore. Nemůžete přece zničit člověka kvůli podezření."

"Kdo o tom podezření ještě věděl?"

"Kapitán, první důstojník a vrchní mechanik o tom byli uvědomeni úředně." Smith zvedl velkou, hranatou ruku. "Proč vás ten člověk tolik zajímá?"

"Obviníme ho z pokusu o ublížení na těle dalšímu z cestujících Kookaburry," odpověděl Roger bezbarvě.

"Dalšímu?" Smithova otázka zněla překvapeně.

"A pravděpodobně bude obžalován z jedné té vraždy," pokračoval Roger. "Potřebuji o něm veškeré dostupné informace co nejdříve, pane Smithu. Prostě všechno."

"Zatelegrafuji o další podrobnosti dnes v noci," slíbil Smith. Vypadal teď zděšeně a zdál se ještě ošklivější; připomínal mrzáka.

"Mohl se dostat k jedům?" zeptal se Roger.

"K jedům?"

Tenhle člověk by opravdu jednomu dokázal zkazit náladu.

"Kookaburra měla pravděpodobně na palubě nějaké léky."

Smith vytáhl kapesník a otřel si pot s krku.

"Tak takhle je to," povzdechl. "Měl Jessup -" Olízl si rty.

"Jen pokračujte."

"Jessup dělal na lodi sanitáře - prostě poskytoval první pomoc a měl přístup k lodní lékárně. Myslíte, že kradl nějaké jedy -" Smithovi selhal hlas.

"Jak to vypadá, nejspíš ano," řekl Roger. "Nevíte, jestli byl na palubě nějaký digitalis?"

"To - to vám nemohu přesně říct. Zjistím to ze Sydney co nejdříve."

"Kde je Kookaburra teď?"

"Před čtyřmi dny vyplula z Hongkongu a míří do Sydney."

"Jak dlouho ta cesta trvá?"

"Obvykle dvanáct dní."

"Ostatní důstojníci jsou stejní jako při plavbě do Anglie?"

"Ano, pane vrchní inspektore."

"Jaká je na lodi posádka?"

"Jsou to většinou Číňani a došlo k několika málo změnám. O těch vám mohu přesnou zprávu podat ráno." Smith se vrátil ke křeslu a posadil se, otíraje si čelo.

"Nevíte, jestli byl v posádce muž, na kterého by se hodil tenhle popis?" Roger opakoval popis, který byl už vysílán rádiem všem policejním stanicím. Byl neurčitý; jeho vlastní dojem z muže s čepicí naraženou hluboko do očí a se šátkem kolem krku nebyl o nic výraznější. "Takový popis se hodí na spoustu lidí," řekl Smith rozumně.

"Na palubě Kookaburry však žádný takový člověk nebyl, aspoň pokud já vím. Říkal jste - říkal jste, že se Jessup pokusil ohrozit dalšího cestujícího?"

"Ohrozil Doreen Morrisonovou," řekl Roger. "Máte k dispozici evropské či anglické adresy ostatních cestujících z plavby do Anglie?"

"Ano," řekl Smith. Ukázal na seznam cestujících v Rogerově ruce. "Máte je tam všechny. Ale - říkáte přece, že jste Jessupa chytili." Tvář ředitele lodní společnosti se poprvé poněkud rozjasnila. "Nemůže už snad nikomu ublížit, ne? Ostatním cestujícím nehrozí žádné nebezpečí."

"To ještě nevíme," řekl Roger. "Je toho ještě mnohem víc, co nevíme. Existuje nějaký důvod, proč by Jessup mohl chtít zabít obě Morrisonovic děvčata nebo pana Sheldona?"

"O žádném nevím."

"Neobvinil ho někdo z nich z krádeže?"

"To nevím."

"Opravdu ne?"

"Ne, pane vrchní inspektore." Smith se náhle zatvářil nečekaně důstojně a pokrčil rameny. "Nevím to. Pravděpodobně ho ale někteří cestující obvinili, to je jisté. Nevím, kdo to byl. To byla záležitost kapitána - doufám, že mi rozumíte."

"Jistě by o takovém obvinění podal hlášení, ne?"

"Žádné jsem nedostal," řekl Smith. "Jsem ochoten poskytnout vám veškerou pomoc, pane vrchní inspektore, ale nemohu vám dávat informace, které sám nemám k dispozici."

Po krátké odmlce se Roger přinutil k úsměvu.

"Ovšemže ne." Sám nevěděl, proč je tak nervózní, zda je to reakce na předchozí šok, nebo snad proto, že vzhled Lancelota Smitha je natolik groteskní a nepříjemný, že je vůči němu od počátku zaujatý. "Prokázal jste mi velkou službu. Byl bych ještě rád, kdybyste mi dal adresu, telefonní číslo a telegrafní kód vaší kanceláře v Sydney. Pak vás nebudeme muset do zítřejšího rána obtěžovat."

Smithovi se radostně zaleskly oči.

"Veškeré informace máte na těch seznamech, sydneyská i londýnská adresa, telegrafní kód - všechno je tam. Cokoli mohu pro vás udělat, rád udělám, pane vrchní inspektore."

"Děkuju vám," řekl Roger. "Ještě něco, pane Smithu."

"Ano?"

"Nevíte o nějakém důvodu - proč by někdo měl zájem na zabíjení cestujících z vaší lodi?"

"To je pro mne naprostá záhada," prohlásil Smith upřímně. "Naprostá záhada. Jedině snad, že je ten Jessup šílenec. Psychopati bývají natolik nevyvážení, že si mohou vzít do hlavy, že zabijí každého, kdo -" Smith se zarazil, jako by věděl, že tím Rogera nepřesvědčí a jako by se ani jemu vlastní argumenty nezdály dost přesvědčivé. Přesto však vemlouvavě zašeptal: "Možné to je. Takoví lidé existují."

"Snad," řekl Roger. "Doprovodíte pana Smitha z budovy, seržante."

Smith mu nenabídl ruku a odešel z kanceláře, jako by toužil, aby už byl pryč. V chodbě se rozlehly dvojí kroky, ale brzo se vytratily. Roger se otočil ke stolu, obešel jej a posadil se. Ve Smithově chování bylo něco, co se mu ani dost málo nelíbilo. Teď by ale ze sebe měl setřást psychický stres a trochu se vzpamatovat. Dívka je naživu a ze šoku se brzo probere. Jeden vrah byl dopaden a druhého chytanou co nevidět. Může to ale tvrdit tak jistě?

Zkušenost mnoha let ho varovala, aby nic nepokládal za zaručené, ale Jessup zřejmě byl vrahem Denisy Morrisonové a Sheldona. Popis, který dostal od Cyrila Gee, stoprocentně odpovídal - ten člověk měl opravdu injekční stříkačku v kapse. Opravdu viděl Jessupa, když Sheldona bodl. Jakékoli pochyby jsou vyloučeny. Vyndal injekční stříkačku z kapsy a položil ji na kousek papíru před sebe. Jehla a sklo se zatřpytily. Uslyšel Kebblovy kroky a vzápětí Kebble otevřel dveře a vešel do kanceláře.

"Vemte tuhle věcičku do laboratoře a dejte zjistit obsah," přikázal Roger. "Řekněte jim tam, že by to mohl být digitalis."

"Rozkaz," řekl Kebble a sklonil se nad stůl a vzal stříkačku i s papírem.

"Kde bydlí Cyril Gee?"

"Je to Victoria - hned za prodejny vyřazené armádní a námořní výstroje," odpověděl Kebble. "Znáte jeho telefonní číslo?"

"Victoria 81345."

Roger se zazubil. "Díky." Zvedl telefon a oznámil číslo centrále ještě dřív, než Kebble došel ke dveřím. "Kebble."

Kebble se otočil s papírem v ruce.

"Jaký dojem máte ze Smitha?"

"Řekl bych, že ví něco, s čím se mu nechce ven," prohlásil Kebble zamračeně. "Měl jsem pocit, že ví, že ho čekají nepříjemnosti."

Roger přikývl; Kebble vyšel ven a zároveň zazvonil telefon. Bývalo to bohužel spíš pravidlem než výjimkou; ve skutečnosti neměl vůbec čas nad něčím se zamyslet, udělat si vyvážený názor, ověřit si vlastní reakce proti případným chybám a fakta proti omylům.

"Mám pro vás ten hovor," řekl muž z centrály.

"Díky... To je pan Gee?" Roger odložil veškeré úvahy stranou a přinutil se, aby jeho hlas zněl přívětivě.

"Myslel jsem, že už nás nebudete otravovat -" Následovala krátká pauza, než se Gee opravil: "Znovu mě otravovat."

"Jedině v nutném případě," řekl Roger. "Je mi to velmi líto. Můžete za mnou přijet do Scotland Yardu?"

"Co - teď?"

"Ano, prosím vás o to," řekl Roger. "Rád bych pro vás poslal vůz."

"No - tak dobře," řekl Gee s kousavou líbezností. "Za deset minut budu připraven." Ozvalo se cosi jako zašeptání někde za jeho zády, potom Gee zavěsil, ale ještě předtím stačil říct nařikavým hlasem: "To přece nemůžu odmítnout."

Roger se slabě usmál. Veškerá znalost toho, jak lidé žijí, neochránila ho před poněkud rozněženou reakcí, když zjistil, že má co dělat s mladým pářečkem, žijícím podle všeho na hromádce. Bydleli spolu v jednom bytě? Co mu do toho hrome bylo? Zvedl telefon, zavolal do služebny a poslal jednoho muže, aby Gea přivezl. Pak se znova posadil. V Yardu bylo už všude ticho. Cítil, že se mu ulevilo, pocit bezprostředního nebezpečí téměř zmizel. Kdyby teď dostal zprávu, že dopadli muže, který v Notting Hill Gate napadl dívku i jeho, cítil by se opět ve své kůži.

Na chodbě někdo zvolal: "A jste ohlášený?"

Následovaly rychlé kroky, blížily se ke dveřím. Roger slyšel, že přicházejí dva muži a poněkud odstrčil křeslo. Objevil se Lancelot Smith - ústa měl dokořán a těžce oddechoval; za ním stál dozorčí seržant a tázvavě se díval na Rogera.

"To je v pořádku," řekl mu Roger. "Co jste mi přinesl, pane Smithu?"

Smith vešel do kanceláře.

"Je tu - je tu ještě něco - co bych vám měl - co jsem vám měl říct." Nadechl se po každých dvou třech slovech, částečně z nervozity, částečně proto, že cestou do kanceláře pospíchal. "Tak - tak jsem radši přišel."

Seržant za jeho zády zavřel dveře.

"To je správné, že jste se vrátil," řekl Roger a obešel stůl, "Posadte se a vydechněte si." Když si Smith sedal, vzal ho Roger povzbudivě za ruku. "Nechcete se něčeho napít?"

"Ne, děkuji - děkuji. Nepiji alkohol." Smith se posadil na krajíček křesla; na jeho téměř přhlouplé tváři se zračila úzkost.

"Na jedné - jiné lodi zemřel důstojník - za záhadných okolností v Hongkongu. Před čtyřmi dny. Byla to - náhlá smrt, jako ti lidé tady, ale - ale -" Nemohl ze sebe vypravit další slova.

"Jessup ho přece nemohl zabít, že?" pomohl mu Roger. Všechny obavy a zlé předtuchy se rázem vrátily, ale přinutil se k nevzrušenému tónu: "Povězte mi všechny podrobnosti."

Zapisoval si: Vrchní mechanik, Neil Sanderson, narozený v Townswillu, v australském státě Queensland, stáří 24 - když vešel Kebble. Údiv dal najevo pouze na okamžik, vzápětí se už zase choval, jako by čekal, že tu Smitha najde.

"Kolik je teď v Hongkongu hodin?" zeptal se Roger Kebbla, když Smith odešel.

"O pět nebo šest hodin víc než v Anglii, ne?" řekl Kebble.

"Zjistěte to a informujte se, jestli bych mohl dostat k telefonu policejního radu. Když to nepůjde, zeptejte se na detaily smrti vrchního mechanika telegraficky." Roger mluvil velice úsečně.

"Rozkaz."

"Jdu se podívat na Cyrila Gee," řekl Roger.

Vyšel z kanceláře, když Kebble zvedal telefon. Bylo deset hodin a Roger měl pocit, že noc nikdy neskončí. Kráčel unaveně a snažil se příliš nespíchat. Gee čekal v hovorně o patro níž. Vstal s výrazem zlostné nedočkavosti ve tváři. Vypadal unaveně a jako troška bez vlastní vůle.

"Doufám, že je to opravdu nutné," řekl víc nařikavě než jizlivě.

"Kdyby nebylo, nežádal bych vás, abyste sem jezdil," řekl Roger. "Sjednal jsem vám parádu - úředně se tomu říká identifikační přehlídka - na policejní stanici v Cannon Row - to je minutku odtud. Doufám, že tam uvidíte někoho, koho poznáte."

"Vy už jste ho chytli?" řekl Gee zvýšeným hlasem.

"Mám jednoho podezřelého," řekl Roger. "Na strážnici na mě prosím vás nemluvte, dokud nebudeme z doslechu, chápete?"

Cítil téměř s jistotou, že Gee pozná v Jessupovi muže, který bodl Sheldona na letišti jehlou, ale když vstoupili do místnosti, kde čekali dva policisté a pět mužů v civilu, přepadly ho náhlé pochyby. Všechny předvedené mužů vypadalo málem stejně, aspoň na první pohled, všichni měli na sobě tmavé šaty a na hlavě tmavé klobouky. Světlo reflektoru nahrazovalo světlo dne, takže se identifikační přehlídky mohly v případě potřeby odbývat i v noci.

Prošli kolem nastoupených mužů. Jessup stál uprostřed. Zastavili se před každým, ale na Geeovi nebylo vidět, že by některého z nich poznal; v této chvíli překonal svou ušlápnutost a dokonale se ovládal.

Vyšli ven.

"Ten muž uprostřed," řekl Gee bezbarvě. "Tak jste ho přece jen chytli. Gratuluji vám. Promiňte mi mou špatnou náladu."

"Zapomeňte na to," řekl Roger srdečně. "Dnes v noci vás už nebudu zdržovat, ale později vás možná zavolám jako svědka."

Gee se zašklebil.

"Má snoubenka mi od začátku říkala, že jsem blázen, když se do toho pletu," prohlásil "Ona moc nedá na ty řečičky o povinnostech a odpovědnosti občanů."

"Moc jste nám pomohl: jinak bychom toho člověka pořád ještě hledali a on mohl zatím zabít to další děvče." Roger mu pevně stiskl ruku a trochu se přitom bavil zábleskem potěšení v Geeových očích; tomu mládenci nebylo víc než dvaadvacet nebo třadvacet, byl jen o pár let starší než jeho vlastní synové. Odvedl Gea sám před Scotland Yard a počkal, dokud mladík neodešel, rak se Roger vrátil do Cannon Row; jistým způsobem se mu ulevilo, ale část neklidu a úzkosti v něm zůstala. Něco se mu pořád honilo hlavou - něco, nač zapomněl. Nemohl si to znovu vybavit. Z Jessupa nedostali zatím ani slovo a teď ho bylo třeba vyslechnout. Mohlo to trvat hezky dlouho. Když přišel na policejní

stanici v Cannon Row, potlačil zívnutí. Nejprve šálek silné kávy, pak -
Dozorčí inspektor noční služby přicházel chodbou k Rogerovi, Bylo na něm vidět, že má nějakou nepříjemnou zprávu.
Vysoký, šedovlasý - jeden z nejzkušenějších a nejspolehlivějších policistů. Nikdy předtím ho Roger neviděl tak zdrbnutého.

Čekal na úder.

"Jessup spáchal sebevraždu," oznámil inspektor zachmuřeně. "Měl u sebe schovanou tabletku cyankali. Došlo mu, že byl při identifikaci poznán a že už nemá žádné šance."

Roger strnul.

"Moc mě to mrzí," pokračoval inspektor z Cannon Row. "Ale je to jen a jen moje vina. Byl jsem u toho, když ho prohledávali. Hodně vám to zkomplikuje práci?"

Po krátké odmlce řekl Roger trpce "Pánbuví."

Všechny důvody k dobré náladě byly pryč a přepadla ho nová vlna úzkosti. Jestliže se ten člověk raději zabil, než by promluvil - čemu asi sloužil? Jaké strašné tajemství si vzal s sebou do hrobu?

Roger uchopil inspektora za loket.

"Smůla, Jíme." Znova se odmlčel a pak pokračoval: "Půjdu se na něho podívat."

8

Zpráva z Hongkongu

Za půl hodiny se Roger vrátil do své kanceláře, kde svítilo světlo. Trápil ho pocit, že celá záhada je zlověstnější, než se zprvu zdálo, a zároveň zoufalá. touha dovědět se pravdu. Kdy asi bude Doreen Morrisonová schopna vypovídat - měl by si zjistit, jak se jí daří. Kebble seděl u stolu - vypadal mladistvě a velice čile. Zazubil se a přitiskl si prst na ústa.

Teprve teď si Roger uvědomil, že v místnosti je třetí osoba.

Byl to doktor Whales - rozvalil se v křesle, měl pootevřenou pusou a rytmicky chrápal. V tom okamžiku si Roger vybavil, nač zapomněl: zpráva o pitvě Perce Sheldona měla být dávno hotová.

"Co vám hlásil?" zeptal se Roger klidně.

"Sheldon zemřel na otravu digitalisem," oznámil Kebble. "Skoro s jistotou se dá říct, že to bylo následkem toho bodnutí jehlou do pravé pŕlky... ehm... spodních zad."

Roger řekl: "Takže to teď víme. Něco nového o Doreen Morrisonové?"

"Dávají jí sedativa. Policejní lékař myslí, že snad bude moct zítra mluvit. Jinak je fyzicky v pořádku a dost prý jí, aspoň doktor to říkal." Kebble se díval na Rogera poněkud rozpačitě.

"Dobře," řekl Roger. "Co Hongkong?"

"Budou volat každou minutu." Kebble se odmlčel a pak se zeptal: "Dáte si něco k pití, pane vrchní?"

"Vypadám snad na to, že to potřebuju?"

"Já to potřebuju," řekl Kebble poněkud nejistě.

"Tak si poslužte a mně nalejte dvojitou." Roger si sedl na roh stolu a zíral na doktora Whalesa. "Jessup spáchal sebevraždu," oznámil nevzrušeně.

Kebble se dlouze, sykavě nadechl, jako by učil fyzickou bolest. Neřekl nic; měl zvláštní dar uhodnout, kdy to není vhodné. Podal Rogerovi whisky se sodovkou; whisky nešetřil. Roger pil a Whales rytmicky chrápal. Kebble jenom usrkl. Roger se maličko pohnul a přidržel svou sklenku Whalesovi pod nose. Doktorovo chrápání se zrychlilo. Rty sebou cukly, chřípí se zachvěla. Roger se nehýbal. Prosektor sebou škubl a zamžikal očima. Zamžoural po sklenici, ale pak se zvrátil zpátky do křesla.

"Nepokoušejte mě," řekl. "Chce se mi spát a na whisky nemám chuť."

"Opravdu?"

"No jo," řekl Whales. Bezděčně se otrásl. "Máte tady hroznou zimu. Dostal jste už tu zprávu?"

"Ano, děkuju."

"Svěřili vám pěknou práci, to vám povím," řekl Whales. "Udělejte pro mne něco."

"Rád."

Lékař se usmál.

"Hezounu Westovi se nikdo nevyrovná," řekl a mrkl po Kebblevi. "Druhý takový nikdy nebyl a nikdy nebude.

Kdybych mu řekl o modré s nebe, tak na to taky kývne. Zavolejte šoféra, ať mě hodí domů, Rogere."

"Mohu to zařídít?" zeptal se Kebble Rogera. Když oba muži o pět minut později odešli, sedl si na opěradlo velkého křesla. Big Ben odbíjel hlasitě do tiché noci. Byla půlnoc a celý případ mu svěřili teprve ve čtyři hodiny odpoledne.

Protáhl se, vstal, šel k oknu a podíval se na světla na Westminsterském mostě, světla starosvětských luceren, zrcadlící se na klidné hladině Temže. Big Ben se žlutavě leskl, jako ten skrčený muž na měsíci. Věž s hodinami se tmavě rýsovala proti nebi plnému hvězd; právě tak jako obrysy parlamentu.

Matky parlamentů.

Telefon zazvonil. Rychle se otočil a na parlament zapomněl; mohl to být hovor z Hongkongu. Právě vykročil k telefonu, když se otevřely dveře a objevil se v nich Kebble. Roger měl chuť Kebblevi naznačit, aby hovor vzal, ale pak si to rozmyslel. Zvedl sluchátko.

"Mám na lince policejní ředitelství v Hongkongu, pane," řekl muž v centrále.

"Je to Hongkong," zašeptal Roger Kebblevi, který zvedl druhé sluchátko. "Přepojte mě."

"U telefonu je inspektor Hodges, pane."

Rogerovi poskočilo srdce, poněvadž Hodges kdysi býval u metropolitní policie v Londýně. Vždycky je užitečné promluvit si se starým přítelem.

"To je Fred?" řekl trochu moc nahlas.

"Ahoj, Hezouně," Hodgesův hlas zněl tak jasně, jako by byl v Londýně. "Musíš být v pěkné rejži, když takhle vyhazuješ peníze za mezistátní hovory."

"Tos uhodnul," řekl Roger. "Víš něco o smrti vrchního mechanika z parníku Kookaburra, který se jmenoval Sanderson?"

Pauza netrvala ani okamžik.

"No jo - vím toho o tom spoustu," odpověděl Hodges. "Byl zabit, když se vracel na loď, vzali ho po hlavě a hodili do přístavu poblíž Star Ferry, Trvalo nám tři dny, než jsme zjistili, že umřel po injekci digitalisu. Nemáme žádnou stopu, kdo to udělal nebo proč. Neříkej mi, že o tom něco víš."

Roger zaváhal, než řekl: "Nevím, Frede, ale mám tu dvě oběti, které zemřely na otravu - cestující z téže lodi. Nějak se mi to nechce líbit, chápeš?"

"Panebože!" Po malé pauze Hodges pokračoval: "Hodíme sebou a pokusíme se vraha najít. Pošlu ti dnes leteckou poštou kompletní zprávu. Ještě něco?"

"Zatím ne," řekl Roger dost nevesele.

"Nedej se otrávit," zahekal Hodges. "Doufám, že se někdy přece zas uvidíme."

"Až budeš příště na dovolené, přijď k nám a posedíme v Bell Streetu do rána," pozval ho Roger.

Když zavěsil, seděl chvíli zcela tiše. Kebble se ani nepohnul. Konečně se na něho Roger podíval, zvedl ruce a nechal je znovu dopadnout na stůl.

"Tak tam máme dalšího vraha - navíc k tomu, co nám uklouzl tady."

"Zřejmě nikdo, kdo byl na té lodi, není bezpečný." Kebble mluvil nevzrušeně, ale chladná hrůza z jeho slov přímo číselala.

"Bude nejlepší zatelegrafovat na policii do Sydney," řekl Roger. "Vylíčíme jim tu naši historii tak podrobně, jak to po telegrafu jde." Zvedl tužku. "A teď bychom měli jít domů."

"Mám to nastylizovat sám?" nabídl se Kebble.

"Jestli se mi ráno nebude text líbit, bude to jen má vina," řekl Roger. Násilně se usmál. "Tak vidíte, že za tohle žádná odměna nekyne."

Kebble řekl klidně: "Mně stačí, že jsem zasvěcen do vaší práce."

Bylo půl druhé v noci, když Roger zahnul do Bell Streetu v Chelsea a zaparkoval vůz před garáží vedle svého domu. Vrata byla otevřená, ale dveře garáže zavřené; ani jednoho ze synů nenapadlo, aby mu je otevřel. Klackovská léta jsou zapomnětlivý vek. Nechal tedy vůz před garáží a po trávníku, vroubícím cementovou cestičku, obešel dům. Zadní dveře byly zamčené. Vytáhl klíč a snažil se nadělat co nejméně hluku. Třebaže Janet spala vpředu, když Roger nebyl doma, vzbudil ji kdejaký hluk. Rozsvítil světlo. Na kuchyňském stole stála mísa obložených chlebičků v igelitovém sáčku, nescafé připravené v šálku, a vedle něho šlehačka. Zapálil plynový hořák a vrhl se na jídlo. Než se voda začala vařit, zbyl na míse jediný chlebiček a nálada se mu maličko zvedla.

V chodbě zavržala podlaha.

Zvuk Rogerovi živě připomněl skřípnutí dveří v domě v Notting Hill Gate. Škubl sebou a podíval se na pootevřené dveře. Pohnuly se a objevila se v nich Richardova černá hlava. Richard byl o rok mladší než jeho bratr, o pár centimetrů vyšší a mnohem štihlejší. Oči měl velké únavou. "Ahoj, tatí."

"Proč ještě nespíš?"

"Já jsem si četl."

"Takhle dlouho?"

"Měl jsem prima knížku," pokračoval Richard. Měl na sobě nedopnuté bleděmodré pyžama, v kabátku bylo vidět zarostlá prsa. "Mord jak ušitej a všechno, co k němu patří. Jak ses měl, tatí?"

"Nebylo to slavné," odpověděl Roger. "Někdo mi zapomněl otevřít garáž."

"Hromě?" Richard vypadal opravdu zahanbeně. "Věděl jsem, že mám ještě něco udělat, ale nemohl jsem si vzpomenout co. Odpuť mi to."

Pocit trpkosti Rogera přešel. "Neměl bys být tak zapomnětlivý, kamaráde."

"Samozřejmě." Roger šel k míse s ovocem na kuchyňském stole, vzal si zelený hrozen a jedl zrnko po zrnku. "Co je s tou dívkou, co bylo v novinách - Šmejda o ní mluvil ještě než šel spát; myslíš, že to bude velký případ?"

"Moc bych se nedivil," připustil Roger.

"To musel bejt ale hajzl." Richardova tvář zčervenala rozhořčením a unavené oči mu zajiskřily. "Myslím toho člověka, co to udělal. Jak se z člověka stane vrah, tatí?" Když Roger hned neodpověděl, synátor pokračoval: "Říkám si, jestli by mi taky tak někdy mohlo rupnout v kouli." Když Roger stále neodpovídal, pokračoval Richard poněkud méně drasticky: "Myslím, že si takový člověk řekne: je to hrůza, ale v téhle chvíli nemohu nic jiného dělat. Znamená to opravdu, že každý z nás je potenciální vrah a jenom nepotká svou příležitost?"

Byly už skoro dvě hodiny po půlnoci a Roger nedokázal najít na tyto nevzrušené otázky odpověď, i když si před sebou vybavoval průběh celého dnešního večera. Věděl ale, že když zahraje celou věc do autu, nebude to od něho jen kruté, ale může také syna odradit od případných budoucích otázek, které mohly být důležité pro ně oba.

"Myslím, že to tak není," řekl Roger nakonec. "Všichni lidé nejsou potenciální vrazi. Myslím, že někteří v sobě mají jakési tihnutí ke zlu a ostatní že se naučí riskovat. Dokážeš zabít a stáhnout králíka?"

"Víš dobře, že ano."

"Dokáže to Šmejda?"

Richard se zarazil a přimhouřil černé řasy.

"Ten nemá rád, když před ním někdo zabíjí králíka nebo dělá něco takového."

"To znamená, že je mezi vámi přece jen rozdíl. Lidé se od sebe přece jen liší - víc nebo míň. Vrah, který má nutkání ke zlu, stojí na jednom konci žebříčku. Chlapec, který má odpor k zabíjení zvíře na honech, stojí na druhém konci. Většina z nás je někde mezi těmi protiklady. Už je ti to jasnější?"

"Snad jo," připustil Richard. "Přesto jsem tím ale pořád ještě trochu zmatený. Myslíš, že když já dokážu zabít králíka a Šmejda to nedokáže, mám větší předpoklad stát se vrahem než on?"

Roger málem zavrčel.

"Ne, to si nemyslím." Pomalu pil kávu. "A taky si nemyslím, že tahle pokročilá noční chvíle je příhodná k vysvětlování takových věcí, ale -"

"Já vím, že není, a taky vypadáš hrozně utahaně. Možná, že mi to ráno bude jasnější," Richard se usmál: "Aspoň doufám, když nic jiného. Dobrou noc, tati, a nezlob se, že jsem zapomněl na tu garáž."

Roger cítil podivnou lehkost u srdce, když kráčel nahoru po schodech; Richard mu vrátil dobrou náladu. Vplížil se do ložnice. Ve světle z pouliční lucerny uviděl Janet. Ležela uprostřed postele, tmavé vlasy na bílém polštáři, obě ruce a ramena přikrytá. Nepohnula se, když se svlékal, ale když byl v posteli vedle ní, cítil, že se její měkké tělo pohnulo, a pak řekla nečekaně bděle "Musíš brzo vstávat?"

"Ne moc brzo."

"To je fajn," řekla a v několika vteřinách znova usnula. Roger chvíli ležel a úzkost a obavy o cizí lidi ho opustily. Brzo usnul. Nic se mu nezdálo. Neprobudil se, když Janet po sedmé hodině vstávala, když chlapci hovořili přede dveřmi ložnice a neprobudily ho ani ostatní zvuky v domě a na ulici. Ležel a spal v tom světlém pokoji, používaném jako ložnice od té doby, co se oženil. První věc, která ho vyrušila, bylo nepříjemné vyzvánění telefonu, který si na noc přepínal do ložnice, Janet jej ráno zapomněla přepnout na aparát pod schodištěm. Ozvalo se pleskání trepek, telefon přestal vyzvánět v ložnici, a pak uslyšel tlumenější vyzvánění dole pod schody. Zvedl si sluchátko a naslouchal rozhovoru. "...musím ho už budít? Přišel domů pozdě." Kebblův hlas si nemohl splést.

"Myslím, že by si přál, abychom ho vzbudili, paní Westová."

"Tak dobře." Janet neměla radost a neváhala to dát najevo.

"Počkejte okamžik." Nechala telefon vyvěšený a šla pod schodiště.

"Šmejdo!" zavolala. "Vzbud' otce a řekni mu, že seržant Kebble s ním musí naléhavě mluvit."

"Už tam jdu, mami!" Téměř v zápětí se dveře otevřely a objevil se v nich Martin, zvaný Šmejda. Široká tvář mu zářila vzrušením, horlivostí a dobrou náladou. "Tati -"

Roger otočil hlavu a zamžoural.

"Ty jsi vzhůru," řekl Martin poněkud znechuceným tónem. Vloudal se do pokoje, zatímco Roger už sahal po telefonním sluchátku. "Copak, Kebble?"

"Je mi líto, že vás ruším, pane vrchní," řekl Kebble. "Chci vám ale říct, že tu máme telefonní výzvu ze Sydney v Austrálii. Na půl devátou. Teď je podle jejich času půl osmé, Ta výzva je odpověď na váš telegram. Přejete si přepojit hovor domů, nebo přijdete do kanceláře?"

Hodiny na Rogerově nočním stolku ukazovaly za pět minut osm; byl nejvyšší čas, měl-li to do Yardu stihnout.

9

Telefon z Austrálie

Martin, zvaný Šmejda, měl stejně zvědavé oči jako předtím v noci jeho bratr Richard a bylo vidět, že umírá touhou dovědět se, co se děje. Na schodech se ozvaly klidné kroky a objevila se Janet s naondulovanými vlasy, malinko načervenenými rty a očima rozjasněnými úzkostí, která byla spíš podvědomá.

"Nejdřív se musíš pořádně najíst," zašeptala. "Nalačno nemůžeš pracovat."

Roger zjistil, že je mu to k smíchu.

"Můžete mi to dát přepojit sem, Kebble?"

"Samozřejmě." Jestliže Kebble pocítil zklamání, z jeho hlasu to nebylo znát. "Zařídím to na mezistátní ústředně. Neřekli mi, kdo bude u telefonu - řekli jen, že výzva je z kriminálky v Sydney."

"S trochou štěstí to bude Luke Shaw," řekl Roger. "Jak to, že jste tak brzo vzhůru a tak čilý?"

"Vstal jsem v půl osmé, poněvadž jsem předpokládal, že dnes budeme mít perný den."

"Snídal jste?"

"Ne, jen jsem měl šálek -"

"Jděte se pořádně nasnídat," řekl Roger. Usmál se na Janet, která k němu přistoupila. "Na lačno nemůžete pracovat."

"Ehm - rozkaz, pane vrchní." Kebblův hlas zněl poněkud zmateně.

"Díky, že jste zavolal," řekl Roger a zavěsil.

Janet řekla: "Ty zvíře jedno," - ale sedla si na kraj postele a podívala se na Rogera, jako by čekala na nějaké smluvené znamení. "Musím přiznat, že nevypadáš, jako žes byl skoro celou noc vzhůru. Šmejdo, běž udělat čaj a -"

"Snídaně se dělá!" To se ozval Richard ze schodiště.

"Nechápu, co jste si vzali do hlavy, že ze mne chcete dnes ráno vymáčknot," řekl Roger. "Máte to jedna ku stu, že se vám to nepovede. Za půl hodiny čekám výzvu z Austrálie, ze Sydney. Běž mi napustit vodu do vany, Šmejdo, a ty se běž podívat na auto, kolik je tam benzínu a oleje, Mřenku."

"Pro mne žádné rozkazy?" zeptala se Janet.

Roger jí stiskl ruku.

"Mám naspěch," řekl zamračeně. "K té snídani se dostanu tak ve tři čtvrti na devět."

Bylo osm hodin, jedenatřicet minut; telefon mlčel.

Bylo osm hodin, jedenačtyřicet minut; telefon mlčel.

"Už si začínám myslet, že tě nechají aspoň hodinu čekat. Vajíčka jsou vařená," řekla Janet. "Kluci, vy už jste měli být dávno z baráku." Bylo jím sice devatenáct a dvacet, ale pro Janet to stále byli 'kluci', hlavně když měla nějakou starost. Martin studoval na malířské škole, nedaleko od Bell Streetu. Richard, který snil o dni, kdy dostane místo u televizní společnosti, což byl jeho životní sen, pracoval zatím v knihkupectví ve West Endu.

"Jestli hned nevyrazíš, přijdeš pozdě," řekla Janet, "Hele, Šmejdo, neštví mě. Já -"

Telefon zazvonil. Roger vykročil k hlavnímu přístroji, který stál pod schodištěm vedle dveří do kuchyně. Roger zvedl sluchátko a měl pocit, že mezistátní hovor zbytečně dramatizuje jen proto, aby udělal na chlapce dojem. Šlo však o něco jiného - o pocit předtuchy nebo přinejmenším aspoň neklidu. V Sydney mohli dostat telegram maximálně před třemi nebo čtyřmi hodinami. Co způsobilo, že se tak rychle odhodlali zavolat na druhý konec světa?

"Vrchní inspektor West z New Scotland Yardu."

"Čekáte telefonní výzvu ze Sydney v Austrálii?"

"Ano."

"Zůstaňte u aparátu, prosím."

Rogerovi se čekání zdálo nekonečné. Ostatní zatím přecházeli a šramotili kolem něho. Janet předstírala, že má najednou spoustu práce v kuchyni. Pojednou řekl zřetelný mužský hlas:

"Vrchní inspektor West?"

"U aparátu," řekl Roger a vyslovil to pečlivě.

"Ahoj, Hezoune!" Hlas byl hlučný, živý, nepochybně australský. "Jak se máš?"

Roger se široce usmál.

"Fajn, Luke. A ty?"

"Nikdy jsem se neměl líp, Hezoune, ještě nikdy líp!" Luke Shaw, který byl ve Scotland Yardu na stáži teprve před dvěma lety, byl nyní vrchním komisařem kriminálky v Sydney. Hovořil, jako by nikdy neslyšel o žádném telegramu a jako by měl čas až do večera. "Jak se daří tvé rozkošné ženě?"

"Náramně!"

"To jsem si myslel." Nebylo těžké představit si Shawovu rozzářenou tvář a oslnivý úsměv. "Aspoň že se dobře daří jí, poněvadž ty si jinak ve všem potrpíš na trable, vid'?"

"Myslíš ty trable s Kookaburrou?" zeptal se Roger.

"Samozřejmě. Pověděl bych ti o tom všechno, kdybys přiletěl a přišel mě navštívit."

Roger byl natolik překvapen, že zvolal:

"Neblázni!"

"Myslím to vážně," prohlásil Luke Shaw. Z jeho hlasu vymizel náznak smíchu. "Slyšels někdy něco o parníku Koala?"

"Měl jsem o něm něco slyšet?"

"Ano," řekl Shaw. "Docela určitě. To, co se stalo Koale, může se totiž stát i s Kookaburrou." Jméno lodi z něho přímo vyhrklo. "Dej si ode mne říct, Hezoune, že jediná možnost, jak tenhle případ vyřešit, je přijet sem."

"To je skoro vyloučeno," paríroval Roger. "V tomhle okamžiku nevidím ostatně ani důvod. Zatkli jsme jednoho člověka -"

"Toho Jessupa - jak vypadá?" přerušil ho Shaw a pak začal sám odpovídat na svou otázku. "Vysoký sto pětadesát, štíhlý, černovlasý, bledá tvář, velice tmavé oči, malá ústa -"

"Jak ho hrome znáš?"

"Počkej, Hezoune. Nebo měří sto osmdesát dva, chlap jako hora, opálený a poďobaný od neštovic? Kterého máte?"

"Toho metr pětadesát," odpověděl Roger zastřeným hlasem.

"Tak to není Jessup jako že ty nejsi Luke Shaw. Je to Paul Barring. Ten velký chlap je jeho brácha Marcus. Mají ještě třetího bratra - Solomona. Je to strašně dlouhá historie a proto říkám, že by bylo nejlíp, kdybys přiletěl do Sydney, abych ti všechno mohl vysvětlit." Shawův hlas v telefonu zesílil.

"A proč nepřiletíš ty sem?" odsekl Roger.

"Na to není naděje. Ani by to k ničemu nevedlo, kdybys přiletěl. Musíš poznat pozadí, proniknout do všech detailů, vidět veškerý materiál, který máme. Rozkývej se, Hezoune. Neškodilo by ti trochu sluníčka, co říkáš? Jestli potřebuješ obměkčit šéfa, připomeň mu, že Kookaburra má v téhle chvíli blíž do Austrálie než do Anglie, a jakmile přistane, můžeš jím hned začít dávat ty správné otázky." Odmlčel se a pak pokračoval: "V tom případě ovšem, že přistane vůbec. Její sesterská loď nedoplnula."

A teď si Roger vzpomněl, co se stalo s parníkem Koala.

V první chvíli neřekl nic; měl pocit šoku, zamrazilo ho v zádech; strnul. Nevnímá Janet a chlapce, kteří na něho zírali - ta vzpomínka mu vyrazila dech. Neslyšel Richarda, jak šeptá:

"Co myslíte, co se mu stalo?"

Roger viděl v duchu před sebou obraz tak živý, tak odporný tím, kolik lidí tehdy přišlo o život, že měl pocit, že se mu nedostává vzduchu, že nemůže mluvit ani se pohnout. "Tak ti to došlo," řekl konečně Luke Shaw.

Roger polkl.

"Ano, vzpomněl jsem si, co se stalo s parníkem Koala. Šel ke dnu u pobřeží Queenslandu - před rokem nebo před dvěma. Měl na palubě jednaosmdesát cestujících a víc než dvacetičlennou posádku. Přežilo to jen pár lidí. Mám pravdu?"

"To bych prosil!" Zdálo se, že Shawův hlas vibruje v Rogerově uchu. "Viš, co mi dělá starost, Hezoune? Že se totéž může stát s Kookaburrou, Má dvanáct pasažérských kajut, osmdesát sedm cestujících, převážně jsou to Číňané z

Hongkongu - a osmdvacet lidí posádky. A ještě jednu věc ti chci říct. Dva bratři Barringové byli mezi těmi, kteří přežili zkázu lodi Koala. Měli kdysi vlastní lodní společnost, ale koupila ji od nich společnost Blue Flag, když stáli před bankrotem. Mezi Barringovými a společností Blue Flag byla spousta zlé krve. Dáváme si na bratry Barringovy pozor už delší čas, ale prozatím proti nim nic nemáme. Na jednoho z nich toho máš spoustu ty. Ale co s tím druhým?"

"Jestli je to ten člověk, kterého myslím, pak pobíhá někde po Londýně," prohlásil Roger.

"Předtím ale zabil dva cestující, co? Dovol mi říct ještě něco. Solomon Barring byl v Hongkongu, když tam Kookaburra kotvila. Vzhledem k smrti Neila Sandersona je to docela legrační, co? Hezoune, jestli dokážeš nasadit železka Marcusi Barringovi, každý policajt z Nového jižního Walesu ti připíše na zdraví. Pošlu ti detailní zprávu prvním tryskáčem z letiště Kingsford Smith dnes ráno. Telegrafuj mi nebo zavolej hned, jak budeš vědět něco nového, platí?"

"Spolehni se. - Luke, máš nějaký konkrétní důvod myslet si, že parníku Kookaburra hrozí nebezpečí?"

"Ne," odpověděl Shaw. "Jen takový prašivý pocit. Tak na shledanou, Hezoune."

Zavěsil telefon, jako by chtěl, aby měl Roger co nejdřív čas promyslet si celou situaci.

Roger pomalu odložil sluchátko; potom si prohrábl vlasy. Nevnímal nikoho kolem sebe, dokud Richard neporušil ticho.

"Vypadá to moc špatně, tati?"

Roger se zamačkal, rozhlédl se po všech, přinutil se k úsměvu a odpověděl:

"To budu vědět ještě dnes večer." Odpověď to vlastně nebyla a nemohl by být překvapen, kdyby se z něho Richard pokusil vypáčit něco víc. Hluk u domovních dveří prolomil napětí; ve schránce na dopisy se objevily noviny, Janet se hned vrátila do kuchyně se slovy:

"Dej tatínkovi noviny, Richarde. Snídaně bude za deset minut, Rogere. Nikdy z tebe žádný malíř nebude, jestli tu budeš takhle postávat a hloupě čumět, Šmejdo." Snažila se rejpnout do každého nějak jinak, ale úleva z napětí netrvala dlouho - sotva tak dlouho, aby si Roger nechal projít hlavou fakt, že Luke Shaw a policie v Sydney naprosto nepochybuji o mimořádném nebezpečí, které v této situaci hrozí. Potřeboval čas k přemýšlení, k absorbování faktů a k tomu, aby si další opatřil.

Dokáže to tady v Anglii? Hlavou se mu mihla první neurčitá naděje na cestu do Austrálie.

"Podívejte!" přerušil Richard jeho bdělý sen. "Taťka je zase na první stránce novin."

Smažená vejce, malířská škola a knihkupectví byly v okamžiku zapomenuty, když Richard přiběhl chodbou. Oči měl vyťřeštěné a v ruce držel rozevřený Daily Globe, Janet a Martin byli hned u něho. Všichni tři přečetli titulky a pak i článek o událostech včerejšího večera a noci. Bylo tam několik fotografií: Rogerova, Doreen Morrisonové - a také fotografie její mrtvé sestry. "Zachránili jí život," řekl Richard pokorně.

"Jenže přitom klidně mohl přijít o svůj vlastní," řekla Janet trpce. Otočila se na podpatku a vrátila se ke sporáku.

Roger si všiml přehnaně vážného výrazu v očích obou chlapců a na okamžik se cítil nesvůj, poněvadž nebylo pochyb, že v něm oba vidí hrdinu. Odehnal je ledabylým mávnutím ruky, a po špičkách se přikradl k Janet. Chlapci vypadli z domu. Roger objal Janet v pase právě ve chvíli, když roztloukala o hranu pánve vajíčko.

"Nech si to, myslím to docela vážně," řekla stále podrážděným hlasem. "Kdy ti to dojde, že pořád riskuješ život?"

"To dělá spousta lidí. U mne sis toho všimla teprve teď," odpověděl Roger. Sevřel ji pevněji a přitiskl její tvář na svou.

"Nebo bys byla radši, kdybych ji nechal zavraždit?"

"Nedělej si legraci - samozřejmě že ne." Janet naklonila pánev, aby se rozpuštěný tuk přelil přes vejce; potom se rychle otočila a sevřela mu paže. "Rogere, vždycky když se něco takového stane, jsem hrozně vyděšená - poněvadž si myslím, že jednou tě štěstí opustí."

Myslela to smrtelně vážně.

Naklonil se k ní a políbil ji.

"Nepotřebuju jiné štěstí než tebe," řekl roztomile. Na okamžik jí slzy vstoupily do očí, několikrát polkla a vymkla se mu. Než odešel - což bylo o půl hodiny později - trochu se uklidnila a sklíčenost ji přešla, ale Roger věděl, že se dosud ze strachu tak docela nevzpamatovala.

Kebble byl v kanceláři. Ranní poštu a hlášení už roztřídil a srovnal do úhledných hromádek na Rogerově stole. Třetí hromádka byla z malých útržků papíru - byly to poznámky o telefonních hovorech. Roger pověsil klobouk na věšák, rozepnul si límeček u krku a povolil vázanku. Jitro bylo svěží, příjemné, ale chladné.

"Život policejního seržanta je dost únavný, co?" řekl Roger. "Raději byste seděl u vlastního stolu, že?"

Kebble se zazubil.

"Hned, jak si budete myslet, že jsem na to zralý."

"Nebude to dlouho trvat." Roger se zabořil do křesla. "Máte magnetofonový záznam toho mého telefonátu se Sydney?"

"Ano, a už jsem si pásku přehrál. Už je to tu dokonce přepsané." Kebble náhle zvažněl a připomněl tím Rogerovi oba syny. "Vy se tak dobře znáte s komisařem Shawem?"

"Znám ho. Ten si na paniku nepotrpí. Dá se mu věřit na slovo." Roger zvedl první z lístků, na nichž byly poznamenány telefonní hovory. Přál si s ním mluvit šéf kriminálního vyšetřovacího oddělení. Laboratoř určila obsah injekční stříkačky a zjistila, že v ní byl koncentrovaný roztok digitalisu. Lancelot Smith z lodní společnosti Blue Flag volal dvakrát, ale nenechal žádný vzkaz. Pak tu bylo ještě několik dalších zpráv, žádná však nesouvisela s případem Kookaburru.

Vydavatel novin Globe volal také dvakrát.

"Nic nového o tom člověku, co mi včera večer unikl?" zeptal se Roger.

"Nechytili ho," řekl Kebble. "Měl pokoj pronajatý ve stejném domě jako ten mrtvý - jenže v přízemí. Zapsal se taky pod jménem Jessup. Zdá se, že je to opravdu ten Marcus Barring, o němž mluvil komisař Shaw ze Sydney. Nůž byl vyroben v Austrálii, pravděpodobně byl užíván k řezbářské práci. V pokoji se našly jakési podivné kusy dřeva a nějaké holicí

náčiní. Bydleli v tom domě čtyři neděle. Obě Morrisonovic děvčata měla pokoj, který jste, viděl, a Denise odtamtud odešla před čtrnácti dny. Podle výpovědi majitelky tam Doreen zůstala, poněvadž se domnívala, že se její sestra vrátí. Doreen skoro nevycházela ven. Majitelka patří k lidem, o nichž se říká „Na nic se neptej a neuslyšíš žádné lži.“ Policejní okrsek se na ni ještě podívá, ale domnívají se, že ona je typ, který se nestará o to, co se děje, jakmile dostane v pořádku činiči.“ To mívá ve zvyku víc lidí.

"Jestli to bude třeba, pohovoříme si s tou dámou sami," řekl Roger. "Nějaké nové zprávy o Doreen Morrisonové?" "Budeme s ní moci mluvit dnes odpoledne," odpověděl Kebble. "A také je tu hlášení o Limmovi. Je pořád ještě v Londýně."

Rogerův telefon zazvonil dřív, než mohl informaci komentovat. Hned zvedl sluchátko.

"Chce s vámi mluvit Lancelot Smith," řekl hlas z centrály.

"Dejte mi ho."

"Okamžik, pane vrchní inspektore."

Trvalo to opravdu jen okamžik, a když se Smith ozval, připomínalo to lavinu slov, která smete všechno, co se jí postaví do cesty.

"Pokoušel jsem se vám dovolat už dřív, pane vrchní inspektore. Mám nějaké novinky, zprávy, které jsem včera večer ještě neznal. O cestujících, kteří byli na palubě Kookaburry. Manželé Parrishovi nastoupili na loď v Marseilles. Jsou na palubě a za deset dní mají přistát v Sydney. Mám také adresu manželů Donelliových. Právě nám napsali a zjišťovali si možnost zpáteční plavby do Sydney. Jsou teď v Neapoli, bydlí u provdané dcery. Žádnou stopu, bohužel, nemám na Samuela Hacketta, ale vyrozuměl jsem, že pravděpodobně odjel do Evropy bez nějakého pevného cestovního plánu. Vím, že zamýšlel navštívit Skandinávii a Německo a také Švýcarsko, poněvadž nás žádal o informace o těch zemích. Odkázali jsme ho na nejbližší pobočku Cookovy cestovní kanceláře. Vy - vy si ho už najdete - že ano? Po tom, co jsem dnes ráno četl v novinách o pokusu zabít Doreen Morrisonovou, mám pocit, že nebezpečí neskončilo, zdaleka ne." Lavina slov se rozplynula.

"Pane Smithu," řekl Roger, "proč jste mi neřekl, že třetím důstojníkem nebyl ve skutečnosti žádný Jessup, ale Paul Barring? A nevíte, kde bych našel jeho bratra Marcuse!"

10

Doznání

"Ne, nemám tušení, kde je Marcus Barring," prohlásil Lancelot Smith. Za hodinu po telefonickém rozhovoru seděl už v Rogerově kanceláři, vypadal stejně těžkopádně a zničeně jako večer předtím a zdálo se, že snad vůbec nespál. "Nebyl jsem si jist, že to byli bratři Barringové. Kapitán Kookaburry to také nevěděl. Oba muži opustili loď v Southamptonu a jeden člen posádky tvrdil, že prý mu připomínali dva ze tří bratrů Barringových. Já to opravdu nevěděl, pane vrchní inspektore."

V Rogerově tváři se nehnul ani sval.

"Byl ten vyšší z obou bratrů obžalován z krádeže?"

"Ne. Dělal na lodi tesaře a nádeníka, nikoli důstojníka. Prvnímu důstojníkovi řekl, že loď opouští na protest proti obvinění z krádeže, vznesenému proti jeho bratrovi."

"Proč jste se mi nezmínil o katastrofě lodi Koala?" otázal se Roger.

"Chtěl jsem to udělat. Opravdu chtěl. Kolísal jsem ale mezi loajalitou ke svým zaměstnavatelům a - a povinností vůči policii. Nechtělo se mi křísit staré historie a staré skandály. Barringové vždycky věřili, že je přivedla na mizinu společnost Blue Flag - ale to je dlouhá historie. Vím toho o ní málo. Poslal jsem včera večer dlouhý telegram svým nadřízeným do Sydney a žádal jsem je v něm, aby mi dovolili sdělit vám všechny podrobnosti. Odpověď očekávám dnes. I tak se mi ale nezdá, že bych byl provedl něco nevhodného, pane vrchní inspektore."

"Doufám, že ne," řekl Roger nerozhodně. "Máte adresu na ty Donelliovy?"

"Ano." Smith vytáhl z kapsy kousek papíru.

"Děkuju. Udělám všechno, abych jim zaručil bezpečnost," slíbil Roger. "Zatím nevím, co mohu udělat pro ty Parrishovy. A nemůžete mi říct ještě něco o Samuelu Hackettovi?"

"Bohužel ne," řekl Smith.

Starý Sam Hackett zatím užíval života v Paříži. Člověk je tak starý jako jeho naděje a Paříž mu poskytovala spoustu důvodů k naději. Udělal si několik známostí, rozbil hlavní stan v malém hotelu poblíž bulváru Madeleine a našel si docela atraktivní "dívku" kolem pětaticeti, která měla slabost pro starší pány a ochotně se s ním rozdělila o místo na pohovce. To všechno ho přesvědčovalo, že vstoupil do nové etapy života.

Lancelot Smith odešel před hodinou. Roger si přečetl všechna hlášení. Limm byl minulý večer v divadle, byl tam sám a sám se také později vrátil do hotelu. Na všech policejních okrscích, ve všech hrabstvích kolem Londýna, v přístavech i na letištích bylo vyhlášeno pátrání po muži, odpovídajícím popisu Solomona Barringa, poněvadž žádná Barringova fotografie nebyla k sehnání.

Roger se vydal za svým šéfem, plukovníkem Hardym, mužem, kterého znal mnoho let a který udělal závratnou kariéru. Málokdy s ním bylo snadné pořízení a nikdy nebylo předem jisto, zda nějakou plánovanou akci schválí nebo zamítne. Měl před sebou na stole rozložené noviny, Globe na čelném místě. "Dobré jitro," řekl Roger. Hardy zavrčel.

"- brýtro. Co nového v tom případě s digitalisem?"

"Nic slibného; nic, kvůli čemu by stálo za to vás znepokojovat."

"Znepokojuje mě to všechno," řekl Hardy. "Zdá se, že v Novém jižním Walesu se domnívají, že to souvisí s katastrofou

lodi, k níž došlo před dvěma lety. Objevil jste nějakou souvislost mezi lodí, která se potopila v Pacifiku, a šilencem, zabíjejícím lidi v Londýně?"

"Šilencem?" řekl Roger jako ozvěna.

"Dělá to na mě ten dojem. Velká škoda, že ten Jessup - alias Barring - spáchal sebevraždu. Vám za to vinu nedávám, ale dříve nebo později by si to někdo měl zodpovědět. Staráte se o ostatní cestující?"

"Ano - moc."

"Já také," řekl Hardy. "Zvlášť o ty, kteří jsou v Anglii. Pusťte k vodě všechno ostatní a soustřeďte se na tenhle případ, Hezoune. Máte ode mne carte blanche." Mrazivě se usmál. "A s tím heroismem to moc nepřehánějte. Kdybych si měl vybrat mezi tím, zda zůstanete naživu vy, nebo ti ostatní lidé, rozhodl bych se pro vás."

Kývl na znamení, že rozhovor je u konce. Roger, který si nesesl, měl náhle zvláštní pocit skleslosti; Hardy jej svým způsobem v člověku vyvolával. Na stole zazvonil telefon a Roger vyšel z pracovny. Ve chvíli, kdy byl zpátky ve své kanceláři, nálada se mu zlepšila. Měl volnou ruku a mohl se na případ s Kookaburrou soustředit; teprve teď si uvědomil, jak moc o to stál. Neklid ho pronásledoval od počátku případu, nezeslábl ani na okamžik. A nebylo to jen proto, že jeden z bratří Barringových byl na svobodě někde v Londýně, rozhodnut znovu zabít; mělo to i důvod, který nebyl Rogerovi zcela jasný; v případě byl jakýsi skrytý faktor, který by měl objevit, ale to zatím nebylo v jeho silách.

Kebble telefonoval. Roger zvedl ze stolu nový lísteček. Stálo na něm:

Doreen M. se probudila z bezvědomí v 11.45.

Zvedl sluchátko svého telefonu a zavolal oddělení, koordinující akce Yardu s Interpolem.

"Jo?" Inspektor z tohoto oddělení se rád vyjadřoval jednoslabičně.

"Jai, potřeboval bych najít jednoho postaršího Australana. Jmenuje se Hackett, v současné době je v Evropě a žije si tam jak prase v žitě. Cestoval na parníku Kookaburra a -"

"To jsem čekal, kdy s tím na nás přijdeš," přerušil ho muž na druhém konci drátu. "Máš aspoň tušení, kde by ten starý paprika mohl být?"

"Pošlu ti všechny informace, které o něm mám. A pak jsou tu manželé Donelliovi -" Roger uvedl krátký popis Donelliových a pokračoval: "Pokus se přesvědčit neapolskou policii, že jde o vážnou, věc, ano?"

"Ty hned tak o něčem nepřesvědčíš. No - vynasnažím se."

"Děkuju." Roger zavěsil a zjistil, že Kebble už také s telefonováním skončil a píše si nějaké poznámky. "Poznamenal jste si to všechno?" Kebble psal dál a přikývl. "Předějte Interpolu všechno, co máme," řekl Roger. "Já teď pojedou navštívit slečnu Morrisonovou."

Hardyho rozhodnutí mu prospělo. Připadal si mnohem klidnější a sebejistější, když kráčet v budově Yardu po schodech a pak přes ulici ke svému vozu. Předtucha byla zapomenuta. U postele Doreen Morrisonové měla službu žena z kriminálního vyšetřovacího oddělení, která bude rozhovor zaznamenávat - mohl proto jet bez šoféra. Slunce příjemně hřálo a rádio ze Scotland Yardu se naštěstí za celou cestu neozvalo. Našel si místo k parkování naproti sanatoriu, kam dívku převezli; většina případů Scotland Yardu byla hospitalizována právě zde a atmosféra pro výslech svědků tu byla přímo ideální. Uvažoval o tom, kolik toho asi Doreen ví a kolik mu bude ochotna povědět, a teprve dodatečně si uvědomil, že ji bude pravděpodobně nucen sdělit zprávu o smrti její sestry. Po čtyřech schodech vedoucích od hlavního vchodu viděl přicházet nějakého muže.

Byl to Benjamin Limm, první člověk, který identifikoval Denisu Morrisonovou. Vypadal rozčileně a zprvu Rogera vůbec nepoznal.

"Dobré jitro," řekl Roger.

Limm sebou škubl a teprve za okamžik mu svitlo, koho má před sebou. Přistoupil až k Rogerovi a udělal gesto, jako by se s ním chtěl přát.

"Nemáte právo držet tady slečnu Morrisonovou proti její vůli."

"Jak jste se dověděl, kde ji najdete?" otázal se Roger.

"Zeptal jsem se v redakci Globu. Dělali s tím strašně drahoty. No - pitomí Angličani," pokračoval Limm podrážděně. "To děvče musí z téhle zatracené země vypadnout - čím dřív tím líp. A jestli ji nebudete chtít pustit, půjdu si stěžovat ke generálnímu guvernérovi. Když to nepomůže, poletím do Austrálie a požádám o audienci u premiéra."

"To chce klid," řekl Roger. "Nikdo ji tu nehodlá držet proti její vůli. Mluvil jste s ní?"

"No jo."

"Jak jste se dostal dovnitř?"

"Řekl jsem, že jsem její příbuzný, a pustili mě tam. Vypadá hrozně. Nechce nic, než vypadnout z téhle země -"

"To už jste jednou říkal," přerušil ho Roger. "A nejlepší by bylo, kdybyste sem vy a ti ostatní byli vůbec nejezdili, poněvadž z exportování vražd nic dobrého nekouká." To Limma poněkud uzemnilo a stoplo jeho výřečnost. "Jdu si s ní teď pohovořit. Jestli budete mít lepší náladu, až se budu vracet, můžeme si popovídat taky. Chcete si sednout ke mně do vozu a počkat?"

Limm se stále ještě rozpačitě zeptal: "Jak dlouho tam budete?"

"Asi tak půl hodiny."

"Tak to se sem vrátím."

"Limme," řekl Roger, "znal jste na parníku Kookaburra lodního tesaře? Člověka jménem Marcus Jessup?" Limm zalapal po dechu. "Co je s ním?"

"Možná, že vás chce zabít," řekl Roger. "Kdybyste se s ním setkal, dejte si na něho dobrý pozor."

Když Roger odcházel, stál Limm na místě jako solný sloup. Muž na druhé straně silnice zvedl noviny. Byl to tajný z Yardu, který Limma hlídal - velké nebezpečí tu nehrozilo. Roger šel k hlavnímu vchodu. Otevřelo mu mladé děvče a pak

se ho ujala starší žena, která ho doprovodila k pokoji Doreen Morrisonové. Když byli v půli schodiště, ozval se odkudsi výkřik, v němž zřetelně zazníval hysterický tón.

"Když se probírala, byla velice nervózní," řekla ošetřovatelka. "A návštěva bratrance její stav ještě zhoršila."

"Víš už o své sestře?" zeptal se Roger.

"Ano - on jí to řekl."

"Ach tak," řekl Roger mrzutě. "Není divu, že se jí přitížilo."

Ošetřovatelka otevřela dveře do místnosti po pravé straně. Byl to malý a dost ponurý pokoj, do něhož světlo pronikalo jediným malým okénkem umístěným až u stropu. Sestra držela Doreen za ruce; žena z kriminálního vyšetřovacího oddělení stála v rohu a dávala pozor. Její výraz jako by říkal: "Kdybyste to nechali na mně, vytloukla bych jí ty nesmysly z hlavy."

Rogerův dojem z dívky byl zcela jiný, než čekal. Tváře měla zčervenale hysterickým záchvatem a modré oči jí svítily a jiskřily. Byla velice půvabná.

"Nezůstanu tady. Chci se vrátit domů. Je mi jedno, co říkáte. Zblázním se tu!" Naklonila se dopředu a zírala na Rogera.

"Aspoň vy je přiveďte k rozumu!" zvolala.

"Rozumně byste se měla chovat vy - jestli víte, že vám tenhle člověk včera večer zachránil život - a zachránil vám ho dvakrát." Žena z kriminálního vyšetřovacího oddělení vypadala jako přísná kantorka ze školy a také tak mluvila.

"Pánbůhví, proč riskoval život, aby zachránil váš. Já to nevím."

Z tváře Doreen Morrisonové zmizel napjatý výraz a přestala se vyškubávat z konejšivých rukou nemocniční sestry. Seděla vzpřímeně a pořád ještě vypadala tak půvabně, ačkoli jí červeň zmizela ze tváří a oheň v očích jí pomalu pohasl. Roger se vlídně usmál.

"To nic, slečno Morrisonová. Mám radost, že už je vám líp." Přistoupil k ní a potřásl si s ní rukou. Když pak pokračoval v řeči, zněl jeho hlas neobyčejně tiše. "A je mi strašně líto toho, co se stalo vaší sestře."

Doreen měla náhle oči plné slz. Seděla na posteli, svírala Rogerovu pravici, polykala slzy a snažila se potlačit pláč.

Nepodařilo se jí to. Opřela se o Rogerovo rameno a zoufale bezmocně štkala. Nikdo v pokoji se ani nepohnul, ačkoli se zdálo, že scéna trvá nekonečně dlouho.

Potom přestala plakat. Narovнала se a rozhlédla se kolem sebe, jako by hledala kapesník. Sestra jí podala připravený ručník.

Doreen si osušila opuchlé, zarudlé oči, odkašlala si a pokusila se promluvit. Nepodařilo se jí to, a pak se o to pokusila podruhé.

"Chci jet domů," řekla nešťastně. "Bez Denisy tu v Anglii nevydržím. Vážně ne. Pomozte mi, prosím vás, pomozte mi."

Roger řekl klidně: "Když nám povíte všechno, co víte a co potřebujeme, můžete se vrátit domů. To vám slibuji."

Chvilku to trvalo, než jí došlo, co vlastně říká. Záblesk radosti se jí mihl v zarudlých očích, než se znova naplnily slzami. Za okamžik se zeptala: "Jak dlouho tu musím zůstat?"

"Ne moc dlouho."

"Den? Týden? Měsíc?"

"Ani ne týden, když všechno dobře půjde," řekl Roger. "Chci vám položit jen jednu otázku, potom zas poběžím a vy povíte všechno, co víte, téhle paní."

Přikývla. "Jakou otázku?" zeptala se.

"Znáte Bena Limma dobře?"

"Moc dobře ne. Poznala jsem ho na palubě Kookaburry. Denise - Denise ho měla dost ráda."

"Měl on rád ji?"

"Snad - snad ano. Myslím, že nás měl rád obě."

"Setkala jste se s ním ještě poté, co jste opustila loď?"

"Byli jsme spolu na obědě první den po přistání - to je vše," odpověděla Doreen.

"Víte to jistě?"

"Samozřejmě,"

"Sešla se s ním v Londýně vaše sestra?"

"Jenom na tom obědě. To by mi jistě řekla. Já -" Doreen se zarazila a přitiskla si ruce na obličej, jako by se bála pohlédnout tváří v tvář čemusi nepřijemnému: "Mohla se s ním ale setkat později, když se rozešla se mnou. To nevím. Byla pryč tak dlouho."

"Slyšela jste někdy o člověku jménem Brown? Byl to Denisin přítel."

"Ne," řekla Doreen. "Nikdy jsem o něm neslyšela." Předklonila se a z jejího hlasu znova zaznělo napětí. "Proč - proč se mě ptáte na Bena? Ten s tím nemá nic společného - ani nemůže mít."

V tom okamžiku si Roger uvědomil, že dívka je do Benjaminu Limma zamilovaná.

11

Rozhněvaná dívka

Když Roger vyšel ze sanatoria, Benjamin Limm se procházel po chodníku a zuřivost už ho zřejmě opustila. Muž z Yardu, který Australana sledoval, stál na rohu. Roger čekal bouřlivé uvítání, ale Limm byl v překvapivě beráncí náladě.

"Jak je jí?"

"Ujde to," řekl Roger. "Chci si s vámi pohovořit. Nastupte si ke mně do vozu." Šel ke dvířkům a otevřel je. Limm na vteřinu zaváhal, ale pak nastoupil. Roger si sedl vedle něho. Než nastartoval motor, zapnul rádio.

"Tady vrchní inspektor West," oznámil do oddělení informací. "Zjistíte v redakci Globu, zda někdo od nich poskytl panu Benjaminu Limmovi informaci, kde nalezne slečnu Doreen Morrisonovou -"

"Mohu vám ušetřit čas," přerušil ho Limm. "Mluvil jsem se zástupcem šéfredaktora."

"Nejdřív se zeptejte zástupce šéfredaktora," pokračoval Roger do rádia.

Muž z oddělení informací řekl: "Rozkaz, pane vrchní inspektore. Přejete si mluvit se seržantem Kebblem?"

"Ano."

"Okamžik, prosím."

Po dobré minutě se ozval Kebblův hlas. Celou tu dobu Limm napjatě hleděl na Rogera, ale nic neříkal.

"Mám tu zprávu od Lancelota Smitha," řekl Kebble bez dlouhých úvodů. "Potvrzuje, že digitalis v ampulkách na palubě Kookaburry byl. Byl určen pro jednoho cestujícího na předminulé plavbě a zbytek zůstal v lodní lékárně."

"Další hřebík do rakve," řekl Roger. "Máte ještě něco?"

"Muž, na kterého se hodil popis Marcuse Barringa alias Jessupa, odletěl z Londýnského letiště do Düsseldorfu letovým spojem 10.15, který pokračuje dál na východ," odpověděl Kebble. "Měl letenku až do Sydney, ale oznámil, že hodlá cestu dvakrát přerušit. Poprvé v Düsseldorfu a podruhé v Hongkongu. Měl jenom jeden příruční kufrík a lístek byl koupen na jméno Brown."

"Brown!" vyhrkl Roger. "Pod tím jménem přece byla zapsaná Denise Morrisonová, když jsme ji našli. V kolik odlétá to letadlo z Düsseldorfu?"

"Ve dvanáct deset," odpověděl Kebble. "Požádal jsem už vrchního inspektora z Interpolu, aby vám zjistil, zda muž v Düsseldorfu vystoupil z letadla."

"Kde je příští zastávka?"

"V Istanbulu kolem šesté večer, další pak v deset v Teheránu. Uvědomil jsem o tom vrchního inspektora."

"Jedte po téhle lajně dál," řekl Roger. "Ještě něco?"

"Zatím ne."

"Napište si, co je potřeba udělat, než to zapomenou," řekl Roger. "Pošlete zprávu na oddělení a příslušný okrsek. Muž z centrály, který měl službu včera večer - ten, co bral hovor od Doreen Morrisonové - byl sice trochu vyjukaný, ale pracoval perfektně a rychle. Měl by dostat pochvalu. Policista, který mě uchránil od spousty nepříjemností v Notting Hillu by si zasloužil mimořádnou prémii. A mně tam udělejte poznámku, abych si s ním někdy ve volné chvíli promluvil."

Kebble řekl téměř okamžitě: "To byl Harris, strážmistr Harris. Zařídím to, pane vrchní."

"Dobrá," řekl Roger. "Měl bych být zpátky za půl hodiny a ještě nevím, zda nepřijedu s panem Benjaminem Limmem. Slíbil jsem Doreen Morrisonové, že její výpověď vyslechnu osobně, někdy dnes večer."

"Znamenám."

"To je vše," řekl Roger.

"Prosím nevypínejte, pane vrchní inspektore," ozval se v rádiu jiný hlas. "Právě jsem mluvil se zástupcem šéfredaktora Globu. Tu adresu panu Limmovi dal. Jeden z reportérů Globu měl na Limma čekat, až ze sanatoria vyjde, ale pak ho poslali jinam - k nějaké loupeži na Oxford Streetu."

"No - jednomu člověku se uleví. Díky za zprávu." Roger vypnul rádio a podíval se na Limma. "Z Globu potvrdili vaši výpověď."

"Překvapuje mě jen jedna věc: že pracujete tak rychle."

"Neztrácíme víc času, než máme," řekl Roger. "Víte vůbec ještě něco, co jste nám neřekl, Limme? Třeba něco - radši všechno, co se udalo na palubě Kookaburry a co vám jakýmkoli způsobem připadalo nezvyklé."

"Nic nevím," odpověděl Limm klidně. "S nikým jsem se nesešel - včetně Denisy a Doreen - myslím po tom, o čem jsem vám už vykládal. Naposled jsme se sešli na obědě ten den, co jsme přistáli v Anglii. To jste měl na mysli, ne?"

"Mám dojem, že byste nám mohl povědět něco víc o té plavbě do Anglie."

"Jedna věc se tam stala," řekl Limm zamyšleně. "Ten Jessup, co se zabil v cele, byl na lodi důstojníkem. Dvakrát ho přistihli v kajutách cestujících a na konci plavby měl na lodi domácí vězení. Domníval jsem se, že ho lodní společnost obviní z krádeží, ale dali mu jen výpověď,"

"Ukradl něco?"

"Měl u sebe náprsní tašku starého Sama Hacketta, nabitou bankovkami - našla se v jeho kajutě. Starý pán se v té věci zachoval velice noblesně. Bydlel jsem s ním totiž v jedné kajutě a tak jsem o všem věděl."

"Říkal vám Hackett, kam cestuje?" Roger se proplétal s vozem přeplněnými ulicemi West Endu, ale přesto se zdálo, že komplikované dopravní situaci nevěnuje přílišnou pozornost.

"Říkal, že se chce všude podívat a všechno zkusit," zasmál se Limm. "Je to čiperný stařík a na utrácení svých peněz je docela sám. Kolik utratí - to ho vůbec nezajímá. - Samozřejmě, žádné detaily mi nevyprávěl."

"Kdybyste si vzpomněl na nějakou náhodnou poznámku, na cokoli, co by nás teď mohlo přivést na jeho stopu, dejte nám hned vědět," řekl Roger.

"Myslíte, že ho mají na seznamu?" zeptal se Limm zachmuřeně.

"Možné to je," řekl Roger. "Vás tam mohou mít také. Mám ještě spoustu otázek, na které bych se rád zeptal těch cestujících z Kookaburry, kteří na seznamu nejsou. Nestalo se na palubě lodi něco, co by mohlo vysvětlovat to, co se děje teď?"

Limm odpověděl bez váhání: "Nic, absolutně nic."

V té chvíli byli v St James's Parku a blížili se k Horse Guards Parade. Roger se odmlčel. Limm se právě už chystal něco říct, když se Roger znovu ozval:

"Proč ten váš náhlý zájem o Doreen Morrisonovou?"

"To vůbec není náhlý," zavrčel Limm. "Byla mi sympatická od první chvíle, ale neměl jsem naději, že se mi ji podaří vytrhnout ze společnosti. Denisy, a tak jsem se ani nepokoušel. Když jsem si teď ale představil, jak je asi z té vraždy

zoufalá a v jakém je asi stavu, řekl jsem si, že bych jí měl nějak pomoci."

Roger neřekl nic.

"Je to svatá pravda," řekl Limm zaraženě.

"Neptal jsem se vás na to."

"Ptáte se na všechno," odpověděl Limm napůl rozhněvaně a napůl s obdivem. "Co chcete s Doreen dělat? Může jet domů?"

"Nevím, proč by nemohla. Když je Paul Barring mrtev, nepotřebujeme už její svědectví, že jí ukládal o život. Jestliže jsou její výpovědi pravdivé a jestliže nám slíbí, že další výpověď učiní v Austrálii, bude-li o to požádána, dalo by se to myslím zařídit. Opravdu ji chcete odvézt domů?"

"Samozřejmě."

"Dejte mi svou londýnskou adresu, ozvu se vám," řekl Roger. "Nesnažte se s ní ale mluvit dřív, než vám to povolím - slibujete?"

"Hm - no jo," slíbil Limm. "Vy ji budete vážně vyslýchat sám?"

"Ano."

"To jste takový ctitel slabého pohlaví?" řekl Limm s pokusem o vtip.

Když Roger později odpoledne přijel do sanatoria, Doreen už nebyla v posteli. Oblečená vypadala mnohem líp. Zvláštní však bylo, že se tím připravila o leccos ze své přitažlivosti. Policistka z kriminálního vyšetřovacího oddělení byla u ní a Rogerovi se zdálo, že je náramně spokojena sama se sebou.

"Slečna Morrisonová učinila výpověď dobrovolně."

"Ach tak," řekl Roger. Do jisté míry ho to mrzelo, neboť věděl víc než mohla vědět policistka - o tom, jak neurčitých výrazů svědkové při výpovědích používají; už se ale stalo. "Tak mi to ukažte." Vzal si papír a usmál se na Doreen.

"Dodatečně jste si nevzpomněla už na nic?"

"Ne, už na nic," odpověděla.

Roger si přečetl protokol a po několika větách jeho nespokojenost s postupem policistky zmizela; formulovala zřejmě věty sama a dávala si záležet na každém slově. Protokol zněl:

Já, Doreen May Morrisonová z Adelaide v Jižní Austrálii, australská občanka, majitelka cestovního pasu číslo 851972, činím tuto výpověď dobrovolně a bez přinucení.

23. března tohoto roku jsem přicestovala do Southamptonu na parníku Kookaburra po plavbě z Austrálie, která trvala šest neděl. Cestovala se mnou má sestra Denise. Měly jsme obě v úmyslu najít si v Anglii práci, ušetřit si peníze potřebné na delší cestu do Evropy a vrátit se do Austrálie až po dvanácti či osmnácti měsících. V Southamptonu nám řekl Jessup, že bychom mohly dostat práci v jisté londýnské kanceláři. Věděly jsme, že Jessup byl obviněn z krádeží na lodi, ale řekl nám, že mu nic nedokázali a že ho v kajutách cestujících přistihli, když hledal svůj vlastní majetek. Neřekl však, o jaký majetek šlo. Nechtěla jsem od Jessupa přijmout žádnou službu, ale Denise byla ovlivněna výší slibovaného platu - 20 liber sterlingů - a proto jsme se rozhodly jet s ním.

Jessup nás odvezl do penzionu v Notting Hill Gate v Londýně, kde mě policie později našla. Hned od počátku bylo jasné, že podmínky nebudou tak výhodné, jak se zdálo, ale z důvodu, který jsem dodnes nepochopila, trvala Denise na tom, abychom nabídku přijaly. Měla jsem dojem, že je ovlivněna Jessupovým bratrem Marcusem, který byl jedním z členů posádky parníku Kookaburra. Pak jsme se ale dověděly, že z té práce sešlo. Přijala jsem přechodné zaměstnání v garážích v Hammersmithu a v Shepherd's Bushi a Denise si sehnala místo prodavačky v oděvním obchodě na několik hodin denně, ale nepracovala tam příliš dlouho. Mám důvod k víře, že měla s Marcusem Jessupem poměr. Mladší bratr, Paul, byl ke mně mimořádně pozorný, ale neměla jsem ho ráda navzdory skutečnosti, že (právě tak jako jeho bratr) měl spousty peněz. Čas od času se mne Paul Jessup vyptával, kolik toho o něm vím, a zda nám o něm na lodi někdo něco povídal. Řekla jsem mu, že o něm se mnou nikdo nemluvil - teprve až po těch krádežích.

Po čtrnácti dnech Denise jednoho dne ráno z penzionu odešla a víc se nevrátila. Marcuse Jessupa jsem později už také neviděla a myslela jsem, že oba odešli spolu. Paul mi řekl, že se Denise vrátí. Zůstala jsem v bytě týden a doufala jsem, že se jí dočkám. Když jsem Paulovi konečně řekla, že hodlám odejít, prohlásil, že už Denise nikdy neuvidím, jestli v penzionu nezůstane. Ačkoli se mi neustále dvořil, choval se ke mně slušně a k ničemu mě nenutil. Sliboval mi nové šaty, šperky a všechno, co budu chtít, budu-li s ním žít. To jsem odmítla. Stále častěji se mne v té době vyptával, zda ho někdo obviňoval ze spáchání nějakých zločinů. Vždy jsem mu popravdě odpovídala, že ho nikdo z ničeho neobviňoval, ale zdálo se, že mi nevěří.

Jednoho dne (asi pět dní předtím, než se mě pokusil připravit o život) jsem velice tvrdě usnula, a když jsem se probudila, měla jsem dojem, že mě uspal nějakou drogou. Od té doby jsem byla celý čas v jakémsi polospánku. Jednou mě probudila ostrá bolest v paži a uviděla jsem Jessupa s injekční stříkačkou v ruce. Pokoušela jsem se vstát z postele, ale držel mě tak dlouho, dokud jsem neztratila vědomí. Pořád mi říkal, že když povím, co všechno o něm vím, nikdy už neuvidím Denisu. Jednou odpoledne jsem se vzbudila a on v pokoji nebyl. Ačkoli jsem byla velmi unavená, oblékla jsem se a vyšla ven. Byla jsem venku poprvé - skoro po týdnu. V hale na stojánku jsem uviděla noviny a sáhla po nich. Na první stránce byla Denisina fotografie. Bylo mi jasné, že se stalo něco strašného. Šla jsem do telefonní budky na druhé straně ulice a vytočila jsem číslo, které bylo v novinách uvedeno - telefonní číslo Scotland Yardu. Mluvila jsem s mužem, který se představil jako vrchní inspektor West. Řekl mi, abych zůstala tam, kde jsem, dokud pro mne nepřijede. Paul Jessup ale přišel dřív. Měla jsem z něho hrůzu, ale přesto jsem se pokusila mu uprchnout. Přemohl mě a násilím mě donutil vrátit se do bytu. Tam mě přimáčkl kolenem na postel a uchopil do ruky injekční stříkačku. Stále říkal, že je to má vlastní chyba, že on to udělat nechtěl, ale že musí. Věřila jsem, že se mě chystá zabít. Dřív než mi mohl dát injekci,

objevil se však jiný muž a znemožnil mu to. Později jsem se dověděla, že to byl vrchní inspektor West. Na nic dalšího si nevzpomínám, až do chvíle, kdy jsem se probudila v neznámém pokoji. Dověděla jsem se, že jsem v policejním sanatoriu. Nevím o ničem závažném, co bych mohla k této výpovědi dodat.

Roger si byl vědom, že na něho dívka upřeně hledí a zároveň že ho pozoruje i policistka, jako by čekala na pochvalu. "Velice konkrétní," řekl Roger. "Jenom ještě jednu nebo dvě otázky, Doreen - nevadí vám, když vám budu říkat Doreen?"

"Ovšemže ne."

"Slyšela jste někdy bratry Jessupovy mluvit o parníku Kookaburra?"

"Ne, to nikdy."

"Vysvětloval vám Paul o tom obvinění z krádeží něco podrobněji?"

"Ne."

"Vyptávaly jste se ho na to - vy nebo Denise?"

"Já ne, a myslím, že Denise také ne - takovéhle otázky ona nemívala ve zvyku, rozhodně ne." Doreen už o své sestře mluvila docela nevzrušeně.

"Víte jistě, že vám o Paulu Jessupovi nikdo nic nevyprávěl - něco, co by mohlo vysvětlit skutečnost, že se vás na to neustále vyptával?"

Po krátké pauze, jako kdyby se snažila uvědomit si, co všechno otázka obnáší, Doreen řekla:

"Nikdo mi nic neříkal - slyšela jsem jen o těch krádežích na lodi."

"Řekl vám Paul někdy, jak přišel k těm svým penězům?" zeptal se Roger.

"Ne, to neříkal."

"A vy - ačkoli jste bydleli ve velice skromném penzionu v chudé londýnské čtvrti - jste věřila, že má spoustu peněz?"

"Ano. Několikrát jsem viděla jeho náprsní tašku. Byla penězi přímo nabitá."

"Přivedl k vám někdy někoho na návštěvu?"

"Ne."

"Šli jste někdy spolu navštívit nějakého jeho přítele?"

"Také ne."

"Nepřipadalo vám to divné?"

Doreen zaváhala, ale Roger na ni nepospíchal s odpovědí.

"Ze začátku se mi to ani nezdálo divné," řekla. "Chodila jsem přes den do práce a večer jsme se scházely s Denisou a prohlížely jsme si Londýn. Neviděly jsme z něho moc - ale byly jsme vděčné i za málo. Jezdily jsme na víkendy do takových míst jako je třeba Windsor nebo Hampton Court - Denise měla ráda pěkné, zelené trávníky - ona -"

Dívčiny oči se zalily slzami, ale přemohla je a pokračovala:

"Někdy jsme večer chodily do biografu, nebo jsme se doma dívaly na televizi. Proto mi to také nepřipadalo divné, dokud Denise neodešla. Pak jsem byla tak vystrašená, že jsem na to nechtěla myslet. Bylo to jako zlý sen - nekonečné čekání."

Teprve teď jí vytryskly slzy.

Když se vzpamatovala, zeptal se Roger klidně:

"Mluvili někdy Jessupové o Benu Limmovi?"

Doreen byla okamžitě ve střehu.

"Ne, nikdy."

"Mluvil Ben někdy o nich?"

"Ne."

"Nikdy?" zeptal se Roger stále ještě laskavě.

"Říkal, že jim nevěří. Byl totiž s námi na tom obědě - ten den, co jsme přijely do Londýna - a my jsme mu řekly, co nám bratři Jessupové nabídli. Pokoušel se nám to rozmluvit. Říkal, že se těm dvěma nedá věřit a že bychom se od nich měly trhnout. Měla jsem dojem, že je přímo nenávidí!"

"Řekl vám proč?"

"Zřejmě kvůli těm malérům na lodi. Určitě kvůli tomu."

Prvně od chvíle, co do sanatoria přišel, uvědomil si Roger, že v jejím chování je cosi nepřátelského a podezřivého - ale cit znovu rozsvítil tu andělskou tvářičku do nečekané krásy. "Proč se tak vyptáváte na Bena?"

Roger odpověděl málem dřív, než tu otázku vyřkla.

"Poněvadž všichni ostatní cestující z Kookaburru, kteří zůstali v Londýně, byli napadeni - s výjimkou Benjamina Limma. Nezdá se vám to divné?"

Pro Doreen to byl zřejmě šok, aspoň na okamžik. V očích se jí objevil hněv, vyskočila a zvedla sevřenou pěst.

12

Rozkaz k odletu

Roger nehnul brvou. Dívce planuly tváře rozhořčením a modré oči jí jiskřily vztekem. Pár vteřin se zdálo, že ho snad uhodí, ale ovládla se, ruka jí klesla a znovu se posadila.

"Ne, nezdá se mi to divné. Chcete do toho Bena namočit - z nějakého bláznivého důvodu, který neznám."

"Doreen -" začal Roger.

"Neříkejte mi Doreen!"

"Slečno Morrisonová, ať to hodláte připustit nebo ne, je pozoruhodné, že proti panu Limmovi nikdo nepodnikl žádnou

nepřátelskou akci. Zavíráte-li před tím oči, je to od vás velice hloupé. Vašemu životu by mohlo znova hrozit nebezpečí." Červeně se jí vrátila do tváří. "Tak vy chcete Bena obviňovat dál?"

"Pokouším se vás přesvědčit, že ho neznáte natolik dobře, abyste mu mohla bezvýhradně věřit," odpověděl Roger.

"Poznala jste ho teprve na lodi."

"Tváříte se jako byste věděli předem, že Ben je nějaký zločinec!"

"Ne - zatím toho o něm prostě dost nevím," řekl Roger. "Může být, pravděpodobně je - všechno tomu nasvědčuje. Doposavad to tak vypadá. Nedávejte krk za něho ani za někoho jiného, dokud neznáme celou pravdu."

Doreen stála čelem k němu a rty se jí chvěly.

"Kdyby vám byl neutekl Marcus Jessup, nemusel byste teď hledat obětího kozla."

"Ne, to tedy ne," řekl Roger. "Poslyšte, řeknu vám jednu věc, kterou vím naprosto jistě."

"Copak?"

"Marcus Jessup - který se pravým jménem jmenuje Barrington," - Roger udělal dost dlouhou pauzu, aby se mohl přesvědčit, zda na ni odhalení nějak zapůsobí, ale nedala na sobě znát nic - "už není v Londýně. Máme za to, že je na cestě do Austrálie. Než ho dopadneme, budete rozhodně ve větším bezpečí tady."

Doreen se zhluboka, křečovitě nadýchla.

"Nenávidím tuhle zemi. Chci odtud pryč, pryč, pryč! Copak to nepochopíte? Chci jet domů. Australská policie by nikdy nenechala k tak strašným věcem dojít. Chci jet domů!"

Roger zvedl protokol z lůžka a podal jí ho zároveň s plnicím perem.

"Podepište to," řekl, "Pak budete volná a můžete jít, kam chcete!"

Položila papír na stůl; trochu jí zašustil pod nervózními prsty, ale podepsala rychle a neroztřeseně. Podala Rogerovi protokol s výrazem člověka, který nehodlá couvnout ani za nic.

"Na vašem místě bych tu zůstal ještě aspoň přes noc," poradil jí Roger. "Dělejte si ale co chcete. Pan Limm se tu objevil asi o půl osm." Kývl na rozloučenou - ale bez úsměvu - a otočil se ke dveřím. Tak trochu čekal, že ho Doreen zavolá zpátky, ale neudělala to.

Příští den ráno měl na stole hlášení, že Limm v uvedenou dobu skutečně sanatorium navštívil, že tam s Doreen povečeřel a kolem desáté hodiny odjeli. Bylo tam ještě pozdější hlášení, v němž stálo, že si Limm rezervoval u společnosti BOAC dvě letenky druhé třídy na lince Londýn-Sydney. Šlo o letový spoj 10.15 - odlet za pět dní, v pondělí, z londýnského letiště. V Sydney mělo letadlo přistát ve středu odpoledne.

Během příštích dvou dnů nic nového ani významného nezjistili. O Samu Hackettovi nepřišla žádná zpráva. (Užíval blažených časů s novopečenou milenkou v malém městečku na Loiře. Vypadal tak roztokaně, že ji mohl co nevidět nabídnout manželství. Bylo mu sedmdesát sedm let, ale zevnějškem a všestrannou čiperností připomínal statného šedesátníka.) To všechno ovšem Roger nevěděl.

Manželé Parrishovi, Jack a Jill, se v té době kochali zpáteční cestou do Austrálie. Život pro ně pořád ještě nebyl nic jiného než medový měsíc - nekonečné, sladké líbáčky. O tom, co v Londýně potkalo jejich spolucestující z předchozí plavby, nic neslyšeli. A i kdyby věděli, že Marcus Jessup alias Barrington čeká v Sydney na návrat lodi, nedělali by si s tím velké starosti; byli příliš šťastni a žádného nebezpečí si nebyli vědomi. Jack Parrish byl vysoký, hranatý mládenec z Queenslandu s příjemnou tváří plnou elánu a energie. Jill byla skoro stejně vysoká - hezké děvče s pěknou plnoštíhlou postavou, poněvadž odjakživa jedla trochu víc než měla. Věčně byla v dobré náladě. Zbožňovala manžela pro jeho vlídnost, humor, oddanost, a dokonce i pro elegantně prošívané skráně.

Do Sydney jim zbývalo dvanáct dní plavby.

Ten den - v pátek před tím, než měli Doreen a Limm odletět z Londýna - bylo v Sydney velké horko. Vzduch byl suchý a vyprahlý. Po přeháňkovém počasí koncem dubna byla to pro obyvatele Sydney pravá úleva a doufali, že pěkné dny vydrží aspoň do víkendu. Kolem páté hodiny odpolední (v Londýně bylo sedm hodin ráno a Roger West právě vstával) seděl vrchní inspektor Luke Shaw ze sydneyského kriminálního vyšetřovacího oddělení za stolem a podpisoval denní poštu. Byl to velký muž se širokou tváří, která za normálních okolností působila maličko přihloupě, ale v akci připomínala výraz prohnáný a čilý lasičky.

Někdo zaklepal na dveře a vzápětí se otevřely. Zvedl oči a uviděl mladého poručíka kriminální služby. V civilu. Kdyby se pohled na takového hosta naskytl Rogeru Westovi, pravděpodobně by se nestačil divit - šlo totiž o kancelář hodnostně postavenou na roven kanceláři Hardyho. Shaw ale překvapen nebyl:

"Pojďte dál, Dysone. Copak máte?" Námětem hovoru mohlo být cokoli - od rodinných nepříjemností až po obtíže v úřadě, ale i třeba neoficiální stížnost na některého nadřízeného,

"Měl bych jednu připomínku k organizaci kartotéčního systému oddělení grafologie - až se přestěhujeme do nových kanceláří."

"Říkal jste o tom Jacku Clarkovi?"

"Poslal mě s tím na vás."

"Oč jde?" zeptal se Shaw.

"Místo aby se nové případy zařazovaly dopředu a staré dozadu - proč by se to nedalo dělat naopak?" navrhl Dyson.

"Většinou se žádají informace o starších případech - ušetřilo by nám to čas."

"Promluvím o tom s Jackem, ale nemyslete si, že až se přetahujeme, dostane každé oddělení tolik kanceláří, kolik potřebuje. Budou pro nás adaptovat starou továrnu - nepostaví nám moderní policejní palác, jaké se budují ve venkovských městech - třeba v Coffs Harbouru." Shaw mírně vtípkoval. "Jestli to ušetří čas, budu to podporovat, ale

nehodlám zavádět žádné novoty jen kvůli novotám."

"Nic takového bych nenavrhoval," ujistil ho Dyson.

Zazvonil telefon. Shaw zvedl sluchátko a dal Dysonovi pokyn, aby odešel. Každý, kdo chtěl se Shawem mluvit, byl na něho přepojován přímo, neboť ve slovníku Lukeho Shawa znamenala formálnost jen jiné slovo pro ztrátu času.

"Shaw."

"Luke Shaw?" zeptal se muž.

"Ano, Luke Shaw."

"Vrchní inspektor Luke Shaw?" vyptával se volající.

Shaw se zamračil; instinkt ho alarmoval, že jde o něco podezřelého. Poposedl a zmáčkl zvonek, aby do kanceláře ještě někdo přišel. Odpověděl však, aniž dal najevo sebemenší podezření; v jeho hlase se ozval jen slabý nádech roztrpčení, nic víc.

"Ano, vrchní inspektor Shaw - u aparátu. Kdo volá?"

"Vy pitomí čmuchálci," řekl volající, "vy a ty pitomý anglický poldové, vy ještě dostanete párkrát přes držku, než tohle všechno skončí. Barring se vrátil - Marcus Barring. Nemohli jste ho nechat smrdět v cizině a nepouštět ho do země? Anglický poldové ho nedokázali přidržet tam u nich a vy jste mu nedokázali dát kopačky, jak se objevil na hranicích. Říkám vám, že si to s váma přijel rozdat."

Volající zavěsil právě v okanzíku, kdy z vedlejších dveří vstoupil seržant. Zůstal stát a němě zíral Shawovi do tváře. Znal svého nadřízeného tak dobře, že věděl, že není čas na nějaké dlouhé vyptávání.

Konečně Shaw promluvil sám.

"Marcus Barring je v Sydney. Vyhlašte pohotovost v celém státě." Zmáčkl vidlici telefonu, a když znova vyskočila a ozval se mu muž z centrály, řekl Shaw ostře: "Zavolejte mi vrchního inspektora Westa ze Scotland Yardu ... Ano, z Londýna. Cože?" zavrčel. "Bude ve své kanceláři kolem deváté hodiny, aspoň myslím. Počkám tu, dokud hovor nepřijde." Zavěsil sluchátko a stiskl zvonek. Vzápětí vstoupil do místnosti starší, bělovlasý muž - Shawův zástupce.

"Marcus Barring je v Sydney, Macu."

"Víte to jistě?" zeptal se Mac rozvážně.

"Právě ho někdo prásknul," odpověděl Shaw, "a udavač dobře věděl, o čem mluví. Byl bych rád, kdybyste všeho nechal a soustředil se na tuhle záležitost. Za pár hodin bych měl mít na drátě Hezouna Westa - připravte odposlech celého rozhovoru."

Mac řekl: "Zařídím to, spolehněte se." Uhladil si hedvábné, sněhobílé vlasy, které mu - zároveň s bledou, nezdravou pletí - dodávaly vzezření albína. "Něco bych ale přece ještě rád."

"Copak?"

"Garance, že Barring je opravdu tady."

"Nestačí vám to?"

"Nemělo by to stačit ani vám, když vám to někdo řekl jenom do telefonu. Bude to nejspíš pravda, ale přesto potřebujeme důkaz."

"Ten budeme mít co nevidět; stačí, když budou mít naši chlapci otevřené oči," odpověděl Shaw. Někdo zaklepal a Shaw pohlédl na dveře. "Vstupte." Objevil se mladík se zrzavými vlasy a bystrými očima. "Co se děje, Rede? Mám tu práci."

"Kvůli tomuhle ji odložte," řekl mladík. "Mám tu telegram od Westa ze Scotland Yardu." Přistoupil ke stolu a položil před Shawa list z poznámkového bloku. "Doreen Morrisonová a Limm odlétají počátkem příštího týdne k nám do Austrálie. West také hlásí, že Marcuse Barringa sledovali až do Bombaye. Tam stopu ztratili. Klidně teď může být v Novém jižním Walesu."

Shaw přikývl.

"Budu s Westem za pár hodin telefonovat," řekl. "Jestli ze Scotland Yardu přijde další zpráva a bude v ní jediné slůvko o Barringovi, dejte mi hned vědět. Všechno jasné?"

"Rozkaz," řekl Red a vyšel z místnosti.

Ten den ráno - bylo to v pátek - přišel Roger West do kanceláře krátce po osmé hodině. Nikoho tam nezastihl.

Uvědomil si, jak už si na Kebblovu přítomnost zvykl. Psací stůl byl skoro prázdný, leželo na něm jen několik zpráv a zřejmě ne dlouho. Ranní poštu ještě nepřinesli a jeho vlastní stůl vypadal přesně tak, jako včera večer. Sotva se posadil a povolil si límeček, zazvonil telefon. Hned jej zvedl.

"Tady je West,"

"Volá vás Sydney - Austrálie," řekl muž z centrály, "V kolik hodin si chcete hovor vzít?"

"Kdykoli," řekl Roger netrpělivě.

"Ozvou se asi za půl hodiny. Počkáte v kanceláři?"

"Kdybych musel někam jít, dám vám vědět, kde mě najdete."

"Rozkaz."

Roger odložil telefon a pokusil se potlačit vzrůstající napětí, vlnu dusna i neodůvodněný pocit zlé předtuchy, který ho provázel od počátku tohoto případu jako stín. Znova mu bleskla hlavou možnost letu do Austrálie, ale energicky tu myšlenku zavrhl. Pár vteřin seděl klidně, pak zavolal na oddělení informací.

"Kdo včera večer sledoval Limma?"

"Seržant Scott."

"Už podal hlášení?"

"Všechno bylo v pořádku až do osmi hodin, kdy ho vystřídal poručík Warrender."

"A co slečna Morrisonová?"

"Právě tak."

"Díky," řekl Roger.

Přistoupil k oknu a zadíval se na nábreží Temže. Bylo šedé, neutěšené jitro a slabounce mrholilo. Hladina Temže byla naprosto klidná, jen tu a tam ji rozčeřil řetěz projíždějících vlečných člunů nebo motorový člun. Vzpomněl si na parník Kookaburra - kterým mořem asi teď pluje. Tam dole, mezi ostrovy, mohlo být pěkně bouřlivé počasí. Přistoupil k poličce s knihami za psacím stolem a vytáhl atlas. Nalistoval si Dálný východ. Loď mohla být někde poblíž Filipín - v mořích s nesčetnými ostrůvky, tropickým horkem a cyklony, které dokážou zničit i velká plavidla.

Měla by tam někde být - ale byla tam?

Kdyby s Kookaburrou nebylo něco v pořádku, dověděl by se to za pár hodin. Ve dvacátém století, v dobách dokonalých komunikačních prostředků, se lodi neztrácejí jen tak beze stop.

Pojednou ho cosi nečekaně napadlo. Nehybně zíral na stránku atlasu. Pak se prudce otočil, sedl si ke stolu a přitáhl si fascikl spisů o parníku Kookaburra, otevřel jej a začal v něm listovat. Kebble mu celý spis připravil s obvyklou důkladností. Roger vylovil reklamní brožurku, tištěnou na křídovém papíře. Seznam lodí společnosti Blue Flag. Na první stránce byla uvedena všechna plavidla společnosti a nahoře byl text:

Lodní společnost Blue Flag disponuje dnes flotilou 27 moderních dopravních lodí, z nichž každá dopravuje i cestující. Z mateřských přístavů v Austrálii vyplouvají lodi s nákladem australského zboží do všech končin světa. Počínaje vlajkovou lodí Kangaroo (22 000 brutto registrovaných tun a prvotřídní komfort pro více než 200 cestujících) až po loď Kookaburra (7000 brutto registrovaných tun a 12 míst v kajutách první třídy) všech 27 lodí společnosti je dokonale vybaveno jak pro dopravu cestujících, tak pro transport zboží.

Následoval výčet lodí: Kangaroo, Blue Gem, Merino, Alice, Barbarossa... každá z nich svým jménem nějak připomínala Austrálii, třebaže si vždy nebyl vědom přesného významu a souvislosti.

Kdesi na vlnách všech moří světa vezly teď lodi společnosti Blue Flag drahocenné náklady...

Jestliže šlo o nebezpečnou kampaň namířenou proti společnosti Blue Flag, proč by se měla omezit pouze na loď Kookaburra? Proč by si vybrali jen jednu loď a zůstali při ní? Společnost má přece sedmdvacet lodí.

Telefon znova zazvonil. Řinčení se ozývalo z nějakého jiného světa, rozléhalo se v tiché kanceláři, zařezávalo se mu do mozku. Telefon zvonil a zvonil. Když jej Roger zvedl, v hlase muže z centrály byl stín výčitky.

"Aha - tak tam přece jste. Volá vás ta Austrálie."

"Spojte mě."

"Je to vrchní inspektor Shaw."

"Díky."

"Hezouně," řekl Shaw. Tentokrát se zdálo, že hlas přichází z mnohem větší dálky, ale přesto zněl jasně a slova byla srozumitelná. "Mám pro tebe pár novinek, Marcus Barring je u nás - v Novém jižním Walesu. Víme to už jistě - zahlédl ho dva naši strážníci, ale nepodařilo se jim ho sebrat. Vypadá to, že tu chce počkat - na Parrishovy, na to Morrisonovic děvče a na Limmu."

"To je možné," řekl Roger. "Budeš na ně muset dát pozor, Luke."

"Je to pekelný problém," řekl Shaw. "Nevíme jistě, jestli nehrozí nebezpečí někomu na palubě Kookaburry - ostatně nebezpečí může hrozit celé lodi."

"Nemáme prostě jistotu, které lodi společnosti Blue Flag hrozí nebezpečí, že?" zeptal se Roger. "Musíme dopadnout Barringa i jeho pohřešovaného bratra Solomona. Co říkáš chlápku metr osmdesát vysokému, asi tak pětatřicet let, Šedookému, s kudrnatými vlasy, velice prostořekému? Co myslíš, Luke? Mohl by to být Solomon Barring?"

"To by tedy mohl," odpověděl stručně Shaw. "To by mohl být on."

"Zjistí podrobnosti o Benjaminu Limmovi z Cowry -" řekl Roger.

"To už zjišťuju," řekl Shaw. "Což o to, možné by to bylo -" Zarazil se, "Jedna věc je jistá."

"Copak?"

"Těžiště případu se přesunulo na naši polokouli."

"No - to je novina!"

"Přiletíš stejným letadlem jako Limm a to děvče?" zeptal se Shaw.

"Dám ti vědět," řekl Roger. "Ale moc o tom pochybuju."

Hardy přišel ten pátek do Scotland Yardu dříve než obvykle. Měl mimořádně dobrou náladu - Roger občas uvažoval o tom, zda jeho nálady nejsou odrazem proměnlivé atmosféry na manželském nebi.

"Trvalo vám to dost dlouho, než jste na to přišel," řekl. "Ano - letět stejným letadlem jako Limm - to je dobrý nápad.

Poradí si Kebble s vaší prací? Jde o to, aby všechno klapalo."

Roger měl smíšené pocity, když říkal: "Měl by dostat příležitost si to zkusit. Mám tedy letět?"

"Nečekejte ale, že to budu vysvětlovat vaši ženě," řekl Hardy suše.

13

Let

Janet přijela na londýnské letiště rozloučit se s Rogerem. Oba chlapci chtěli za každou cenu s ní, ale nedostali volno.

Janet se snažila zakrýt zklamání nad tím, že neletí s manželem a šla s Rogerem do čekárny, na místo ohrazené provazy, kde se shromažďovali cestující. Stáli právě tam, kde zemřel Percy Sheldon. Viděli odtud na bufet, henžící se cestujícími i návštěvníky, kde Paul Barring alias Jessup použil smrtící jehly.

Stál tam Limms Doreen.

V druhém rohu byl Cyril Gee se svou Sal. Policie je sem přivezla - přes mírné protesty - aby se rozhlédli, zda neuvidí někoho, kdo tu byl i tehdy odpoledne - v den Sheldonovy smrti. Zatím však nedali žádné znamení. Bylo právě deset hodin a každým okamžikem se mohl ozvat megafon, volající cestující do letadla. Janet se trochu příliš leskly oči; Austrálie byla daleko a Roger necestoval do zahraničí tak často, aby byla zvyklá loučit se s ním na delší čas s ledovou tváří.

"...a jestli bude v Sydney moc horko, musíš si koupit nějaký lehký oblek," řikala mu.

Právě v tom okamžiku Cyril Gee prudce a nápadně ožil. Uviděl někoho, koho poznal. Roger se kolem sebe rozhlédl. Janet pořád cosi řikala. Gee zíral k hlučné skupince lidí u stánku s novinami. Dva policisté, z nichž jeden byl Sandys z letištní policie, ho pozorně sledovali. Rozjařený hlouček lidí se kamsi pomalu odsunul a za nimi Roger spatřil Lancelota Smitha, ředitele londýnské pobočky společnosti Blue Flag.

Gee zachytil Rogerův pohled.

"Vždyť ty mě vůbec neposloucháš," řikala Janet, spíš zarmouceně než zlostně. "Prosim tě, Rogere: tam je jiné podnebí a bude ti to den nebo dva trvat, než si zvykneš. Musíš na sebe dávat pozor."

Nad hlavami se jim ozval zřetelný hlas, přehlušující všechny ostatní zvuky letiště.

"Žádáme cestující z letového spoje 34, směr Curych, Řím, Bejrút, Bahreinské ostrovy, Dillí, Bangkok, Hongkong a Sydney - aby se dostavili na palubu letadla."

Triceti nebo čtyřiceti, cestujících se zmocnil neklid a začali postupovat směrem k východu. Zástup znatelně prořídil. Lancelot Smith, jehož opičí tvář podivně kontrastovala s dokonale ušitým oblekem, se přiblížil k východu. Zoufale se rozhlížel po cestujících - jako by hledal někoho, o němž ví, že tu musí být, a měl strach, aby ho nepropásal.

Uviděl Rogera a zamířil k němu. Totéž učinil Sandys a muž ze Scotland Yardu, ale oba byli o kousek dál. Na okamžik Roger propadl naprosté panice. Na okamžik se mu zdálo, že Smith jde přímo k němu a tváří se, jako by chtěl vraždit. V ruce držel deštník a ten teď zvedl, Janet řekla zděšeně:

"Rogere! Co se děje?"

Roger udělal dva rychlé kroky a stoupl si před ni, jako by deštník byl nějaká smrtící zbraň.

"Pane Weste!" zvolal Smith. "Pane Weste!" Zamával deštníkem.

"Vždyť je to směšné," pomyslel si Roger. "Vůbec mi nechce ublížit a já se chovám jako blázen."

"Rogere!" vydechla Janet.

"Pane Weste! Pane vrchní inspektore -"

Sandys a statný muž ze Scotland Yardu se připojili k Westovi, každý z jedné strany; i kdyby mu Smith zamýšlel ublížit, nemohl už to teď udělat. Roger zvedl ruku na pozdrav a pak ji položil Janet na rameno.

"Počkej tady. Vráťím se za moment." Postoupil kupředu. Ani jeden z detektivů se Smitha nedotkl, ale stáli na dosah. Nebylo vidět, že by si jich všiml. Kolem nosu a úst mu stály velké kapky potu. Silný, převislý spodní ret se mu třásl.

Oči měl zapadlé za vystoupilými lícními kostmi.

"Pane Weste, musím vám něco říct."

Janet něco zašeptala Rogerovi do ucha.

"Janet, proboha, uklidni se. Prosim - pane Smithu?" Rogerův hlas se změnil, zněl teď přátelsky a zdvořile. Smith stál jen krok či dva od něho. Těžce, sípavě dýchal. Vypravoval ze sebe slova se strašnou námahou.

"Chci vás varovat - varovat vás. Může se to stát - kterékoli naší lodi. Kterékoli. Věřte mi! Žádná není bezpečná," Veliké krůpěje potu se mu perlily už i na čele. "Měl jsem vám to říct dřív, Byl jsem tím ale příliš - příliš vyděšený."

Janet pořád něco šeptala.

"Proboha - buď zticha!" řekl Roger a otočil se k ní. Zahlédl, jak je tím šokována. Muž ze Scotland Yardu, stojící vedle Smitha, vytáhl zápisník. "A kdo je původcem toho všeho?" zeptal se Roger drsně. "Kde je -"

Smith se zapotácel. Sandys ho zachytil, jako by se obával, že by mohl upadnout.

"Je mu hrozně špatně!" zvolala Janet.

To bylo to, co se mu pokoušela říct.

"Najděte - Barringovic rodinu. Oni - nenávidí -" Smith škobrtl o slovo a sípavě se pokoušel nadechnout.

"Kde je Solomon Barring?" zeptal se Roger, teď už skoro divoce. "Dělá to ještě někdo jiný? Mluvte!"

"Marcus - Marcus se vrátil do Austrálie. Nevím - nevím, kde je Solomon. Ne -"

Smith téměř upadl, kolena se mu třásla a už se neovládal.

"Vždyť on umírá!" zvolala Janet. "Sežeňte někdo doktora! Rogere, sežeň doktora."

Smith visel na Sandysově paži a vypadal jako velká opice.

"Vzal jsem - vzal jsem si strychnin," sípal. "Nemohu - nemohu snést tu odpovědnost. Měl jsem vám to říct -"

Zástupem se protlačil jakýsi muž právě ve chvíli, kdy se Smith skácel v chrčivém záchvatu agónie. Vymkl se nějak ze Sandysova sevření, tělem mu proběhla křeč a vypjal se jako na skřipci; potom se zhroutil a strnul. Když se nad ním neznámý muž sklonil, zachrčel znova, ale byla to už jen trýznivá ozvěna prvního zvuku.

Roger nehnutě přihlížel a vyděšená Janet stála vedle něho.

"Žádáme cestující z letového spoje 34, směr Curych, Řím, Bejrút, Bahreinské ostrovy, Dillí, Bangkok, Hongkong a Sydney - aby se neprodleně dostavili na palubu letadla."

Sandys řekl zlostně: "Dám let odložit o půl hodiny." Dlouhý policista přistoupil blíž a Sandys zmizel.

Nedaleko stáli Geeovi celí strnulí jako všichni, kdo tu scénu viděli nebo slyšeli. Zírali na bezvládného muže. Roger si byl vědom, jak ošklivě Janet okřikl a pokoušel se srovnat si v hlavě všechno, co mu Smith řekl. Věděl teď větší část pravdy a s hrůzou si uvědomil, co všechno se může stát.

Janet stála před ním.

"Všechno je v pořádku, miláčku," řekla. "Kvůli mně se netrap, kvůli mně se vůbec netrap," prosila ho. "Byla to má chyba."

"Tvá -"

"Musím už jít, ty tu teď budeš mít práci," řekla Janet. Oči se jí leskly slzami a pevně mu svírala ruku. "Dávej na sebe dobrý pozor." Zvedla k němu tvář.

Pomalů se k ní sklonil. Sevřel ji do náručí a přitiskl k sobě. Cítil, jak jí buší srdce. Cítil i vlastní srdce - tlouklo jak zběsilé. Pochopil, jak mnoho pro něho znamená; jak mnoho znamenají jeden pro druhého.

Pustil ji a nechal odejít. Na okamžik ještě zahlédl její zářící tvář; pak se otočila a prodírala se davem. Policistů a zaměstnanců letiště bylo kolem pořád víc. První křeč Smitha přešla a ležící tělo se uvolnilo, ale další se měla dostavit co nevidět a uspišit agónii; pak to přijde znovu - a znovu, dokud nezemře - tak působí strychnin.

Mohl mu doktor pomoci?

Jak tam ležel, pokusil se něco říct a upínal oči na Rogera. Roger k němu přistoupil a klekl si na koleno. Smith zašeptal:

"...udělal - já sám. Hrozné - je to hrozné - hrozné. Zachraňte - zachraňte je. Prosím vás -"

Pak mu tělo zkroutila další strašlivá křeč, dech mu unikl z úst v odporém skřeku, tělo se znovu vypjalo. Doktor řekl Rogerovi:

"Za pár vteřin nám tu umře. Pochybuju, že ještě promluví."

"Nemůžete mu pomoci?"

"Jedině od bolesti. Na všechno ostatní už je pozdě."

"Žádáme cestující z letového spoje 34, směr Curych, Řím a dál na východ, aby se neprodleně dostavili na palubu letadla."

Objevili se dva muži s nosítky a Sandys přišel právě ve chvíli, kdy na ně Smitha ukládali.

"Nemusíte spíchat, Hezoune - máte ještě dvacet minut. Kdybyste se rozhodl letět až příštím letadlem -"

Doreen Morrisonová a Ben Limm seděli v tomhle.

"Chytím si přece jen ještě tohle," řekl Roger. "Jen řeknu ještě pár slov mládencům." Pohnul se, a uviděl spěchajícího Kebbla. Na tom seržantovi bylo nejneuvěřitelnější, že se vždycky objevil tam, kde ho člověk nejvíc potřeboval. "Kde se tu berete?" zeptal se ho Roger.

"Smith mi volal a řekl, že si jde s vámi pohovořit," odpověděl Kebble. "Mluvil dost zoufale, a tak jsem si řekl, že bych tu měl být pro případ, že, by vás už nestihl." Kebble vrhl pohled na nosítka a bezvládnou postavu, přikrytou prostěradlem. "Řekl vám něco?"

Roger mu to pověděl.

"Panebože!" vydechl Kebble. "A ta společnost má sedmadvacet lodí."

"Volejte do Sydney a řekněte Shawovi přesně všechno, co Smith řekl nám," nařídil Roger, "Žádný postup mu nenavrhuje - to nechte všechno na něm. Tady seržant si udělal spoustu poznámek - to všechno Shawovi sdělte, jasné?"

"Rozkaz." "

"A vysvětlíte to všechno mé ženě," řekl Roger. "Viděla Smitha, jak se tu zhroutil, ale možná že nevěří, že spáchal sebevraždu. Ověřte si to, zjistěte si to přesně - a pak mě ženě zavolejte. Myslím, že je to jasné, ale raději si to ověřte - a pak jí to povězte. Jinak si bude myslet, že příští jsem na řadě já."

Roger si s ním potřásl rukou.

"Zařídím to," slíbil Kebble.

"A nevysedávejte dlouho do noci v kanceláři - už kvůli Kíttý ne," řekl. "Nikdy nepromarněte jedinou šanci k odpočinku, Kebble - čeká nás spousta bezesných nocí, kdy se jí nebudete moc věnovat."

Kebble vypadal zděšeně. "Vy víte o Kit?"

Roger se zazubil.

"Yard je velká vesnice," řekl. "To časem zjistíte."

Otočil se a prošel východem na betonovou plochu letiště. Téměř ho ohlušil řev motorů velikého letadla, stojícího nedaleko. Očekával, že uvidí Comet; ale místo toho tam stál Boeing 707. Zaměstnanci letecké společnosti s ním spěchali v drobném mžení k rozjezdové ploše, a dokonce i požárnícké a cisternové vozy vypadaly nějak ztraceně a zaraženě. Několik mechaniků tam postávalo s vyhrnutými límci nepromokavých plášťů.

"Dveře do první třídy už jsou zavřené, nebude vám vadit, když projdete třetí třídou?"

"Myslím, že mám letenku do druhé třídy."

"To se ale pěkně staráme o vedoucí pracovníky ze Scotland Yardu."

Roger se usmál. "Díky za pochopení." Nechtěl však sedět příliš blízko Limma. Vyběhl po schůdkách do letadla, kde na něho čekali dva stewardi a stewardka. Stewardka ho hned vedla dopředu.

"Pojďte, prosím, za mnou."

Věděl, že cestující po něm zvědavě pokukují. Jakýsi muž řekl šeptem, ale tak, aby to bylo slyšet: "Někteří lidé se nikdy nenaučí chodit včas." Limm, který seděl vedle Doreen, chtěl také něco říct, ale pak si to rozmyslel. Doreen měla kolena přitisknutá k sobě - z nějakého podivného důvodu si Roger vzpomněl na její oblá, plná lýtka. Stewardka ho vedla otevřenými dveřmi do kabiny, která byla mnohem prostornější a kde byla větší sedadla - na každé straně uličky jen dvě. Napravo byla dvě sedadla prázdná.

"Tohle je vaše místo, pane Weste. Sedadlo číslo sedm." Dívka se usmála. Nebyla obzvlášť hezká, ale měla milý úsměv a pěknou postavu. "Připoutejte se, prosím, bezpečnostním řemenem."

"Nejvyšší čas," poznamenala trpce nějaká žena.

Stewardka si jí nevšímalá. Roger věděl, že v této chvíli nezáleží na ničem jiném než na osudu stovek, tisíců lidí, plavících

se po všech mořích světa na lodích společnosti Blue Flag. Před očima stále viděl ošklivou, téměř zvířecí tvář Lancelota Smitha. Ředitel společnosti se raději zabil - nedokázal čelit odpovědnosti. Mohl jim toho povědět víc? Možná že právě dost, aby mohli celý případ rychle uzavřít.

Proč nechtěl zůstat naživu?

Letadlo se začalo rozjíždět. Někáká žena za Rogerem řekla: "Tenhle okamžik při každém letu nejvíc nenávidím." Ozvalo se zběsilé burácení motoru, stroj se zachvíval a rozbíhal. Letištní plocha, budovy, zelené pásy a auta - všechno ubíhalo dozadu. Pojednou se rozhostilo jakési zvláštní ticho, pocit napětí i uvolnění zároveň. Usměvavá stewardka stála ve dveřích do salónku a steward hovořil veselým hlasem, zabarveným londýnským nářečím, s kýmsi v uličce. Mraky zhoustly v šedobílou mlhu a zastřely okénka.

Pojednou je všechny udeřilo jasné, téměř oslnující světlo; slunce seshora prorazilo mračna, která ztratila svou šed' a připomínala teď' chuchvalce měkké a pěnivé běloby. Nebe nahoře bylo neuvěřitelně modré.

Roger se opřel v křesle.

Smithova tvář se už rozplynula; teď' měl v duchu před očima tvář Janet, rozzářenou úsměvem. Proč na ni proboha tak vyjel? Znal odpověď, i když mu stěží mohla poskytnout uspokojení. Byl příliš nervózní a přepracovaný. Případ byl mimořádně obtížný a měl pocit, že je v něm nějak příliš osobně zaangažován. Nemělo smysl uvažovat o tom, zda ten případ za to stojí. Policista musí být objektivní, nesmí podléhat citovým reakcím, jinak by se mu nikdy nepodařilo vidět případ jako celek. V jistém ohledu mu cesta letadlem může prospět. Osmáctyřicet hodin může odpočívat: prospat se, podřimovat, jíst a pít a srovnat si v hlavě všechna fakta. Když bude potřebovat poslat nějakou zprávu, může použít rádia; jestliže přijdou nějaké zprávy pro něho, bude je mít stejně rychle, jako by mu je zatelefonovali do kanceláře. Nad kanálem La Manche visela hustá vrstva mraků. Dole nebylo nic vidět, a tak Roger zavřel oči. Zdálo se mu, že tak sedí asi deset minut, když se jeho ramene dotkla stewardka.

"Připoutejte se, pane."

"Už? Proč?" škulbl sebou Roger.

"Blížíme se k Curychu, pane Weste."

"Nikdy v životě mi hodina neutekla tak rychle," řekl Roger lítostivě.

"Měli jsme vítr v zádech, a tak tam budeme dřív," vysvětlila stewardka. "Udělalí jsme to za tři čtvrti hodiny."

Vystoupíte v Curychu z letadla?"

"Asi ano," řekl Roger.

Když začali klesat, objevilo se panorama velkého města a nesmírná hladina modré vody, lesknoucí se ve slunci; londýnské mrholení zůstalo někde tisíc mil odtud. A málem to byla pravda.

Viděl skupinku lidí mířících k celnici a další hlouček postávající kolem. Nechal plášť v letadle a vystoupil do letního horka. Vzápětí zastavilo kousek od něho nějaké auto a vystoupil z něho fešný čtyřicátník.

"Vy jste vrchní inspektor West, že?"

"Uhodl jste," řekl Roger překvapeně.

"Inspektor Müller," řekl muž a podal si ruce. "Škoda, že se v Curychu nezdržíte déle: z Klotenu je to do města půl hodiny vozem - to je na vás moc daleko. Mohli bychom ale něco vypít, jestli proti tomu nic nemáte."

"To bychom mohli," řekl Roger s uznáním.

"Pojďte, prosím, do vozu." Müller byl oblečen stejně perfektně jako předtím v Londýně Smith. Zavřel dvířka, usadil se sám a řekl zcela jiným tónem: "Mám pro vás zprávu, pane vrchní inspektore. Ten člověk - Lancelot Smith - zemřel. Obávám se, že je to špatná zpráva."

Rogerovu dobrou náladu vystřídala deprese.

Kdoví, jestli se vůbec kdy dovíme, jak špatná, pomyslel si.

Úvahy o celém případě Rogerovi nezabránily pokochat se krásou a majestátem Alp. Slyšel nadšení ostatních cestujících, když letadlo přelétlo nad zářícími horskými štíty a uvědomil si téměř hlasitý povzdech lítosti, když se pod nimi objevila úpatí hor, vzápětí už zas vystřídaná rovinami. Vynořilo se Středozemní moře, jehož sytá modř působila neskutečným dojmem. Lodi pod nimi vypadaly jako malé bílé hračky. Když se blížili k Římu, zmocnila se Rogera předtucha, že tam na něho bude čekat další zpráva. V tom se sice mýlil, ale dva hezčí římsí policisté ho uvítali novinkou: manželé Donelliioví jsou v pořádku a ve zdraví v Neapoli a nehrozí jim žádné nebezpečí.

"Dohlédneme na ně, nemusíte mít obavy," řekl jeden z mužů sebejistě.

Limm a Doreen si také vyšli protáhnout nohy. Vínuli se k sobě jako milenci.

V Bejrútu ho neuvítal nikdo.

Hned po večeři se vznesli do nebe, na kterém chyběl měsíc a kde byly hvězdy kolem letadla roztroušeny ze všech stran. Roger usnul tvrdým, bezesným spánkem. Na Bahreinských ostrovech zůstal sedět v letadle a pospával až do Dillí. Tam z letadla vystoupil do chladného jitrního vzduchu. Obzor teprve růžověl prvními červánky úsvitu. Přistoupil k němu Sikh v evropských šatech, ale s obrovským turbanem na hlavě, a bílé zuby se mu rozzářily uprostřed černého plnovousu.

"Rogere, příteli!"

"Ram Singhu!" Rogerovi poskočilo srdce. Indický detektiv byl před půl rokem v Londýně na měsíčním kursu a většinu času strávil s Rogerem buď' ve Scotland Yardu nebo u něho doma.

"Mrzí mě, že máte tak málo času a že vám nemohu předvést ani žádného pořádného fakíra. Mám ale pro vás zprávu z kanceláře."

V Rogerovi hrklo.

"Dobrou nebo špatnou?"

"Mám vám vyřídit, že nějakého Samuela Hacketta - jmenuje se Hackett, nepopletl jsem to? - vypátrali ve Francii. Těší prý se výtečnému zdraví. A také," pokračoval Ram Singh, "tu máte zprávu ze Sydney v Austrálii od inspektora Shawa. Zná ho, setkal jsem se s ním, když letěl přes Dillí před třemi lety. V Sydney prý na vás už netrpělivě čekají. O varování toho člověka - toho Smitha - už prý Shaw ví. Pokládá prý celý případ za neobyčejně vážný." Veliký Sikh se už nesmál; zdálo se, že cítí stejnou úzkost jako Roger. Zatímco tam tak stáli, vystoupil druhým vchodem z letadla Ben Limm s Doreen. Dívka vypadala unaveně a dokonce i Limmova vitalita byla zřejmě na nule. Roger jim zamával a oba mu na pozdrav odpověděli. Ram Singh řekl:

"Vidím, že vy to také neberete na lehkou váhu."

14

Uvítání v Hongkongu

"Kapitán se dává poroučet, pane Weste, a doufá, že ho navštívíte v kabině, až se budeme blížit k Hongkongu." Druhý pilot, vysoký, příjemný mladík s přeraženým nosem se sklonil k Rogerovi. "Přistaneme za pětadvacet minut."

"Děkuju. Přijdu rád," řekl Roger.

Několik cestujících, kteří letěli celou cestu společně z Londýna, je pozorovalo, ale už bez zájvu. Všichni už věděli, kdo Roger je, a prokazovali mu poněkud rozpačitou úctu, někdy příjemnou, jindy dost otravnou. Prošel salónekem, kde seděli tři muži a žena ve středních letech oblečená v šatech pro šestnáctiletou holčičku a popíjeli whisky. Vstoupil do pilotovy kabiny. Tady všude už bylo mnohem víc hluku, bylo tu cítit chvění a všechno působilo dojmem organizace a výkonnosti. Vpředu viděl přístrojovou desku, tak velkou a komplikovanou, že si pomyslel, že se v ní snad může vyznat jen robot, ne člověk.

Místo druhého pilota bylo prázdné. Kapitán se otočil, pokynul mu, a když se West usadil, naklonil se a potřásl mu rukou.

"Škoda, že jsme se nesetkali už dřív, pane vrchní inspektore."

"Jsem rád, že jsme se setkali aspoň teď," řekl Roger.

"Je to pro nás čest, že vás máme na palubě."

Roger rozpačitě zamumlal:

"Já jsem policajt - jako každý jiný."

Kapitán se usmál.

"Slyšel jsem o vás něco jiného." Narovnal se v křesle. "Co říkáte tomuhle? Před námi je Rudá Čína a Hongkong - jak dva rodní bratři."

Vpředu se objevila pevnina, vystupující z moře, které bylo stejně modré jako Středozemní. Obrovské skály Hongkongu a sousedních ostrůvků zářily jako nesmírné dýmky, třpytící se na slunci. Moře bylo poseto tečkami člunů i větších plavidel; stovkami bábek, nákladních člunů, sampanů a džunek s tmavohnědými plachtami. Jak se letadlo přibližovalo, Roger začal poznávat místa, která viděl mnohokrát na fotografiích, ale nikdy ve skutečnosti.

"Přelétáme nad Viktorií - to je město na hongkongském ostrově," řekl kapitán. "Proslavily je hlavně čínské čtvrti a skalní obydlí, nebo také William Holden a Suzie Wongová - záleží na tom, čemu dáte přednost. A tamhle je Kowloon - jak vybíhá do moře ta dlouhá šíje - vidíte, právě z ní startuje letadlo."

Roger řekl: "Vidím. Už teď to překonalo všechno moje očekávání."

"Vy jste tu poprvé?"

"Ano."

"Tak to se pohodlně opřete a pořádně rozhlédněte," řekl kapitán. "Nebudu vám to kazit zbytečným klábosením. Když budete chtít něco vědět -"

"Co jsou ty bílé čluny - vidím jich pět nebo šest," zeptal se Roger.

"To je přívoz z Hongkongu do Kowloonu."

"Ach tak."

"Tady mají ve všem ohromnou organizaci. A vždycky měli." Chvilí bylo ticho a Roger se kochal nádherným rozhledem. Pak se kapitán zeptal: "Zdržíte se tu nějaký čas?"

"Jen pár hodin. Letíte s letadlem dál do Darwinu a do Sydney?"

"S tímhle ne. Poletím asi zítra, ale kdo převezme tenhle stroj, to přesně nevím. Jestli si vyšetříte pár hodin, abyste se mohl rozhlédnout po okolí, využijte příležitosti. Bývám tu každý měsíc, ale pořád si tu připadám jako ve snu. Doufám, že se ještě uvidíme, než poletíte dál."

"Výborně," řekl Roger. "Zatím vám děkuju."

Chtěl už vstát; zdálo se mu, že ostrov plný domů a lidí je velice blízko, ale pojednou uviděl parník s bílým komínem, na kterém byla výrazná modrá vlajka. Měl pocit, jako kdyby ho někdo udeřil. Kapitán a druhý pilot se na něho zvědavě podívali. Když se vracel na své sedadlo v salóнку, nevnímal už majestátní krásu ostrova ani moře. Pod ním byl přístav, v němž před týdnem nebo před deseti dny kotvila Kookaburra a kde kotvívaly skoro všechny lodi společnosti Blue Flag. Vykoukl z okna salóнку a pokusil se parník ještě jednou spatřit.

Byl tam, kotvil u nábřeží, které vybíhalo z pevniny jako přírodní molo. Nedaleko vedla trať.

"Připoutejte se, prosím," ozvalo se z reproduktoru.

Zdálo se, že se moře vzdouvá proti nim a že je pohltí, ale pojednou odskočilo a přímo pod letadlem se objevila dlouhá přistávací dráha, z obou stran vroubená blankytnou vodou. K Rogerovi přistoupila stewardka.

"Na letišti vás očekávají, pane Weste. Přeji vám šťastnou další estu."

"Škoda, že neletím s vámi až do Austrálie," řekl Roger a stiskl jí ruku.

Vystoupil z letadla první - do pozdního odpoledne. Dole pod schůdky, ještě dřív než se dotkly země, stál už vysoký

usměvavý muž - Luke Shaw ze Sydney, a vedle něho další vysoký, klátivý kolega - Fred Hodges z hongkongské policie.

Potřásli si rukama, plní radosti ze vzájemného setkání, a vydali se k policejnímu vozu. Roger však pojednou řekl: "Nedá se nic dělat, ale musím si vás vzít pod komando. Limm a Doreen Morrisonová jsou ještě v letadle a nerad bych, aby se mi vydali na toučky bez dohledu."

"Mám tu tři lidi, kteří si už pečlivě prohlédli jejich fotografie," řekl konejšivě Hodges. "Nemůžete si ani na hodinku udělat volno?"

"Rád - když bude všechno v pořádku."

"Říkal jsem Lukemu, že byste měl zapomenout na Kookaburru aspoň po ten čas, co budete u nás," řekl Hodges.

"Cestou do Sydney vám všechno vypoví - co se dalo a co potřeboval, si už tady zjistil."

"Tohle Hezounu Westovi neříkej," protestoval Shaw. "Ten si bude chtít všechno ověřit sám." Nastoupili do vozu.

"Přiletěl jsem včera, Hezoune, abych ze zdejších zástupců společnosti Blue Flag vytáhl všechno, co vědí. Společnost tu má druhou největší kancelář. Hlavní štáb mají v Sydney, ale to ty víš."

"Samozřejmě vám nebude říkat, že si udělal zábavní výlet po hongkongském ostrově a po nočních podnicích. Tihle Australci jsou po pěkných dámských nožkách celí žhaví." Hodges se od srdce zasmál. "Všechno se dá zařídit -"

Náhle se zarazil, pohlédl přes letištní plochu a vyštkl na čínského šoféra: "Otoč to, Lingu!" Jedním dechem vše vysvětlil: "Zrovna jsem zahlédl nejhoršího banditu z celého Kowloonu -hotového přeborníka ve vrhání nožem " Znova zařval na šoféra: "Vidíš tam toho chlapa na kole? Jeď za ním! Rychle! Dohoň ho!"

Muž na kole se blížil k letištním budovám, od jejich auta byl vzdálen asi sto metrů. Dva jiné automobily a požárníkův vůz jim znemožňovaly rychlejší jízdu. Roger pocítil zběsilou touhu vyskočit a rozběhnout se k cestujícím, kteří právě kráčeli od letištní budovy k autobusům, označeným tabulkami 'Výhlídková jízda'. Muž na kole k nim měl blíž než policejní vůz a - vtom se objevil Ben Limm s Doreen.

"Zapni sirénu!" vyhrknul Hodges.

Řidič předjel poslední vůz a siréna se děsivě rozkvílela. Všichni cestující a zaměstnanci letiště sebou trhli a začali se rozhlížet kolem sebe. Muž na kole mířil k Limmovi a Doreen. Roger měl pocit, že je tisíc mil odtud a naprosto bezmocný. Limm udělal dlouhý skok a stoupl si před děvče právě v okamžiku, když se k nim muž na kole přiblížil. I z dálky Roger uviděl záblesk ocele. Pak se dva muži, stojící vedle Limma a děvčete, na muže na kole vrhli. Došlo k divoké, urputné a nelítostné rvačce. Jeden z mužů couvl, krev mu stříkala proudem z ošklivé řezné rány na levé ruce. Policejní vůz se přistavil k zápasícím, najel na kolo a útočník vyletěl ze sedla. Hlava mu tvrdě tleskla o betonovou plochu letiště a nůž mu vypadl z ruky.

Hodges vzrušeně oddechoval.

"Říkal jsem vám, že bychom je měli hlídat," zasípal.

Doreen Morrisonová se tiskla k Limmovi, hlavu měla na jeho prsou. Objal ji dlouhými pažemi, jako by ji chtěl chránit před dalším možným nebezpečím. Užasle zíral na útočníka válejícího se na zemi a na zakrvácený nůž.

Roger si s překvapením uvědomil, že slyší svůj vlastní hlas.

"Po kom šel, Limme? Po vás nebo po Doreen?"

Limm nebyl mocen slova.

"Šel po dívce, to je jasné," řekl policista. "Kdyby šel po něm, stačilo nůž hodit."

"Ten muž ji zachránil," poznamenal další policista.

"A udělal to hezky rychle," prohlásil Hodges.

"Málem jako by věděl, co se chystá." Luke Shaw hleděl na Limma tak upřeně, že Limm otočil hlavu a pátravě se podíval na něho. Děvče však stále svíral v náručí. "Tak tohle je Benjamin Limm, co?"

"Ano," odpověděl Roger.

"Kdyby věděl, co se chystá, proč by jí zachraňoval život?" zeptal se Hodges.

"Musíme se toho o Benu Limmovi dovědět mnohem víc," řekl Shaw těžce. "Zafungovals ale perfektně, Frede. Říkáš, že toho Číňana znáš?"

"Ovšem - je to Wu Hong," řekl Hodges. Díval se, jak útočníka vedli na nohy a na zápěstí mu nasadili pouta. Pak zvýšil hlas: "Odvezte ho ke mně do kanceláře, přijedu tam." Obrátil se k Rogerovi a Shawovi a pokračoval: "Je to Wu Hong. Kdysi ho zaměstnávala jedna tajná čínská společnost jako osobního strážce, tam si vysloužil pověst zabijáka. Ve vrhání nožem je hotový umělec. Dokáže zasáhnout pohyblivý cíl na třicet kroků a nehybný na padesát. Musel jet tak blízko jen proto, že kolem byla spousta lidí. Jinak už to děvče bylo mrtvé. Teď už můžeme odjet."

"Musím si s Benem Limmem promluvit pár slov a mít jistotu, že děvče bude střeženo, Frede," řekl Roger Hodgesovi.

Přistoupil ke dvojici právě ve chvíli, kdy se děvče vymklo z Australianovy náruče. Oči měla rozšířené a tvář tak bílou, že se zdálo, že v příštím okamžiku omdlí. "Je v pořádku?"

"Celkem ano," zavrčel Limm.

"Vděčí za to vám," řekl Roger.

"To by udělal každý."

"Znáte Wu Honga dobře?"

Limmovy oči se zúžily překvapením.

"Koho?"

"Toho útočníka."

"Co tím hrome chcete říct?" zeptal se Limm zlostně "Viděl jsem ho, jak vytahuje nůž - dával jsem pozor na všechno podezřelé. Říkal jste mi přece, že jí hrozí nebezpečí - nebo ne?"

"Varoval jsem vás," řekl Roger. "Od téhle chvíle bude slečna Morrisonová pod stálým policejním dohledem - tady v

Hongkongu, v letadle i v Sydney."

"No a říkám snad něco?" V Limmovi se pořád ještě ozývalo jeho rozhněvané já.

Doreen nemohlo ujít jediné slovo, ale nedávala to na sobě znát. Roger si živě vzpomněl, že podobně nezúčastněně zírala kolem sebe v onom pokoji v Notting Hillu, když byla v bezprostředním nebezpečí smrti. Jak na ni hleděl teď, měl pocit, že z ní úzkost přímo vyzařuje. A vzápětí ho napadly otázky tak evidentní, že bylo snadné je přehlédnout. Z jakého důvodu někdo tolik usiloval o její život? Přinejmenším na tuhle otázku musí znát odpověď sama.

A proč nikdo nikdy nezaútočil na Limma?

Roger se vrátil k vozu a nasedl. Šofér za ním zavřel dvířka a pospíšil si k volant. Hodges sedící vpředu mluvil přes rameno se Shawem. Jakmile se vůz rozjel, Hodges řekl:

"Vyšetříme to všechno sami, Weste. Není třeba, abyste přišel o svou vyhlídkovou jízdu."

"Jediná vyhlídka, o kterou stojím, je z okna vaší kanceláře. A taky chci vidět, jak se bude Wu Hong tvářit, až začne mluvit," řekl Roger.

15

Wu Hong

Je snadné udělat si o lidech určité mínění předem a zvláště nebezpečné je zevšeobecňovat. O Číňanech se často říká, že jsou nevypočitatelní. Wu Hong byl drobný, vrásčitý mužík s kůží jako starý pergamen, očima podlitými krví a rukama, na nichž vystupovaly modré žilky. Na sobě měl vybledlou modrou košili a khaki kalhoty, natolik seprané, že byly skoro bezbarvé. Obdařil policisty nervózním, širokým úsměvem, který odhalil černé mezery mezi zažloutlými zuby.

"Je prosáklý opiem od hlavy k patě," řekl Hodges. "Bez toho neřádu nemůže žít." Když Wu Honga přivedli, vstal Hodges od svého velkého psacího stolu. Dlouhou dobu si Číňana jenom prohlížel a nic neříkal. Číňanův úsměv se proměnil v úšklebek, oči se stáhly v úzké škvíry a bezkrevné rty se maličko zachvěly.

Hodges pojednou promluvil - měkce a vřelě - čínsky. Tvářil se skoro přátelsky. Wu Hong mu odpovídal nesrozumitelnými, štekavými slovy: baf, baf - kraf, kraf, baf. Hodges ho přerušil, pak následovala ostrá výměna slov a Číňan odvrátil oči.

Hodges řekl anglicky:

"K té vraždě si ho najal Marcus Barring."

"Marcus Barring," vyhrkl Shaw. "On se tu objevil?"

"Ano - Wu Hong říká, že tu byl před pěti dny."

"Tehdy ale nemohl vědět, že se tu Doreen Morrisonová objeví a že vystoupí z letadla," namítal Roger energicky.

"Řekl prý mu, že se tu pravděpodobně objeví, a Wu Hong měl hlídat každé letadlo, aby zjistil, ve kterém děvče bude. Barring mu ukázal její fotografii, takže ji snadno poznal."

"Že ale čekal právě u tohoto letadla," řekl Shaw skepticky.

"Nedělejte z toho záhadu," namítl Hodges. "Wu Hong zná tučt lidí, kteří jsou na letišti zaměstnáni. Tolik letadel tu zase nelétá a on se stále potuloval po okolí, aby mohl včas dostat od letištního personálu zprávu, kdy které letadlo přistane. Dostat zprávu o deset minut dřív - to bylo vše, co potřeboval, zvláště když měl kolo. Pokusíme se při vyšetřování zjistit, kdo mu ty informace dával, ale nebude to snadné."

"Rád bych si ho vypůjčil hned teď," řekl Luke Shaw neoblomně.

Hodges se zazubil.

"To se ohromně pobavíte - až se s vámi bude domlouvat tou svou zatracenou hatmatilkou, kterou pokládá za angličtinu."

"Frede," řekl Roger. "kolik mu Barring zaplatil?"

"Dvě stě hongkongských dolarů. Což je dvanáct liber, deset šilinků."

"Za zabití?"

"Tady je život laciný," řekl Hodges suše. "Až moc."

"Pracoval pro Barringa už někdy dřív?"

"Pokusím se to z něho vytáhnout," řekl Hodges.

"Zkuste mu říct, že víte, že zabil Neila Sandersona z parniku Kookaburra," navrhl Roger.

"Nesmíte se zlobit, ale může to trvat celé týdny, než z toho chlapa všechno vymáčknete," řekl Hodges. "Můžeme si gratulovat, že tak brzo jmenoval Marcuse Barringa. Nejspíš ví, že Barring už je v tahu. Pokus o vraždu slečny Morrisonové zapírat nemůže, ale může tvrdit, že o zavraždění toho Sandersona nic neví. Spolehněte se, že mu jazyk rozvážu, ale budu muset použít všech triků, které na Číňany platí, a to většinou chvíli trvá."

Když se Hodges odmlčel, řekl Roger omluvně:

"Promiňte, tohle všechno jsem nevěděl."

"Je to tak. S Číňany se to musí umět. Nesmíte se zlobit."

Roger se ušklíbl: "Neblázněte - to je přece jasné."

"Nejlíp snad bude," vmísil se do hovoru Luke Shaw, který nikdy dlouho nevydržel mlčet, "když se do toho pustíš, Frede. Ted' víš, čím začít, a tak se na Wu Honga a jeho kumpány soustředíš. Všechno, co se dovíš, nezapomeň hlásit společnosti Blue Flag. Bude-li to třeba, budeme s tebou udržovat rádiové spojení."

"To by šlo," souhlasil Hodges. Kývl na muže, kteří hlídali Číňana. "Odveďte ho. A nedávejte mu žádný prášek, to je jediná možnost, jak ho přinutit k řeči o něco dřív."

"Prášek?" ozval se Shaw jako ozvěna.

"Opium."

"Říkáš to, jako by šlo o aspirin."

"V surovém stavu se to dá snadno sehnat," řekl Hodges. "Často musíme odložit všechnu práci stranou, abychom jim zabránili v dalším zpracování a v exportu do USA. Až se příště uvidíme, připomeňte mi to, a povím vám o tom podniku s opiem všechny podrobnosti." Podíval se na hodinky a ušklíbl se. "Můžeme letadlo zdržet, vážení."

"Jen ať startuje včas," odbyl ho Roger. "Čím dřív budeme v Austrálii, tím líp."

"Vidím, že se učíš," usmál se Shaw.

"Přijďte sem někdy s manželkou. Zařídím vám tu přepychovou dovolenou," řekl Hodges vážně. "Škoda, že jste se tu nemohl ani porozhlédnout. Jedno překvapení vás ale ještě čeká. Na noční Hongkong je z letadla fantastický pohled."

Roger se naklonil k oknu a hleděl na hvězdy pod sebou, přesněji řečeno na světla, připomínající stovky různobarevných hvězd. Třpytila se a blikala z lodí a přívozů a odrážela se v moři. Další záplava světél naznačovala, kde leží Kowloon. Světla aut se sunula po pevnině a šplhala po povlovných svazích ostrova jako padající hvězdy pozorované v zrcadle. Poprvé od útoku na Doreen se mu podařilo pustit na chvíli celý případ z hlavy.

Poprvé od té chvíle se Doreen poněkud uklidnila. V okouzlení zírala na to pohádkové království světél pod sebou a řekla tiše:

"Není to nádherná, Bene?"

"Nádherná," ozval se Linn jako oddaná ozvěna.

Jak letadlo nabíralo výšku, opřela se o něho. Objal ji pravou rukou kolem pasu a znehybněl. Podívala se mu do očí a nic neříkala. Pomalu ruku zvedl a pohladil dívku po zádech. Usmála se a přitiskla se k němu ještě víc.

Za chvíli řekla: "Bene, slib mi, že nedovolíš, aby mi někdo ublížil."

"To víš, že ne, miláčku."

Na palubě lodi Kookaburra, která v té chvíli obeplouvala nejjihnější cíp ostrova Celebes rychlostí šestnáct uzlů a mířila do Timorského moře, stáli u zábradlí Jack a Jill Parrishovi. Noc byla plná hvězd, klidná a velice teplá.

Jill měla na sobě lehký bavlněný kabátek, podprsenku a dlouhé kalhoty - víc nebylo třeba, Jack Parrish, o dobrých dvanáct let starší, ji zamilované a něžně svíral v náručí. Působili dojmem, jako by nemohli jeden bez druhého žít.

Dotkli se tvářemi.

"Jedna věc mě trápí," řekla Jill vrkavě.

"Ne, nic tě netrápí, miláčku."

"Zbývá nám už jen šest dní - to mě trápí."

"Zbývá nám celý život," řekl Jack Parrish.

"Ano, jenže to už nikdy nebude takové."

"Nemáš tušení, jak romantické jsou banánovníkové plantáže," řekl Parrish tak nadneseně, že se dala do smíchu. To byla jedna z jeho nejmilejších vlastností: dokázal ji vždycky rozesmát, dokázal ji kdykoli rozptýlit.

Kolem nich přešel nějaký cestující. Řeřavé očko cigarety bliklo do tmy.

"Dobrou noc."

"Dobrou noc," odpověděli jako ozvěna. Parrish znova objal ženu kolem pasu a řekl: "Co kdybychom už šli do kajuty?"

"Hm..."

Stála a hleděla do černých vln moře, dokud ji pomalu a jemně neodvedl do podpalubí.

Starý Sam Hackett ležel v posteli.

Ted' už věděl, že není tak mladý jako kdysi - a cítil únavu - byl téměř na pokraji svých sil. Byl však také neobyčejně spokojen, což byl věru zvláštní pocit pro člověka, který prožil většinu života v aktivní činnosti a připadal si nesvůj, kdykoli neměl co na práci.

Pozoroval Terezu.

Bylo jí pětadvacet nebo šestadvacet, to věděl, a byla pro něho příliš mladá. Obdivoval její skvělou postavu od chvíle, kdy se s ní poprvé potkal, když si vyrazil na tah po pařížských nočních podnicích a ona mu dělala hostesku. Nyní mohl to plné, pevné tělo obdivovat dosyta. Nestyděla se před ním, chovala se k němu prostě a přirozeně.

Chtěl se jí zeptat, zda si ho chce vzít.

Ze dvou důvodů se k tomu však stále nemohl odhodlat. Mohla ho totiž odmítnout, čímž by velice zranila jeho pýchu, neboť věřil, že ho má ráda. Zpočátku tomu dlouho nechtěl věřit, ale teď o tom byl hluboce a pevně přesvědčen, ačkoli se obával podrobit vztah nějaké radikální zkoušce. Druhý důvod si nechtěl ani připustit, ačkoli nemohl dávat vinu nikomu jinému než sobě.

Chtěl se opravdu oženit? Byl vdovec víc jak deset let, dávno už si zvykl dělat jen to, nač měl chuť, a chodit jen tam, kam se mu chtělo. A právě teď ho okouzila ta junonská žena se svou lámanou angličtinou a poněkud mrazivou věcností. Nechtěl nic než být s ní. Odvrátil se od stolu, na němž si vařila kávu v elektrickém kávovaru. Měla na sobě krátký župánek, vpředu otevřený, a když kolem něho nesla dva šálky, z nichž se kouřilo, otevřel se ještě víc. Posadila se do houpacího křesla plného polštářů, rozhoupala se a odvážně balancovala oběma šálky na podnose.

Jeden mu podala.

"To je to, co potřebuješ, staroušku," řekla. Její oči se na něho smály. "To z tebe udělá chlapa!"

Zjistil, že se směje.

Co by mu tak mohla říct, kdyby ji požádal o ruku? Vysmála by se mu? Věděla, jak je bohatý? Co by tomu řekli jeho přátelé, kdyby si přivezl do Austrálie novou ženu?

Jak se Boeing 707 blížil k Sydney, nebe na východě se zbarvilo zlatem, odstíněným do nachová - připomínalo růži

ozářenou ranním sluncem. Úsvit se rozléval nad spícím velkoměstem, zažíhal okna vysokých, nových mrakodrapů, v jeho teplých a hřejivých paprscích se třpytila klidná a čirá voda přístavu. Pláže, lemované hřebeny příboje jak cukrovou pěnou, táhly se do nedohledna. Most byl jako obrovitá hračka a doprava na něm byla v plném proudu.

"Novou budovu máme tamhle," řekl Luke Shaw a ukázal rukou. "Ještě jsme se tam nepřestěhovali. Ani pak nebudeme mít všechna oddělení v jedné budově. Je to k smíchu, že se utrácí milióny na obchodní domy a na opery, ale když jde o policejní ředitelství, musíme se nakvartýrovat do staré fabriky. Ta vysoká, úzká budova, co se tak stříbřitě leskne, ta nová - to je Námořní ústav. Společnost Blue Flag má pod střechou celá dvě patra. Ředitelé a sekretářky jsou v nejvyšším patře - ve čtrnáctém. Říkal jsem ti už, že Raymond Flag je předsedou společnosti a jeho bratr Gregory ředitelem? Oba jsou Australani."

"A tajemník Mortimer je nějaký anglický bratranec, který tu žije už patnáct let, že?" řekl Roger. "Ano, to jsi mi už říkal." "Mohl jsi to ale taky zapomenout," řekl Luke potůchle. Pak pojednou vzrušeně zvolal: "Podívej - tamhle dole! Tam u doků - když se díváš po přístavu od mostu, vidíš tu loď? Pluje do přístavu nebo na moře?"

Roger natáhl krk a okamžitě spatřil bílý komín a na něm namalovanou modrou vlajku. Pak ale letadlo udělalo pomalu otočku a ztratil loď z dohledu.

"To je teď náš problém," pokračoval Shaw. "Máme varovat kapitány těch lodí nebo ne? Už jsem ti říkal, že já bych byl spíš pro a šéfovi jsem to řekl taky. Na dnešní odpoledne je kvůli tomu svolaná konference. Tam se dohodneme, co dělat."

"Co si o tom myslí tvůj šéf?" zeptal se Roger.

"To nevím. Je to ale starý paličák, u něho člověk nikdy neví, jak se zachová - na konferenci ale nebude dělat potíže, jestli se rozhodne nic jim neříkat, poví to otevřeně."

Roger neřekl nic a zamyšleně hleděl na zelenou plochu letiště Kingsford Smith.

"Doufám, že ty jsi pro to, abychom všechny varovali," řekl Shaw. "Ještě ses nevyjádřil, Hezoune."

"Sám jsem to ještě neuvážil," přiznal se Roger. "Uvidíme, jak se to bude vyvíjet." Všiml si, že se rozsvítila písmena, upozorňující cestující, aby se připoutali: všichni už si na to tak zvykli, že zapínali řemen skoro mechanicky. Plnější, ale hezká stewardka kontrolovala řemeny. Letadlo nasazovalo na přistání. Uvažoval, jak se asi cítí Doreen Morrisonová a znova se přihlásil pocit hrozícího nebezpečí, který měl v poslední době tak často. Vstal v okamžiku, kdy se letadlo zastavilo a vystoupil první. Slunce bylo skoro bílé a oslňovalo. Scházel ze schůdků se Shawem, který se mu držel v patách. Policejní vůz už na ně čekal a kolem postávalo několik mužů v civilu.

"Tři naši mládenci dohlédnou na děvče a na Limmu," řekl Shaw. "Děláš si zbytečné starosti. Tady se nic nestane." Roger neodpověděl.

Za malou chvíli vystoupili z letadla Doreen a Limm. Dívka byla nervózní a rozhlížela se na všechny strany. Zřejmě si v duchu říkala, že hrozí-li jí nebezpečí, musí se mít nejvíce na pozoru právě teď, a podle všeho měla pravdu. Muži z kriminálního vyšetřovacího oddělení vzali dvojici mezi sebe, Limm držel Doreen kolem pasu, dokonce i ve chvíli, kdy už stáli u policejního vozu.

"Všechno v pořádku," řekl Shaw spokojeně, když nasedli. "Co kdybychom zajeli k nám domů, Hezoune, a pořádně se nasnídali?"

"Víš co bych teď rád, Luke?"

Shaw se zasmál.

"Byl pár hodin o samotě, vid'?"

"Jedině tak se trochu uklidním. Sám říkáš, že jsem moc nervózní."

"No dobře. Budeš mít ještě spoustu příležitostí poznat mou drahou polovičku. Máš rezervovaný pokoj v hotelu Wentworth - z velkých hotelů je to ten nejklidnější. Brzo ho budou bourat," dodal, "a pak už ze staré Sydneye nezbude vůbec nic."

Policejní vůz s Doreen a Limmem vyjel z letiště.

"Za půl hodiny budou v malém hotýlku, střeženém ze všech stran," řekl Shaw. "Nikdo než my neví, v kterém hotelu budou; proto také odpadá veškeré vítání a podobně."

Roger tiše řekl: "Zatím se jim podařilo zabít každého, koho si vyhlídli, Luke. Nevíme de facto proč a nevíme, kdo má být další obětí, jestliže v tom budou pokračovat. Dokud nedopadneme bratry Barringovy a nebudeme vědět, že nebezpečí pominulo, nedokážu klidně spát. Ty ano?"

Shaw se zazubil.

"Mám asi tvrdší náтуру než ty," řekl. "Možná že právě proto si myslím, že by každá loď společnosti Blue Flag měla být varována před nebezpečím - každý kapitán by měl dostat příkaz, aby dal celou loď prohledat. Nevíme s jistotou, že Koala byla zničena explozí a nevíme, jestli něco podobného hrozí parníku Kookaburra - ale riziko je příliš vysoké, než abychom něco zanedbali. Proto také se budu snažit to na konferenci prosadit." Roger přikývl.

"Snaž se to vidět mýma očima," pokračoval Shaw. "V hotelovém pokoji najdeš nějakou dokumentaci, z které poznáš, co je společnost Blue Flag zač, a jací lidé ji vedou. Všichni budou odpoledne na konferenci, a jestli se ti zdá, že jsem natvrdlý venkovský polda, počkej raději s úsudkem, až je poznáš sám."

Z okna hotelového pokoje byl výhled na malý trojúhelník trávníku, a když se Roger poněkud vyklonil, viděl vrchol nejvyššího mostního oblouku. Osprchovat se a nasnídál a sedl si k dokumentačnímu materiálu. Pročetl jej asi z poloviny, když zazvonil telefon.

"Konference byla odložena na zítřek, Hezoune," řekl Luke Shaw. "Společnost má nějaké potíže a maléry a já musím nejdřív přesně zjistit, o čem jde. Mortimer Flag odletěl do Adelaide urovnat nějaký malér s nákladem kožešin. Mám ti někoho poslat, aby tě provedl po městě?"

"Vyjdu si někam sám," řekl Roger.

"Klidně ti mohu někoho poslat -"

"Rád bych poznal atmosféru města sám," řekl Roger a myslel to vážně.

Většinu dne se procházel po ulicích a občas se svezl i autobusem, používaje při tom mapy, kterou našel v hotelovém pokoji. Zjel si až k vysoké, stříbřité budově Námořního úřadu, kde měla kanceláře společnost Blue Flag, navštívil loděnice, pokochal se rozhledem z mostu a vyhledal i malý soukromý hotel, v němž byli ubytováni Limm a Doreen. Celý ten čas měl pocit, že musí pospíchat, který byl v příkrém rozporu s touhou vidět toho z města mnohem víc.

Večeřel v domě Lukeho Shawa poblíž Manly - malém bílém domku na kopci nad zálivem. Shawova manželka, drobná, neočekávaně mladá a příjemná paní, ho pohostila šťavnatým jehněčím ve speciální australské omáčce.

"Vím, že jsi toho dnes moc neudělal," řekl Luke. "Ale i z toho budeš nakonec profitovat, Hezoune. Napadlo tě během dne něco nového?"

"Zatím se mi to jen tak honí hlavou," řekl Roger a dodal poněkud tišším hlasem: "Doufám."

Příští den ráno stál u okna a hleděl na trojúhelník trávníku s několika keři, za nímž bylo vidět smyčky silnic, směřující k Přístavnímu mostu. Z okna hotelu se most nezdál tak oblutně veliký a líp zapadal do celého okolí. Zamyšleně stál u okna asi pět minut, pak se šel osprchovat a objednal si snídani do pokoje. Vrátil se k oknu a napadlo ho, že možná uvidí některý parník společnosti Blue Flag.

Všiml si muže, přecházejícího po trávníku, jednoho z mnoha, kteří se tam potloukali a lelkovali. Byli to většinou dělníci z nočních směn a povaleči z okolí. Roger ustoupil do místnosti a znova se podíval ven od kraje okna; muž přicházel blíž a pokukoval po oknech. Roger cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Na tuto vzdálenost si tím nemohl být jist, ale muž vypadal jako Marcus Barring. Roger přistoupil ke svému zavazadlu, vytáhl z něho malý dalekohled a právě se znova vrátil k oknu, když se ozvalo zaťukání na dveře.

"Dál."

Zaostřil dalekohled na muže na trávníku, zatímco do pokoje vstoupil starý číšník s podnosem.

Byl to opravdu Marcus Barring a prohlížel si hotel. Teď už o tom Roger neměl pochyb: poznal jeho tvrdé, výrazné rysy a dalekohled dokonce ukázal i podřabanou tvář.

Roger snědl grapefruit, šunku s vejci a topinky s marmeládou, ale během jídla neustále vyhlížel ven. Barring se stále potloukal kolem budovy, ačkoli všude kolem teď bylo mnohem víc lidí. Roger dojedl a v duchu zvážil situaci. Rozhodl se, že Shawovi nebude volat. Naskytla se mu nečekaná šance a bylo by hloupé ji promarnit. Znova otevřel zavazadlo, uložil do něj dalekohled a vzal si malý gumový obušek, jedinou zbraň, kterou s sebou nosil, ať šel kamkoli. Strčil jej do kapsy kabátu, seběhl po schodech do přízemí a vyšel před hotel. Vydal se směrem k Přístavnímu mostu, podél hlavní silnice, téměř ucpané ranní dopravní špičkou. Na křižovatce se mu podařilo přejít na druhou stranu a pokračoval v cestě k mostu. Ušel tak hezkých pár metrů a pak se otočil. Včerejší obeznámení s městem mu teď prokázalo neocenitelnou službu.

Barring byl na druhé straně silnice.

Roger krácel dál a nahlížel do plánu města. V těchto místech byla změť úzkých křivolakých uliček, některé z nich vedly dolů k řece. Rozhlédl se až na dalším rohu, jako by si prohlížel terasovitě umístěné domy a stromy mezi nimi. Barring šel stále za ním.

Měl na sobě světlé šedé kalhoty a vytaháný svetr. Pak šel dál po Kent Streetu kolem několika dalších nároží. Letní horko začalo být nepříjemné, měl chuť svléknout si sako. Na konci ulice uviděl stožáry a komíny lodí a krácel dál k mostu, z něhož byl rozhled na velkou část přístavu. Před ním bylo třicet nebo čtyřicet lodí a dvě z nich měly komíny s modrou vlajkou. Sešel dolů po kamenných schodech, ale ani z malého mola neviděl ještě obě lodi docela jasně.

„Kdoví, jestli je dal Luke hlídat.“ Skoro začal litovat, že Shawovi nezavola.

V duchu si říkal, že nemusí mít obavy, že Luke Shaw je člověk, který neponechá nic náhodě. Dokonce se usmál. Luke zřejmě vynaloží veškerou energii, aby Scotland Yardu předvedl, co sydneyjská policie dokáže.

Stále ještě s úsměvem na rtech se Roger otočil.

Muž, který se v Londýně pokoušel dát smrtící injekci Doreen Morrisonové, stál asi osm metrů za ním. Pravou ruku měl v kapse, jako by svíral nůž.

16

Žvanil?

"Starej pitomec - inspektor West," zavrčel Barring. "To jste nečekal, že mě tu uvidíte, vy policajti, co?"

Roger řekl klidně: "Naopak - doufal jsem v to, Barringu."

"Nekecejte."

"Doufal jsem v to," opakoval Roger. "Od okamžiku, kdy jsem vás uviděl z okna. Kdo vám řekl, že bydlím v hotelu Wentworth?"

"Vrabci si to cvrlikají," uchichl se Barring. "Vycvrlikají Shawovi velkou novinu - že jste nebožtík."

"To bude ještě dlouho trvat," řekl Roger. Zabořil ruku do kapsy saka; Barring ho upřeně pozoroval. Roger vytáhl balíček cigaret a zápalky; jednu cigaretu si zapálil a strčil balíček i zápalky znovu do kapsy. V kapse ucítil hladký, tuhý, mírně ohnutý gumový prut obušku. "Něco vám povím, Barringu. Wu Hong nám všechno řekl: o tom, jak kavalírsky jste mu zaplatil za vraždu, která mu nevyšla. Jestli chcete, aby ti vaši zjednaní mordýři odváděli perfektní práci, měl byste jim líc zaplatit. Vám přece platí dost."

"A až zabiju vás, dostanu ještě prémii." Barring měl pořád ruku v kapse; zdálo se, že ji tam sevřel v pěst.

"Zabte mě a půjdou po vás všichni policajti z celé Austrálie i Anglie," řekl Roger. "Už tak jste v pěkné kaši. Koukejte si ji nezavárit ještě víc."

"Vy máte ale nervy, chlape!"

"To bych prosil," řekl Roger netrpělivě. "Policajt musí mít dobré nervy. Proč nevyužijete té jediné šance? Jinou mít nebudete!"

Barring nepromluvil, ale vypadal trochu zmateně. Oči měl kalně hnědé a těžce oddechoval odulými ústy, která zároveň se širokými nosními dírkami prozrazovala, že má v sobě krev australských domorodců. Rogerovi pojednou došlo, že se dost podobá Lancelotu Smithovi.

Vyndal cigaretu z úst.

"Je to vaše poslední šance," řekl. "Dejte se do toho." A napůl se otočil.

"Nehýbejte se!" zařval na něho Barring.

Roger se otočil zpátky.

"Pamatujte si, že z vás husí kůži mít nebudu a že odtud odejdu, kdy budu chtít. Použijete-li nože, který máte v kapse, podepsal jste nad sebou rozsudek smrti." Čekal, že se ozve drsný hlas: 'Nejdřív ale budete po smrti vy,' ale nic takového se neozvalo. "Rozhodněte se. Ještě pořád si můžete zachránit kůži."

"Já se o svou kůži umím postarat sám," řekl Barring, ale byly na něm vidět rozpaky. "Proč mi neřeknete, co ode mne chcete, Weste?"

"Výpověď v plném rozsahu: jména lidí, pro které pracujete, a dostatečné důkazy proti nim. Zaručuju vám, že to pro vás bude polehčující okolnost."

"Vy toho nějak moc víte!"

Roger řekl: "Já se na šibenici houpat nebudu."

Barring se zamračil.

Roger pokrčil rameny.

"Vašeho bratra Paula nikdo neoběsil - a přesto je po smrti."

Barring vytřeštil oči.

"K tomu jste ho dohnali vy, vy zatracený poldové?"

"K ničemu jsme ho nedohnali," řekl Roger suše. "Pokud víme, spáchal sebevraždu. Nebo snad nevěděl, co bylo v té ampulce, kterou spolkl?"

"Věděl to," řekl Barring s jistotou. "Věděl to, a proto to udělal. Nevíte ani z poloviny tolik, kolik si myslíte, vy poldo. Teď řeknu něco já vám. Společnost Blue Flag zničila mou rodinu. Zabili mou matku a nechybělo moc, aby zabili i otce. Je to mordýrská parta zlodějských sviní a já si nedám pokoj, dokud bude plout po moři jediná jejich loď."

"To chvíli trvá, než člověk potopí sedmadvacet lodí," řekl Roger.

"Sedmadvacet, sedmapadesát, sto sedmapadesát - jaký je v tom rozdíl? Říkám vám, že vám nezůstane jediná loď plující pod modrou vlajkou společnosti Blue Flag." Barring začal vytahovat ruku z kapsy. "A jestli vás zabiju, v tom už pro mne není žádný rozdíl. Nebýt vás, byl by Paul naživu. A nebýt vás, nemusel bych se skrývat jako prašivý pes. A tak jsem se rozhodl, že vás pošlu za Paulem. Jasně? Nevyvázne nikdo, kdo zabil některého Barringa. Když ty svině ze společnosti Blue Flag přivedly na mizinu Barringovu společnost, pustily se do něčeho, co se jim nepodaří dokončit. Dokud bude jediný Barring naživu, společnost Blue Flag -"

Roger se znova trochu otočil; pravou ruku měl stále v kapse. Koutkem oka zahlédl záblesk Barringova nože a vrhl se na zem, přitiskl se k zemi. Hodí Barring ten nůž, nebo bude chtít bodnout? Barring skočil kupředu, překvapen Rogerovým pohybem. Roger zahlédl jen jeho nohy a chodidla a nevěděl, zda se mu vůbec podařilo nožem bodnout. Převrátil se a kopl Barringa do nohou. Špička boty zasáhla kotník a uslyšel, jak Barring zavřeštl bolestí. Vytrhl obušek z kapsy a koutkem oka zahlédl, že Barring vrávoravě couvá. Nůž ale pořád držel v ruce.

Nějaký muž zařval: "Co se to tady děje?"

Roger se znova převrátil, vyskočil a zamával obuškem. Veliký muž v modrošedé uniformě běžel uličkou k nim a v ruce svíral revolver. Barring po něm mrštil nožem, ale minul ho. Otočil se a dal se na útěk.

"Chyt' ho!" zasípěl Roger. "Je to Marcus Barring. Chyt' ho - nač čekáš!"

Policista zaváhal; byl zřejmě příliš vyděšený a pravý smysl slov mu unikal. Ztratil někoho drahocenných vteřin a Barring mezitím zmizel.

"Já jsem West, inspektor West," řekl Roger, stále těžce oddechuje - "Běž za ním. Koukej ho dostat!"

Policista se rozběhl. Roger se opřel o sloup, pokoušel se nadechnout, chvěl se. Nikdy už se nedoví, zda mu policista zmařil šanci Barringa zadržet, nebo zda mu zachránil život. Přinejmenším ale aspoň s Marcusem Barringem mluvil, dověděl se spoustu věcí, a bylo toho víc než mohl tušit.

Ozvaly se rychlé kroky. Potom náhle kdesi ostře, krátce štěkl revolver. Přece jen tu ještě byla šance, že snad Barringa dopadne. Roger slyšel výkřiky a další kroky a dokonce se mu zdálo, že zaslechl i nějaké šplouchnutí. Jestli Barring skočil v přístavu do vody, je to jeho konec, odtamtud neunikne.

Přiběhl další policista. Roger se narovnal, uviděl, že ho, policista poznal, a věděl, že teď už bude všechno v pořádku.

"Vy jste vrchní inspektor West?"

"Ano. Pojdte se mnou a ukažte mi, co se děje."

"Strhla se nějaká mela u loděnic společnosti Blue Flag," řekl policista. "Pojdte tudy, prosím." Pospíchali a policista byl stále pár kroků před Rogerem. Konečně dorazili k místu, odkud byl rozhled na nesmírnou rozlohu přístavu s desítkami velikých lodí a stovkami menších plavidel.

Za čtvrt hodiny Roger věděl, že se Barringovi podařilo uprchnout.

"Víš přece, že jsem ti říkal, abys nechodil ven sám," řekl Luke Shaw rozhořčený na nejvyšší míru, ačkoli to nemíval ve zvyku. Roger seděl naproti němu v jeho velké vzdušné kanceláři. "Po takovémhle maléru bych měl nejspíš podat

rezignaci."

"Šetři si dech až na tu konferenci," řekl Roger.

"O té mi vůbec nemluv. Jestli se ti u nás v Austrálii něco stane, půjdu se oběsit."

"Zanechám dopis na rozloučenou a napíšu do něho, že za nic nemůžeš," řekl Roger. "Toho policistu, co zaslechl mou výměnu názorů s Barringem, byste měli povýšit. Tobě zachránil reputaci mně život."

"Proč jsi hrome nezavola!"

"Myslel jsem, že tvoji lidé Barringa sledují."

"Byl bych poslal dvanáct mužů -" Shaw se zarazil a hlas se mu uklidnil. "Co sis vlastně myslel? Musels mít nějaký důvod ..."

"Chtěl jsem Barringovi poskytnout šanci, aby vypovídal."

"Proti svému bratrovi?"

Roger řekl klidně: "Ne, proti svým zaměstnavatelům. Je v té věci sice angažovaný osobně, ale někdo ho za to platí právě tak, jak platil jeho bratra."

"A o co ti vlastně teda šlo?" zeptal se Shaw.

"O stejnou věc jako tobě, když chceš rozeslat varování všem těm sedmadvaceti lodím společnosti Blue Flag."

Shaw sklonil hlavu na stranu a dal se do smíchu.

"Ty myslíš, že před tebou něco tajím a dělám si z tebe blázny? To je samozřejmé, že za celým tím podnikem proti společnosti Blue Flag nejsou jenom bratři Barringové. Jedna loď, dvě, možná - ale i pro tak početnou rodinu jako Barringovi má společnost těch lodí příliš mnoho."

Roger přikývl.

"Máš nějaké tušení, kdo by mohl vězet v pozadí?" zeptal se Shaw.

"Vůbec žádné. Vím jen tolik, že to musí stát strašné prachy. Takže v pozadí budou nějaké opravdu velké finanční zájmy. Proto se taky uchýlili ke krajním prostředkům - zabíjejí za každou cenu, jsou ochotni podstoupit jakékoli riziko."

Takovéhle prostředky by nepoužívali, kdyby šlo jen o rodinnou pomstu. Pár vražd hlavních představitelů společnosti Blue Flag, nějaký ten atentát ve tmě, to ano. Ale stalo se něco, co rozpoutalo to vraždění cestujících z Kookaburry, něco náhlého, nečekaného, neodkladného, S rodinnou pomstou to nebude mít nic společného."

Shaw zvedl obě ruce.

"Vzdávám se," řekl. "Opravdu to na to nevypadá. Říkal jsem ti přece, že tenhle případ je příliš komplikovaný, než aby se dal řešit telefonem nebo pomocí telegramů. Nesmíš se ale nechat svést ze stopy, Hezoune. Barringové společnost Blue Flag nenávidí. Podstoupí jakékoli riziko, aby se společnosti znova zmocnili. Možná, že jim někdo platí, ale jsou rozhodně víc než najatí zabijáci - dělají to proto, že to dělat chtějí. Jestli Marcus Barring řekl, že budou lodí společnosti Blue Flag potápět tak dlouho, dokud bude na moři jediná z nich, neřikal to z legrace."

"Asi ne,"

"Asi? Ty říkáš asi? Na to můžeš vzít jedl!"

"Měl jsem pocit, když jsem mu nabídl šanci, aby se ke všemu přiznal, že o tom uvažuje," prohlásil Roger. "Kdybychom našli nějakou cestu, jak mu tu šanci nabídnout znovu, možná že by ji přijal. Luke, co ty si myslíš - kdo za tím může být?"

"Někdo, kdo chce společnost Blue Flag zničit," řekl Shaw. "Jestliže vyloučíme motiv pomsty, co nám zbývá?"

"To mi pověz."

"Zcela se zmocnit společnosti," řekl Shaw suše. "Nezvedej hlas, já vím, co chceš říct! Ti, kdo se chtějí společnosti zmocnit, udělají všechno, aby předtím stlačili cenu akcií co nejvíc a budou se to snažit provést legálně. Do podniku, který páchne hromadnou vraždou, se takovíhle ptáčci zrovna moc nehrnou."

"Pokračuj," řekl Roger.

"O některých australských lodních společnostech kolují v poslední době podivné pověsti," řekl Shaw. "Říká se, že se Rudá Čína snaží některé společnosti ovládnout. Čínské lodě nemohou volně obchodovat, existuje spousta přístavů, ve kterých nesmějí přistát a spousta nákladů, které nesmějí mít na palubě. V čínských loděnicích se velká plavidla téměř nestavějí - to jsou všechno jen menší lodě. No a říká se, že Číňané chtějí získat kontrolu nad některými lodmi, které neplují pod jejich vlajkou. Mají podíl na spoustě důlních společností na Cejlonu a na Dálném východě, investovali kapitál na mnoha dalších místech, kde bys to nejméně čekal. Nevíme to jistě, ale máme dojem, že jedna či dvě menší australské lodní společnosti, hlavně ty, které jezdí převážně do Hongkongu, jsou řízeny Číňany. Společnost Blue Flag je z šedesáti procent financována Australany - to jsou pouze bratři Flagové - a ze čtyřiceti procent čínskými makléři z Hongkongu. Hongkongský obchodní a finanční svět je do značné míry infiltrován komunisty. Fred Hodges mi o tom už poslal nějaké hlášky. Říkal jsem ti už, že se teď pokouší dovědět se o hongkongské pobočce společnosti Blue Flag něco víc, a určitě toho zjistí spoustu, chápeš to, Hezoune?"

Roger řekl pomalu: "No jo."

"Neříkáš to zrovna moc přesvědčeně."

"Dej mi čas," řekl Roger. "Myslíš, že Rudá Čína tak pospíchá, aby dosáhla toho, oč usiluje, že je ochotna zabít spoustu lidí, aby získala nadvládu nad společností? Je tohle argument?"

"Tobě se to nezdá?"

"Ne, možné to je," přisvědčil Roger rychle. "Potřeboval bych ale mnohem víc důkazů, že se k tomu odhodlali navzdory tomu, že jim hrozí nebezpečí prozrazení a odhalení."

"Domnívají se, že takové nebezpečí nehrozí," namítl Shaw. "Jestli bratři Barringové sympatizují s komunisty, vysvětlovalo by to mnoho. Například to, proč Paul Barring a Lancelot Smith raději zvolili smrt, než by promluvili. Nevěřili sami sobě a mluvit se báli - celá ta věc jim prostě přerostla přes hlavu."

Odmlčel se, ale Roger nic neřekl. Shaw pokračoval: "Co si o tom myslíš, Hezoune?"

"Ty jsi o tom všem přesvědčen?" zeptal se Roger.

Shaw se zazubil.

"Nejsem, ale připadá mi to jako ta nejpravděpodobnější teorie. Máš nějaký rozumný argument proti? Jako teorie je to přijatelné."

"Žádné argumenty proti nemám."

"Tak se přece jen dohodnem," řekl Shaw napůl žertem, napůl vážně. "Je už ti jasné, proč chci všechny lodě varovat? Prakticky na všech - vlastně vůbec na všech jsou čínské posádky; jsou i takové, kde jsou kromě důstojníků sami Číňani. Takže to, co se stalo s Koalou, může se stát s kteroukoli další lodí. Pro člena posádky je hračka vyhodit celou loď do povětří."

"A co on sám?" namítl Roger.

"Vidím, že jsi nikdy neměl co dělat s Číňany a že je neznáš," prohlásil Shaw. "Většinou to jsou naprostí fatalisté. Potrpí si na vědomí, že o jejich rodiny bude postaráno, ale vlastní smrt je neznepokojuje ani za mák. Žijí celý život se smrtí po boku. K tomu si přidej politický fanatismus a máš odpověď."

Roger řekl: "Jistě, možné to je. Přinejmenším o jedné věci jsi mě přesvědčil."

"O čem?"

"Že kterékoli z lodí společnosti Blue Flag hrozí nebezpečí, ať je kdekoli na světě."

Shawovi se zablesklo v očích.

"Budeš mě podporovat, až požádám, aby byly všechny lodi varovány?"

"Spolehni se."

"Věděl jsem, že bude dobře, když sem přiletíš." Shaw hlasitě spráskl rukama. "Jsi frajer, Hezoune!"

Po chvíli dodal: "Nechceš si pohovořit s naším šéfem?"

"Nejdřív by mě zajímalo, jestli náš návrh podpoří ředitel společnosti Blue Flag," řekl Roger.

"Prosím - jak chceš," pokrčil Shaw rameny. Otevřel fascikl ležící na psacím stole. "Tak se na to tedy podíváme - aha, tady je plavební řád. Dnes v šest hodin ráno vzala Kookaburra na palubu lodivoda - na Thursday Islandu u Velkého bariérového útesu. Odtamtud je to čtyři dny plavby do Sydney. Na palubě je zatím všechno v pořádku - naši mládenci z Queenslandu požádali lodivoda, aby se trochu porozhlédl. Všichni pasažéři jsou v pořádku, včetně Parrishových."

"Aspoň něco," řekl Roger.

"Abych nezapomněl - máš tu telegram od toho tvého mládence - od Kebbla."

Roger se narovnal v křesle.

"Samuel Hackett požádal o ruku nějakou Thér?se Donetovou v Toursu - ve Francii."

"Hrom do toho!"

"Doufám, že nebude litovat," řekl Shaw trochu škrobeně. "Vnuklo mi to ale nápad, Hezoune."

"Jaký?"

"Jde o ty vraždy v Londýně a v Hongkongu."

"Pokračuj."

"Všichni cestující, o nichž se vědělo, že se budou vracet zpátky do Austrálie, byli zabiti - kromě Parrishových. Nemohla by to ale být aspoň částečná motivace - zabít je, aby měl pachatel jistotu, že se do Austrálie nevrátí?"

Roger řekl tiše: "To máš pravdu. To mi ušlo."

"Parrishovým v tom případě hrozí nebezpečí," řekl Shaw. "A Doreen Morrisonové taky," řekl Roger. "A Limmovi zrovna tak." Zvědavě se naklonil: "Víš už něco o Limmovi?"

"Je zřejmě tím, za koho se vydává," odpověděl Shaw, otvíraje dopis. "Má ovčí farmu v Cowra. Narodil se tam, farmu zdědil a předtím nikdy necestoval mimo Austrálii." Postrčil Rogerovi po stole list papíru. "Tohle je popis, který nám poslali z Cowra."

Zatím se jim nepodařilo sehnat fotografii, ale doufají, že ji tu budeme do večera mít - v nutném případě ji pošlou letadlem. Podle toho popisu se zdá, že Limm prokázal svou totožnost uspokojivě."

"S jistotou to ale nevíme," namítl Roger.

"Fotografie vyloučí jakoukoli pochybnost," řekl Shaw přesvědčeně. "Ta Morrisonovic děvčata svou totožnost také prokázala. Totéž bude platit o Parrishových, ačkoli minulost Jacka Parrishe známe jen za posledních pět let. Usadil se v Severním Queenslandu a tvrdí, že přišel z jižní Austrálie, ale nikdo zatím neví odkud. Starý Sam Hackett je ze západní Austrálie, odněkud od Broome - asi před deseti lety ovdověl a přestěhoval se do Perthu, kde žije z kapitálu. Na minulost jsme se mu jaksepatří nemohli podívat - zatím," opakoval Shaw. "Nemá žádné příbuzné a sousedům řekl, že všichni jeho přátelé zemřeli, což prý byl důvod, proč odešel na jih. Pracujeme na tom a hoši ze západní Austrálie jsou perfektní, na ty je spolehnoutí. Sheldonova totožnost se také prokázala - byl to pojišťovací agent a byl svobodný. Měl jedinou sestru, jinak žádné blízké příbuzné. V jeho obchodních záležitostech jsme nenašli nic podezřelého. Těch pár kousků majetku si dal do skladiště - a nenašlo se mezi nimi nic, co by nasvědčovalo, že byl někdo jiný, než za koho se vydával. Pracoval v lodním a všeobecném pojišťovníctví - pro nějakého makléře s celkem solidní pověstí. Potopením lodi Koala byl poněkud poškozen, ale náhradu škody platil společně s tuctem dalších pojišťoven."

Roger řekl: "Takže se kruh stahuje."

"Za chvíli budeme muset jít na tu konferenci," řekl Shaw. "Půjdeme si dát bifeť a pak se tam vydáme."

17

Konference s vysoce postavenými osobnostmi

"Bene," řekla Doreen Morrisonová chraplavým hlasem, v němž se zračilo nervové vypětí posledních dnů, "kdy tohle

všechno skončí?"

"Dlouho už to nebude trvat," pokusil se ji Limm znova uklidnit.

"To mi říkáš pořád."

"Teď už to nemůže dlouho trvat."

Odvrátila se od něho a zahleděla se přes Hyde Park. Soukromý hotel stál poblíž Liverpoolské a Oxfordské ulice - čistá, příjemná budova na pěkném místě v centru města. Pokoje měli vedle sebe, ale bez spojovacích dveří. Na odpočívadle na konci hodby hlídkoval dnem i nocí policista. Kolem hotelu, vpředu vzadu, byly další hlídky. Slunce svítilo na vrcholky stromů a na trávník, ale ne do tohoto pokoje, který měl okna na východ.

Bylo časně odpoledne.

"Kdybychom aspoň věděli, proč se to všechno děje." Doreen mluvila se značnou dávkou nespokojenosti v hlase, rty měla sevřené a v očích rozmrzelost i strach.

"Dorry, miláčku, musíš přece vědět -"

"Neříkej mi pořád, co musím vědět!" zvolala Doreen.

"Celá ta záhada je... no... zasutá někde v tvém mozku," naléhal Limm houževnatě. "Nepokoušeli se tě přece zabít jen tak pro nic za nic. Paul Barrington si byl jist, že ti o něm někdo řekl něco neobyčejně záhadného - jen kdyby sis na to dokázala vzpomenout."

"O ničem takovém nevím!" Doreen skoro vykřikla a v očích jí divoce zablýsklo. "Nic takového nebylo."

"Kdybychom ti mohli nějak pomoci, aby sis vzpomněla -"

"Nemůžeš mi pomoci, když nic nevím!"

"Kdybys o sobě chvíli souvisle vyprávěla - kdes byla, s kým jsi mluvila - určitě by sis najednou vzpomněla na něco důležitého," pokračoval Limm neúnavně. "Je to jediná možnost."

"To mi říkáš pořád a já si s tím pořád mořím hlavu!" V očích se jí zaleskly slzy. "Pořád mě nutíš, abych si vzpomněla na to, co se stalo, když jsem byla na lodi s Denisou - a já na to chci zapomenout. Copak to nechápeš? Nechci si vzpomínat na Kookaburru, nechci vzpomínat na nic, co se na té lodi stalo. Chci na to všechno zapomenout."

"Ano, já vím," řekl Limm laskavě, ale neoblomně. "Nechceš vzpomínat - prosím, nevzpomínej. Kdyby sis ale dokázala ještě jednou všechno vybavit - vyjít z toho začarovaného kruhu myšlení - mohla bys pak na to zapomenout do konce života," Když mu neodpověděla a jen na něho zírala očima plnými slz, pokračoval: "Moc by se ti ulevilo, Dorry. Jestli se toho ale nezbavíš, bude tě to podvědomě pronásledovat pořád."

Obrátila oči v sloup.

"To říkáš jenom proto, poněvadž West chce, abych si vzpomněla."

"Vůbec ne," ubezpečil ji Limm. "Mám osobní zájem na tom, abych se to dověděl. Poslyš, Dorry. Ty a Denise jste na palubě té lodi něco viděly nebo slyšely - něco, co by jasně vysvětlovalo, proč vás napadli. Sheldon to musel slyšet také a zřejmě i Neil Sanderson, vrchní mechanik. Vzpomeň si na Neila. Řekl to někdo pravděpodobně ve chvíli, kdy jste byli všichni pohromadě, něco jste pili, nebo jste třeba chvíli plavali v bazénu. Kdyby sis dokázala vzpomenout, bylo by to jako bys vymítala ďábla."

"To máš pravdu," řekla Doreen chraplavě. "Pokusím se o to. Je mi z toho nanic, poněvadž při tom musím myslet na Denisu, a to mě bolí. Dokážeš to vůbec pochopit?"

"Kdybys věděla, jak to chápu," řekl Limm. Objal ji a přitiskl k sobě. Zašeptal jí do ucha: "Kdybys věděla, jak bych ti chtěl pomoci."

"Dobré odpoledne, pánové," řekl Luke Shaw. "Na naši konferenci se dostavil i vrchní inspektor West ze Scotland Yardu. Pan West - pan Raymond Flag, předseda správní rady."

Raymond Flag byl vysoký a vypadal mladistvě, navzdory stříbřitým vlasům. Byl dost hezký a měl šéfovské manýry; na střihu jeho šatů bylo vidět, že pocházejí od exkluzivního krejčího. Ruku měl jak ocelový svěrák a dlaň studenou.

"Jsem vám vděčný za vaši ochotu nám pomoci, pane vrchní inspektore."

"Pokusím se," řekl Roger.

"Můj bratr Gregory - je ředitelem společnosti," představil Raymond Flag svého sourozence.

Gregory byl menší, obtloustlý, tmavovlasý a mohlo mu být kolem čtyřiceti; vypadal jako ze žuly. Když Westovi stiskl ruku, zapraskaly v ní všechny kosti. Prsty měl mozolnaté a tvrdé, tvář ošlehanou nepřízní počasí, a celkově působil jako člověk, který tráví všechny víkendy na moři.

"Jsem rád, že vás poznávám."

"Těší mě," zamumlal Roger.

"A náš bratranec, Mortimer Flag, je tajemníkem společnosti," řekl Raymond. "Vidíte, že společnost Blue Flag je vlastně rodinný podnik." Mortimer byl nejmladší, ale už mu také začínalo růst břicho. Na Rogera působil dojmem veselého mládence, který si potrpí na bujarou zábavu. Měl světlé vlasy a pobledlou tvář, ale navzdory slabošským ústům, vyzařovala mu z očí nesporná inteligence.

"Máme šedesát procent. Zbytek vlastní akcionáři v Hongkongu a v Londýně," odpověděl Raymond, "Posadte se, pane vrchní inspektore."

Seděli v úzké místnosti, kde se zřejmě odbyvaly všechny schůze vedení společnosti. Z velkého okna přes celou jednu stěnu byl nádherný výhled na přístav, nad nímž toho dne planulo modré nebe s několika načechránými bělostnými obláčky - nebe ozářené sluncem. Kolem oválného stolu bylo rozestaveno osm křesel a Roger se rychlým pohledem přesvědčil, že každé křeslo je jiné. Nezeptal se proč. Posadili se, Flagové zřejmě na svá obvyklá místa, Raymond seděl uprostřed a po každé ruce měl jednoho z nich. Roger a Shaw seděli naproti nim. Pod skleněnou deskou byla na stole z břekového dřeva velká mapa Austrálie.

"Přijde váš šéf?" zeptal se Raymond.

"Nevyšlo mu to," řekl Shaw.

"To je škoda. No nic, pane vrchní inspektore -" Raymond hleděl na Shawa, nikoli na Rogera - "přejete si jistě stejně jako já, abychom přešli rovnou k věci."

"Samozřejmě," řekl Shaw téměř emfaticky. "Rovnou a bez okolků."

"Zjistil jste něco nového?"

"Něco málo." Shaw byl lakonický, když uváděl podrobnosti o útoku na Doreen v Hongkongu a ranním přepadení Rogera. Všichni tři ředitelé společnosti upřeli na Rogera oči. "Takže víme, že z toho děvčete mají pořád ještě strach a nejsou příliš nadšeni tím, že se případu ujal Scotland Yard." Shaw se rozhlédl. "To se dá celkem pochopit, ne?"

"Pořád ještě mi není jasné, proč je tu pan West." Mortimerův hlas zněl jízlivě. "Než jste sem přijel, ke všem těm zločinům došlo mimo Austrálii, nemám pravdu?"

"Mě to také přivádí do rozpaků," řekl Gregory s neomaleností, pasující k jeho obtlouklé postavě. "Všechny ty vraždy byly spáchány v Anglii."

"To je pravda." Raymond zvedl ruce nad stůl a lesklá skleněná deska odzrcadlila zlatý prsten na malíčku jeho levé ruky.

"Kde je vůbec nějaký důkaz, že všechny ty zločiny nemají původ v Anglii? Ředitel naší londýnské pobočky, Lancelot Smith, zřejmě pocíťoval jistou odpovědnost a možná, že o těch zločinech něco věděl. Nemáme o tom žádné bližší informace, ale to pokládáme za velice nepravděpodobné."

Shaw se zamračil. Roger seděl tiše.

"Stíháme Marcuse Barringa pro vraždu a pro pokus o další. A on přijel sem, do Sydneye," řekl Shaw významně.

"To by nemohla policie z Nového jižního Walesu zvládnout ve své vlastní režii?" špičkoval Mortimer. Veselý tlouštík se kamsi vytratil: objevily se vyceněné zuby. "Scotland Yard za ty věci samozřejmě odpovídá v Anglii, kde byly zločiny spáchány. Dokonce i plánovaný zločin v Hongkongu patří do kompetence britské policie, a ne australské."

Shaw vrhl pohled na Rogera, který pořád ještě nic neřikal. Útok - a útok to byl - Shawa zřejmě poněkud zarazil. Nejdřív si olízl rty a teprve pak řekl podrážděným hlasem:

"Přišli jsme si sem podiskutovat o nejlepší způsobu, jak ochránit vaše loď," řekl. "Nepřišli jsme se sem dohadovat o otázce kompetence."

"Nedohodujeme se o kompetenci." Mortimer Flag si povolil neposkvrněný, bílý límeček, svírající mu růžový krk.

"Pravda je, pane vrchní inspektore," poznamenal Raymond medovým hlasem, dívaje se na Shawa tak upřeně, že se zdálo, že zcela ignoruje Rogerovu přítomnost, "pravda je, že jsme debatou o té záležitosti strávili celé dopoledne. Vyšlo najevo, že jeden z důstojníků naší společnosti - muž, ke kterému jsme kdysi měli jisté závazky - byl propuštěn pro špatné chování. Jeho bratr, který byl členem posádky, odešel z lodi na znamení protestu. Takové věci se stávaly v minulosti a budou se nepochybně stávat i v budoucnosti. Oba ti muži měli patrně jakýsi důvod k nepřátelství vůči některým cestujícím - když loď kotvila v Anglii - nikoli vůči důstojníkům nebo posádce, ale vůči cestujícím. Dospěli jsme k závěru, že to nemusí vůbec nijak souviset se společností Blue Flag. Je na vás, abyste nás přesvědčili o opaku." Stále se vyhýbal Rogerovým očím.

"Tvrdím, že tu souvislost je," prohlásil Shaw bezohledně. "A tvrdím, že to, co se přihodilo parníku Koala, může se přihodit i parníku Kookaburra."

"A já tvrdím, že je to nesmysl." Hlas Raymonda Flaga studil jak rampouch.

"Je to blábol, nic jiného - nezodpovědný blábol." Gregory se zavrtěl v křesle.

"Jako právní zástupce společnosti neváhám prohlásit, že jde o pouhé insinuační, které se nezakládají na prokazatelných faktech," prohlásil Mortimer. "Kdyby nám tohle tvrdil někdo jiný než policie, dávno už bychom ty lidi žalovali pro pomluvy a ostouzení."

Zdálo se, že v pohledu, který Shaw vrhl na Rogera, je jakási výzva - snad aby také zasáhl do rozhovoru. Roger však mlčel, zíral z jednoho muže na druhého - všichni si dávali dobrý pozor, aby se nestřetli s jeho očima - jako by věděl naprosto přesně, co má dělat.

"Takže s námi nechcete spolupracovat. Je to tak?"

"Uveďte nám jediný důvod - přesvědčivý - proč bychom s vámi měli spolupracovat, a my uděláme všechno, co je v našich silách," řekl Raymond úlisně. "Dokud takový důvod nebudeme mít, nemůžeme pro vás udělat nic."

"Má to znamenat, že pro nás nechcete nic udělat?" Shaw už se pomalu přestával ovládat.

Gregory odstrčil křeslo a vstal.

"Tyhle neomalenosti si nechte od cesty. Nemůžeme pro vás udělat nic proto, že od nás chcete, abychom za Scotland Yard tahali kaštany z ohně. Jen si to představte! Jestli se rozšíří pověsti o tom, že si o jedné naší lodi myslíte -"

"O všech vašich lodích, pánové!" Roger promluvil poprvé, ale tak nečekaně, že všichni ustrnuli.

"Vy jste se zbláznili!" Gregory téměř křičel. "Jestli se tyhle pověsti rozkřiknou, co potom bude s našimi akciemi? Poletí dolů. Kdo nam ty ztráty nahradí? Co myslíte, že udělají naši zákazníci? Použijí jiných lodí. Máme i tak dost starostí s tím, aby společnost prosperovala - za takových okolností to ale pak bude desetkrát horší."

"Barringova společnost na tom byla právě tak, než jste ji přivedli k bankrotu," poznamenal Roger.

"Stalo se to dvanácti lodním společností, ne jenom jím."

"To chci vědět." Roger se usmál na Shawa a vstal. "Myslím, že bychom měli jít, Luke."

"Nechceš už k tomu nic říct?" Shaw se už teď zlobil z jiného důvodu.

"Možná, že pan West nemá co říct," přisadil si sarkastický Raymond Flag.

"Vám ne, pánové," řekl Roger. "Když s námi společnost Blue Flag nechce spolupracovat, najdeme si nepochybně někoho, kdo tuto ochotu bude mít. Ty lodi je třeba varovat. Jsou na nich asi čtyři tisíce cestujících, a jestliže vás nezajímají materiální ztráty, někoho jiného budou zajímat hrozící ztráty na lidských životech."

"Není tu nikdo jiný, za kým byste mohl jít," řekl Mortimer a strčil si prst za límeček košile.

Roger se usmál na Shawa.

"Pan Flag zřejmě dosud neslyšel o velmoci zvané tisk. Ale už opravdu budeme muset jít. Připozdívá se." Položil ruku na Lukeho paži a obrátili se k východu. Na okamžik se rozhostilo absolutní ticho a dokonce i Luke vypadal poněkud zaraženě. Pak si Roger všiml, jak se mu tvář rozzářila. Zakuckal se potlačeným smíchem. Otevřel dveře, když na ně Raymond Flag zavolal:

"Vyhrožujete nám?"

Roger se otočil na podpatku. Cítil se naprosto pánem situace, ale zvýšil hlas a zkoušel rty, jako by přemáhal záchvat vzteku.

"Ne, nevyhrožuju vám. Říkám vám, že jsem pevně přesvědčen, že jedné či více lodím vaší společnosti hrozí smrtelné nebezpečí a že je těžké něco proti tomu podniknout bez vaší pomoci. Jdu tuto informaci zatelegrafovat do Londýna a poskytneme zprávu o nebezpečí, které lodím hrozí, anglickému tisku. Požádám všechny veřejné činitele o pomoc při varování kapitánů lodí. Londýnské noviny přinesou zprávu během několika hodin, všechny australské noviny ji budou mít zítra ráno. Jestliže o tenhle druh publicity stojíte, budete jej mít. Vaše lodi musejí být varovány - tak či onak."

Otočil se zpátky ke dveřím.

"Perfektní," zašeptal Luke Shaw.

"Zatím jste nás nepřesvědčil, že varování je nutné," trval na svém Raymond Flag, ale v jeho hlase se ozval poněkud zkroutěný tón, "Můžeme si přece o té věci rozumně podebatovat."

"Ale ne," řekl Roger. "Vrchní inspektor Shaw uvedl spoustu rozumných důvodů, ale vy jste ho prostě odmítli poslouchat. Buď budeme lodě varovat pomocí vašich služebních spojení tak, že kapitánům pošlete šifrovanou instrukci, aby provedli zevrubnou prohlídku lodí, zda na nich nejsou někde umístěny výbušniny, nebo toho dosáhneme pomocí tisku a všem jasné angličtiny. Co si chcete vybrat?"

Všichni tři Flagové, Gregory vstojí, druzí dva vsedě, se na sebe podívali. V očích měli němé přiznání porážky. Raymond vynaložil značné úsilí, aby si zachoval důstojnost, patřící k ředitelské funkci.

"Jestliže je policie o nutnosti tohoto kroku natolik přesvědčena, samozřejmě jí budeme nápomocni. Kdy budete mít připravenou zprávu, abychom ji mohli vysílat?"

Luke Shaw měl kamennou tvář; triumf byl patrný pouze v jeho očích, když sáhl do kapsy a vytáhl z ní složený arch papíru.

"Tady ji máte," řekl.

Všichni kapitáni lodí společnosti Blue Flag obdrželi zprávu rádiem ještě ten den. Lodě v Indickém oceánu, v Tichomoří, v Atlantiku, lodě v přístavech navzájem tak vzdálených jako Londýn, New Orleans, Hongkong, Saigon, Buenos Aires, Colombo, Freemantle a Sydney - všechny tu zprávu dostaly. Zněla:

Důvodné podezření, že se někdo z cestujících nebo z posádky pokusí loď potopit. Proveďte zevrubnou prohlídku, zda na lodi nejsou výbušniny, výsledek okamžitě ohlaste rádiem Hlavnímu policejnímu komisařství v Sydney a kopii pošlete Námořnímu úřadu.

"Uvidíte, že výsledek bude ze všech lodí negativní," řekl Mortimer Flag, když Roger a Shaw kontrolovali seznam lodí a údaje o jejich dislokaci. "Pak snad uznáte, že zbytečně mrháte čas."

"Počkáme si raději na výsledek, ne?" řekl Shaw naježeně. "Teď bychom rádi věděli, jestli má někdo z vás nějakou hypotézu, co to všechno má znamenat."

"Nedomníváme se, že lodím hrozí nebezpečí," řekl Raymond ledově. "Proto vám nemůžeme nijak pomoci."

"Nemyslíte si, že vás členové Barringovy rodiny chtějí zničit?"

"To si nemyslíme," řekl Raymond. "Celá ta záležitost je starého data. Vyplatili jsme jejich otci značně vysoké odškodné, čistě z dobré vůle, a nabídli jsme zabezpečené postavení všem jeho synům, kteří o to projeví zájem. Nemáme nejmenší důvod k domněnce, že by usilovali o nějakou krevní mstu."

"Lancelot Smith spáchal sebevraždu," připomněl mu Roger. "Četl jste obsah prohlášení, které před smrtí udělal."

"Lancelot Smith trpěl halucinacemi," prohlásil Raymond stále stejně ledově. "Neměli jsme však důvod myslet si, že tyto halucinace nějak nepříznivě ovlivňují jeho povolání. Byl to vlastně Smith, kdo řídil převzetí Barringovy společnosti.

Vždy se za to cítil do jisté míry odpovědný. Paul a Marcus Barring mu nějak vyhrožovali a od té doby býval dost nervózní. Proto jsme ho také poslali do naší londýnské pobočky."

"Tvrdil zcela jasně, že to, co se stalo Koale, může se stát kterékoli lodi vaší společnosti," poznamenal Roger.

"Věřil, že Barringové Koalu potopili. Nikdo jiný tomu nevěřit. Podal žalobu, ale soud ji samozřejmě odmítl pro nedostatek důkazů. Výsledek dalšího šetření byl zcela jasný: nenašel se žádný pádný důkaz, který by takové podezření opravňoval. Dva bratři Barringové měli tehdy několik motorových člunů, na nichž převáželi cestující z Velkého bariérového útesu, a jejich čluny křižovaly kurs lodi Koala. Žádný konkrétní důkaz proti Barringovým však nebyl; kdyby nějaký takový důkaz byl, policie by byla nepochybně něco podnikla."

"Měli jsme něco podniknout," zavrčel Shaw.

O pět minut později oba detektivové opustili kancelář; s nikým si nepotřásli rukama - atmosféra byla mrazivá, téměř nepřátelská. Seděli v policejním voze před budovou Námořního úřadu a pocit triumfu Shawa dávno opustil, když říkal:

"Zdálo se, že jsou zatraceně pevní v kramflecích, Hezoune. Nemáš strach, že si uřízneme ostudu?" Když Roger neodpovídal, Shaw pokračoval: "Jestli dostaneme ze všech lodí zprávu, že se nic nenašlo, pak zcela určitě vědí, oč jde. Kdybych jim ale strkal hlavu pod sekeru tak jako ty, dávno už bych o ni přišel."

"Mou hlavu tak snadno nedostanou," řekl Roger mírně.

Usadili se pohodlněji a šofér se k nim naklonil a podal Shawovi velkou obálku.

"Tohle přinesli před půl hodinou. Je prý to naléhavá zpráva."

Shaw roztrhl obálku a našel v ní fotografii, kterou vytáhl. Byla dost zřetelná a oba muži s údivem zírali na neznámou tvář, která jen vzdáleně a velice nepatrně připomínala tvář Benjamina Limma.

Na zadní straně fotografie bylo napsáno na stroji: Benjamin Limm z Cowry v Novém jižním Walesu. V současné době pracuje u geologického průzkumu v Severozápadní Austrálii.

"Tak co? Co tomu říkáš?" vydechl Shaw. "Ten náš chlap je někdo jiný než Limm."

"Jedeme za ním do hotelu, ale rychle," řekl Roger.

18

Zatčení

Policista stojící před malým hotelem poněkud ospale mžoural v odpoledním slunci, ale narovnal se jak strunka a zapředstíral patřičnou čilost, když Shaw a Roger vyskočili z auta a rozběhli se k němu.

"Oba jsou uvnitř," hlásil bez vyzvání.

"Hlídáte hotel také z druhé strany?" zeptal se Shaw.

"Museli by mi to hlásit, kdyby chtěli odejít, ne?"

"Doufám," řekl Shaw výhružně.

Vešel do hotelu první. V malé recepci nikdo nebyl, ale tabulka lásala: Zvonek na obsluhu. Šli nahoru po schodech, policista v druhém patře jim řekl:

"Všechno v pořádku."

"Co dělají?"

"On je zas v jejím pokoji - tráví tam většinu času." Muž se zazubil. "Řekl bych, že si užívá."

"Nikdo se vás na to neptal," odsekl Shaw.

Roger si znovu uvědomil napětí, které ho neopouštělo od chvíle, kdy našel mrtvolu Denisy Morrisonové. Cestou do hotelu ho trápily i obavy z možného přehmatu. Ukáže-li se, že na lodích společnosti Blue Flag je všechno v pořádku, jeho reputaci to nemůže poškodit, ale vznikne další problém a Flagové nepochybně odmítnou spolupráci. Kdoví, jestli Lancelot Smith opravdu netrpěl halucinacemi a zda ty vraždy měly s loděmi něco společného.

Stanuli před dívčíným pokojem, který měl na dveřích číslo 9.

Shaw zabušil.

V prvním okamžiku nedostal žádnou odpověď, ale ozval se zvláštní zvuk, něco jako vzdychání. Pak jako by zaskřípala péra postele. Shaw zaklepal znovu.

"Kdo je?" ozval se muž, vydávající se za Benjamina Limma. Zdálo se, že je zadýchaný. Bylo slyšet i další zvuky: připomínaly tahanici nebo rvačku.

"Tady je vrchní inspektor Shaw. Chci s vámi mluvit."

"Přijďte za pět minut," zvolal Limm.

"Neotevřete-li do dvou minut, vylomím dveře."

Ozval se dívčín hlas: "Co mohou chtít?"

Limm neodpověděl. Roger uslyšel na druhé straně dveří tiché kroky po koberci a instinktivně ucouvl. Shaw udělal totéž. Dveře se otvíraly dovnitř, takže jim je nikdo nemohl rozrazit do tváře, ale Limm možná už tuší nebezpečí a může se na ně vrhnout.

Objevil se ve dveřích, rudý vzteky. Měl na sobě kalhoty, ponožky a košili. "Co hrome chcete?"

"Vědět, kdo jste," řekl Shaw stručně. "Rozčilovat se nemusíte. Vaše zábavy s děvčetem nás nezajímají. Jde nám jen o to, aby dívku nikdo nezabil. Jak se jmenujete?"

"Benjamin Limm?" zeptal se Roger. "Nebo Solomon Barring?"

"Solomon Barring!" vydechla Doreen. Z mužovy tváře se vytratil všechen hněv. Roger si uvědomil, že tenhle vývoj událostí nepředvídal - ani když už klepali na dveře. Zbledl a agresivita celého mohutného těla se proměnila v ochablou strnulost.

"Ne," zašeptala Doreen. "To není možné."

"Fakta nemůžete změnit -" řekl Shaw, ale Roger mu sevřel paži a vrchní inspektor okamžitě zmlkl. Oba muži si ve většině případů rozuměli, jako by byli naladěni na stejnou vlnovou délku - o tom se Roger přesvědčil už v době, kdy byl Shaw v Londýně na návštěvě.

Benjamin Limm alias Solomon Barring odvrátil tvář a podíval se na Doreen. V jeho póze bylo skoro cosi teatrálního.

Natáhl k ní ruku, ale rozpačitě, ne až k ní - jako by čekal, že přes ni dostane.

"Dorry, to vůbec není tak, jak si myslíš," řekl sípavým hlasem. "Všechno je to jinak."

"Jsi jejich bratr. A oni zabili Denisu. A já -" Doreen se zhroutila a zdálo se, že se dá do pláče. Vzápětí však zběsile vybuchla; její tvář zas podivně zkrásněla jako kdysi, a vrhla se na muže: "Ty darebáku!" křičela ječivým pronikavým hlasem: "Ty darebáku!"

Udeřila Solomona Barringa do tváře a pak ještě jednou a ještě. Stál jako solný sloup. Bila ho znova a znova, dokud mu na tváři nenaskočily červené skvrny a neobjevily se ještě červenější škrábance, ale její milenec se ani nepohnul. Zvedla ruce, aby ho udeřila znova, ale pak jí pojednou klesly. Odvrátila se od zmuchlané postele a němě zírala do zdi.

"Dorry, prosím tě mě vyslechni," řekl Solomon Barring.

"Nechci nic slyšet."

"Dorry -"

"Zmiz! Doufám, že tě do smrti neuvidím."

Solomon Barring zavřel oči. Zdálo se, že zapomněl na oba detektivy, že zapomněl na všechno kromě dívky. Rty měl pootevřené, ale nevyšlo z nich jediné slovo. Pomalu, zarmouceně se otočil a přistoupil k Rogerovi a Shawovi. Byl to okamžik naprosté, bezpodmínečné kapitulace. Nebyl schopen slova, jen trhavě kývl hlavou.

"Žádám vás o vysvětlení," řekl Roger.

"Ne - ne tady."

"Ale ano. Tady na místě."

Znova se zdálo, že se chce rvát.

"Ne. Pojdte ven."

"Nebudem skákat jak vy budete pískat," řekl Shaw. "Máme naspěch. Jste Solomon Barring."

"Ano, jsem Solomon Barring."

"Proč jste se vydával za někoho jiného?"

"Protože - protože jsem se nechtěl plavit na lodi společnosti Blue Flag pod vlastním jménem."

"Kde jste přišel ke jménu Limm?" otázal se Roger.

"Proboha, pojdte si o tom pohovořit do auta - kamkoli, ale nenuťte mě mluvit tady."

"Jen mluvte," přikázal Shaw bezohledně.

Solomon Barring vypadal, jako když se na ně chce vrhnout, jako když chce udělat cokoli, aby unikl, ale stáli mu v cestě - dva vysocí a silní muži. Ohlédl se po dívce, ale ta se zatím vrátila k posteli a posadila se na ni, zády k mužům.

"Věděl jsem, že moji bratři plánují nějakou zločinnou akci proti parníku Kookaburra," řekl Solomon konečně. Hlas měl velice ochraptělý. "Paul mi o tom něco řekl jednou v noci, když trochu moc pil - něco, co ve mně vzbudilo podezření. Ani jeden mi ale neřekl nic jiného." Odmlčel se, jako by byl fyzicky vyčerpán a nutnost stát pro něho byla těžkým trestem. "V době, kdy Blue Flag pohltila naši společnost, nenáviděl jsem ji stejně jako bratři, ale nedokázal jsem v sobě nenávisť žít dodnes. Oni to dokázali. Z toho důvodu jsem odjel ze Sydney a usadil se na venkově. Nesetkávali jsme se často, ale kdykoli jsme se sešli, vždycky se o té věci znova mluvilo a měl jsem dojem, že jejich nenávisť je čím dál větší."

"Co si o tom myslel váš otec?" zeptal se Roger.

"Tatínek? Ten dávno rezignoval," řekl Solomon. "Společnost Blue Flag mu vyplatila jakési odškodné, dost na to, aby mohl spokojeně žít. Ztráta lodí pro něho byla těžkou ranou, ale nezavzdal se kvůli tomu. Nejhorší bylo, že to prakticky přivedlo do hrobu mou matku - nedokázala se s tím vyrovnat a smířit. Jeden čas se zdálo, že rodina zůstane bez haléře - a otec s matkou zdědili společnost po rodičích, znamenala pro ně všechno. Otec se z toho dlouho nemohl vzpamatovat. Odstěhoval se do Severozápadní Austrálie, na pobřeží, trochu tam rybařil a dělal nějaké pokusy s perlorodkami, ale sbíral se z toho otřesu celá léta. Bylo mi hrozně, když jsem ho viděl. Moje bratry to dohánělo k šílenství. Tady máte pravdu, když ji chcete slyšet - dohnalo je to k šílenství. Nedokázali myslet na nic jiného než na pomstu."

Solomon se zarazil, olízl si rty a přešlápl z nohy na nohu. Doreen stále seděla na posteli, ale už se otočila a zírala na Solomona. Roger natáhl ruku po nejbližší židli a Solomonovi ji přistrčil.

"Není třeba," řekl Solomon chraplavě. Pokrčil rameny a narovnal se. "Doslechl jsem se od jednoho přítele ze Sydney, že se dali najmout na Kookaburru, a to se mi nechtělo líbit. Vždycky jsem měl nepříjemný pocit, že mají něco společného se zkázou lodí Koala. Měli v té době několik motorových člunů pro přepravu cestujících na ostrově Heyman, a to je pouhých padesát mil, možná míň od místa, kde se Koala potopila. O důvodech své plavby na parníku Kookaburra nechtěli mluvit, a proto jsem si také koupil lodní lístek do Anglie. Vypůjčil jsem si pas Bena Limma, jenom jsem do něho nalepil svou fotografii. Ben hledá uran v divočině u Yorkského mysu a nebude pas potřebovat kolik měsíců. Všechna razítka byla v pořádku a nikdo si ničeho podezřelého nevšiml. Nechtěl jsem, aby o tom Paul a Marcus věděli předem. Nevěděli, že jsem na palubě, dověděli se to teprve, když jsme vypluli na moře, koncem prvního dne plavby."

"Co udělali?" zeptal se Roger.

"Řekli mi, že je podezírám neprávem a že v budoucnu hodlají pro společnost Blue Flag pracovat. Říkali, že touha po pomstě je už dávno přešla."

"Věřil jste jim?"

"Ne."

"Viděl jste nějaký důkaz toho, co chystají?"

"Opravdu o ničem nevím," řekl Solomon vážně. Ohlédl se po Doreen, jako by na sobě ucítil její pohled. Oči se mu rozjasnily a hlas zesílil. "Koncem plavby přistihli Paula, jak vchází do kajuty pro cestující a v jeho kufříku našli náprsní tašku jednoho pasažéra. Poškozený ho nehodlal žalovat a bylo rozhodnuto, že Paul musí v Southamptonu loď opustit. Marcus odešel s ním. Na lodi se točili kolem Denisy a Doreen a marně jsem se to pokoušel dívkám rozmluvit, prostě neposlouchaly, co jim říkám. Když jsem uviděl Denisinu fotografii v novinách, chtěl jsem se dovědět, co se stalo s Doreen, a tak jsem se vydal za vámi. Nemohl jsem vám říct plnou pravdu, ale řekl jsem aspoň to, co jsem říct mohl. Nevěřil jsem, že Paul tu vraždu spáchal. Nemohu tomu uvěřit dodnes."

Doreen pomalu vstala z postele. Velice pomalu.

"Řekl jste, že nevíte o ničem, co by mohlo sloužit jako důkaz proti vašim bratrům," řekl Roger.

"Napadlo mě, že chtěli některého cestujícího okrást proto, aby z toho měla společnost nepříjemnosti," řekl Solomon.

"Teď je ale zřejmé, že za tím bylo něco víc a že vloupání do kajuty a ukradení té náprsní tašky s tím mohlo nějak souviset. Proč ale zabili Denisu a pokoušeli se zabít Doreen - a proč zabili Sheldona - to prostě nevím. V Londýně -" znova zaváhal a ohlédl se. Doreen stála kousek od něho. Vztáhl k ní ruku a dívka ji stiskla. "V Londýně jsem prostě nevěděl, co mám dělat. Už jsem vám řekl, jaká Denise byla. Doufal jsem a modlil jsem se, aby moji bratři neměli s její vraždou nic společného, ale teď bohužel vím, že měli. Snažil jsem se aspoň nějak pomoci Doreen, nic jiného jsem

nemohl dělat. Měl jsem pocit, že musí vědět, proč k tomu došlo, i když si toho třeba není vědoma. Vy -" podíval se na Rogera - "jste mě žádal, abych ji přiměl k řeči, ale já jsem žádné přesvědčování nepotřeboval. Nemůže si vzpomenout na nic, co by vám pomohlo, v tom je ten malér. Nebo snad můžeš, Dorry?"

"Kdybych mohla..." řekla dívka. Její hlas byl silnější a také z jejího chování bylo zřejmé, že se už uklidnila. "Namáhala jsem si mozek, ale nedokázala jsem si vzpomenout na nic, co mi snad někdo o těch dvou řekl. Bene -" zřejmě si neuvědomila, že ho oslovuje falešným jménem, "proč jsi mi to neřekl?"

"Copak bys mi věřila?" zeptal se Solomon. "Myslíš, že by bylo lepší, kdybys věděla, kdo jsem? Chtěl jsem, aby sis vzpomněla, poněvadž jsem v tom viděl jedinou možnost, jak tě uchránit od případného nebezpečí."

Chováním, očima, hlasem - tím vším říkal: "Protože tě mám tak rád."

"Ještě jednu otázku," řekl Roger. "Víte, proč se vaši bratři nepokusili zbavit se vás?"

Po dlouhém mlčení Solomon Barring odpověděl: "Nedokázali by mě zabít. Ne - to by nikdy nedokázali. Příliš jim záleží na rodině. Nedokázali by mě zabít za žádných okolností. Domnívají se, že bych nikdy neudělal nic, co by je mohlo, nějak ohrozit." Pokrčil rameny. "Dokážete se postarat, aby Doreen byla v bezpečí, až s ní nebudu?"

"Kam máte v úmyslu jít?" zeptal se Luke Shaw.

"Neodvedete mě s sebou?"

"Především vás chceme dobře hlídat, ale zároveň chceme, abyste tu zůstal, dokud si nevyjasníme některé detaily," řekl Luke. "Můžeme vás sice podezírat, ale zatím bychom vás z ničeho neobžalovali."

"Nejlepší bude, když se znovu pokusíte zelektrizovat paměť slečny Morrisonové," řekl Roger důrazně. "Možná, že by nám pomohla pouhá dvě slova. Ale mám ještě jednu otázku."

"Prosím?"

"Víte, kde bychom mohli najít vašeho bratra Marcuse?"

"Kdybych to věděl, zavedl bych vás k němu," prohlásil Solomon Barring. "Nemám ale tušení, kde je."

Trvalo to nějaký čas, než se Shaw a Roger dáli do řeči, když odešli z hotelového pokoje. Na Rogera zapůsobila silným dojmem jak celá historie, kterou jim Solomon vyprávěl, tak usmíření, k němuž mezi ním a Doreen posléze došlo. V jejich neskrývané lásce byly jakési nezanedbatelné kvality, které Rogera poněkud zahanbovaly.

"Mám dojem, že nám pověděl pravdu," řekl Shaw zničehonic, když se octli v hotelové hale.

"Ano - moc bych se divil, kdyby lhal," připustil Roger. "Jak dlouho to bude trvat, než se spojíte s pravým Limmem a ověříte si Solomonovu výpověď?"

"To dlouho trvat nebude," řekl Shaw. "Rozjedu to hned, jak se vrátím do kanceláře. Máš nějaký nápad?"

"Bylo by třeba co nejvíc urychlit odpověď z lodí," řekl Roger.

"Co nevidět bychom je tu měli mít." Shaw udělal pár kroků po chodníku Liverpoolské ulice a uviděl tu spoustu automobilů, vracejících se domů, která je dělila od parkoviště. Poškrábal se na nose a poznamenal: "Bude rychlejší jít pěšky než jet automobilem."

"Budu jen rád," řekl Roger. "Poslyš - víš, nač nám nezbyl čas?"

"Na to, abychom strávili poznatky z konference s Flagovými," odpověděl Shaw a přikývl. "Měli bychom se přesvědčit, co pro nás udělalo staré dobré podvědomí. Když jsi je usvědčil ze lži, začali couvat trapem."

"Trochu moc rychle," podívil se Roger.

"Nemluv v hádankách. Něco ti řeknu," pokračoval Shaw, "pohovoříme si o tom, až se vrátíme do kanceláře. Tady se nedá mluvit."

A měl pravdu. Chodníky byly přeplněny lidmi víc než silnice automobily. Rozléhal se nepřetržitý hukot motorů, dusot nohou a hotová vřava nejrůznějších zvuků. Shaw šel stále první a Roger měl co dělat, aby mu stačil - tolika lidem se musel vyhýbat. Svým způsobem to bylo uklidňující - fyzická námaha, při které mozek odpočíval. Zdálo se, že kráčeji kolem obchodů strašně dlouho, než konečně dorazili do úzké uličky, vedoucí na policejní ředitelství. Byla téměř prázdná, v této denní hodině tudy dav neproudil. Zamířili k přeplněnému parkovišti u budovy a přivolali si dýchavičnou zdviž. Shaw bubnoval prsty po hřbetě druhé ruky; prozrazoval tím, jak je nervózní. Vystoupili ve třetím patře a šli rovnou do kanceláře. Nikdo tam nebyl. Na psacím stole byl urovnaný štůsek papírů a nahoře na jedné hromádce ležel lísteček psaný tužkou, podobný těm, jaké nechával Keble v Londýně Rogerovi. Shaw jej téměř lhostejně zvedl a přečetl. V příštím okamžiku však bylo po lhostejnosti.

"Svině zatracená," zařval. "Představ si, že volal Marcus Barring a nechal tu vzkaz speciálně pro tebe a pro mě." Roger přešel místnost a přečetl si listek, zatímco Shaw pokračoval: "Vzkazuje nám, že Kookaburra už nikdy nepřistane v žádném přístavu. A jak znám Barringa, myslí to vážně."

19

Zprávy z lodí na moři

Když Roger četl a Luke Shaw hovořil, objevil se ve dveřích nějaký člověk. Roger si ho povšiml první. Nebyl to nikdo známý - vysoký, dobře oblečený muž, zevnějškem a fyzickou konstitucí připomínající Raymonda Flaga, ale poněkud méně kulantní. Vešel velice čile. Měl lesklé; ocelově šedé vlasy, zčesané dozadu z širokého čela, a hluboko posazené jasně modré oči.

Luke Shaw sebou prudce trhl.

"Dobrý večer, pane."

"Buď zdrav, Luke." Příchozí přistoupil k Rogerovi a podával mu ruku. Roger si vzpomněl na fotografii a zároveň mu i Lukeho chování napovědělo, že má před sebou Hugha Petherella, policejního šéfa celého Nového jižního Walesu.

"Mrzí mě, že jsem vás nemohl přijít uvítat dřív, pane vrchní komisaři." Pevně mu stiskl ruku. "Slyšel jsem, že jste měl

menší přátelskou besedu s Marcusem Barringem. Myslíte, že ten lístek je skutečně zpráva od něho, nebo že jde o nějaký bluf?"

"Obávám se, že všechno, co tvrdí, myslí smrtelně vážně," odpověděl Roger.

"Tvrdí?"

"Tvrdí totiž, že Kookaburra půjde ke dnu dřív, než se jí podaří zakotvit v přístavu."

"Myslíte, že to neví jistě?"

"V téhle chvíli mi není jasné, jak zjistit, zda to ví," prohlásil Roger. "Pokud jde o mne, bral bych to smrtelně vážně."

"Já také," vydechl Luke.

Policejní šéf hleděl na Rogera a už se neusmíval.

"Slyšel jsem, že jste přiměl Flagovy k rozhodnutí, které jim nešlo příliš pod nos," řekl. "Takže jestli na palubě Kookaburry něco nehraje, mělo by se na to při prohlídce přijít. Jinak nám Flagové řeknou, že jsme vyvolali planý poplach, namířený proti jejich dobrému jménu a dobré pověsti."

"Vědí něco o téhle zprávě?"

"Nevědí," řekl Petherell. "Telefonoval jsem Raymondovi Flagovi a řekl jsem mu, že mám důvod k předpokladu, že hrozí nebezpečí, to je vše. Jak jste daleko s pátráním po Marcusu Barringovi, Luke?"

"Zapojili jsme do toho všechny síly."

"Vedete pátrání v celostátním měřítku?"

"V celonárodním."

"Musíme ho dopadnout," řekl Petherell. "Všechno ostatní jde teď stranou." Bylo na něm vidět, jaké starosti mu to působí. "Co pro mne máte nového?"

Posadil se na kraj stolu a čekal. Shaw mu podal zprávu o rozhovoru s Flagovými a vývoji událostí kolem Solomona Barringa. Petherell celou historii soustředěně a zamračeně vyslechl.

"A vy jste Solomona Barringa nechali v hotelu?"

"Ano."

"Přivezte ho sem," přikázal Petherell. "Nemáme vůbec žádnou jistotu, že nám říká pravdu." V jeho hlase se ozval osten výčitky. "Jeden z jeho bratrů obětoval život, právě tak jako Lancelot Smith. Solomon by to děvče mohl zavraždit, poněvadž ví, že se z toho nedostane. Převezte ho hned sem a zadržte ho tu, abychom mohli pokračovat ve výsleších." Luke pohlédl na Rogera s jakousi ironickou výzvou.

"Co ty si o tom myslíš, Hezoune?"

"Nemůžeme tím nic ztratit, i když se třeba ukáže, že to k ničemu nepovede," připustil Roger.

"Dá nám to jistotu, že Doreen Morrisonová nepříjde o život kvůli naší nedbalosti," řekl Petherell rozhodně. "Těhle eventualitě se chci vyhnout za každou cenu."

Luke Shaw už měl ruku na telefonu.

"Je mi jasné, proč to děláte," řekl Solomon Barring. "Nemění to ale nic na skutečnosti, že jsem vám pověděl holou pravdu."

"Opravdu nemáte tušení, kde bychom vašeho bratra našli?" zeptal se Roger.

"To teda ne."

"Nevzpomenete si na nějaké klukovské skrýše nebo oblíbená místa?"

"Na nic, o čem by nevěděl kdekdo. Snad Sportovní klub pro jízdu na příbojových vlnách, Sydneyský jachtklub a Klub sportovních potápěčů - tam se ale nikde nemůže schovat."

"Nemá nějaká známá děvčata nebo třeba paničky?"

"Nic trvalého. Marcus se vždycky baví tam, kde se mu zrovna zábava naskytne," řekl Solomon Barring trpce.

"Kdybych vám mohl pomoci, udělal bych to. Záleží mi na tom, aby celá ta věc byla už za námi, právě tak jako vám."

"Měl váš bratr hodně přátel?"

"Neměl, protože v posledních deseti letech býval v Sydney jen zřídka. Pochybuju, že se s některým starým přítelem sešel od té doby, co se naše společnost položila. Tím neříkám, že měl někdy nějak moc přátel. Vždycky si uměl se vším poradit líp než ostatní, a to pochopitelně nepřispívalo k jeho oblíbě."

"I tak bychom jich potřebovali vyzpovídat co nejvíc," řekl Luke. Bylo na něm vidět, že si Petherellovu lekci důkladně zapsal za uši. "Nemohl byste nám napsat seznam?"

"Když to jinak nejde," řekl Solomon. "Pane vrchní inspektore -"

"Ano?"

"Postarejte se, aby se Doreen nic nestalo."

"Hlídáme ji jako oko v hlavě."

"To je dobře."

"Nevzpomněla si na nic, co by nám mohlo poskytnout nějaké vodítko, Barringu?" zeptal se Roger.

"Na nic - vůbec na nic," ujistil ho Solomon a bylo na něm vidět, že je o tom pevně přesvědčen. "Myslím, že teď už si Doreen na nic nevzpomene. Začínám pochybovat, jestli vůbec došlo k něčemu, co by si mohla zapamatovat."

"Já taky," řekl Roger s pochopením. "Musí ale existovat nějaký způsob, jak to z ní dostat. Měli jsme si na to vzpomenout dřív. Nesehnal bys nějakého dobrého psychiatra, který by to z ní vytáhl?" obrátil se na Shawa.

"Jistěže," odpověděl Shaw bez váhání. "Měli jsme to udělat dřív, to je pravda, ale neměli jsme na to dost času. Zařídím to. Jestli si Doreen nemá nač vzpomenout, mohlo by to celý případ proměnit v pěkný nesmysl." Chvilku otálel a pak se otočil. "Pustíme se do toho. Nezapomeňte v tom seznamu uvést všechny staré přátele svého bratra, Barringu."

"Neudělají Benovi nic, že ne?" Doreen Morrisonová si stále ještě zcela nezvykla na novou totožnost svého milence.
"Vím jistě, že všechno, co vám říkal, je pravda."
"Také si to myslím," ubezpečil ji znova Roger. "Ale i kdyby lhal, od policie mu žádné nebezpečí nehrozí. Uvědomujete si vůbec, co všechno je v sázce, Doreen?"
"Kookaburra a všichni lidé, kteří jsou na palubě."
"Možná že i některá větší loď," řekl Roger. "Snažíme se vám sehnat psychiatra, aby vám při tom vzpomínání pomohl. Doufám, že uděláte všechno, abyste mu usnadnila práci. Nepomohlo by to jenom záchraně lodi; mohlo by to i dokázat, že Ben mluví pravdu."

Jack a Jill Parrishovi stáli druhý den ráno na palubě Kookaburry - byla to sobota - a objímali se tak, jako by ani nevycházelo slunce - objímali se jako za romantické měsíční noci. Nedaleko nich kontrolovali tři námořníci zásoby potravin uložené v záchranném člunu.

"Ještě tři dny a tři noci," řekl Jack Parrish a zadíval se na profil své mladé ženy. "Pak týden v Sydney a poslední nákupy, než vypukne ten život mezi banány!"

"Nesmíš mi dovolit, abych se jima moc přecpala," řekla Jill. "Miláčku, nevšiml sis včera něčeho divného?"

"Ne. Ty ano?"

"Měla jsem dojem, že je mezi posádkou nějaký neklid - a kajutu jsme měli uklizenou tak dobře jak nikdy jindy."

"To bude asi generální úklid; možná že mají hlášené nějaké pohlaváry na inspekci lodi," řekl Jack, "Všimni si, že se znova hrabou v záchranných člunech, ačkoli v nich dělali pořádek hned, jak jsme vypluli z Hongkongu. No, pořádek nikdy nemůže škodit..."

Marcus Barring, který si vůbec nebyl vědom skutečnosti, že za ta léta se jeho nenávisť k společnosti Blue Flag proměnila v obsesi, plaval od malé pláže poblíž Sydney Heads dlouhými, pravidelnými tempy plavce, pro kterého je voda druhým živlem. Poblíž byla nějaká skaliska, dobře známá rybářům, lovcům pod vodou, turistům po mořském dně a sportovním potápěčům, kteří sem jezdili trénovat. Marcus Barring měl dnes akvalung se vzduchovou hadicí, vyčnívající několik centimetrů nad vodou, a na nohou gumové ploutve. Žádný policista ze Sydney by ho teď nepoznal, to věděl naprosto jistě, nebo aspoň natolik jistě, že dostal chuť pochlubit se tím, co hodlá podniknout. Musel se trochu pochlubit, nebo přinejmenším si s nimi aspoň pohovořit telefonem, nedokázal už to v sobě potlačit. Stále ještě si vzpomínal, jak překvapený byl policista, kterého měl na drátě. Cítil se v naprostém bezpečí.

Člun pobřežní policie odvedl svůj kus práce při pátrání po hledaném muži, ale tohoto sportovního potápěče si nepovšiml ani na zlomek vteřiny. V dohledu totiž bylo osm nebo devět dalších a jeden se podobal druhému jak vejce vejci.

Marcus Barring se chtěl znova přesvědčit, že se dokonale vyzná v podmořských proudech a vírech kolem Sydney Heads.

Rádiogram z první lodi společnosti Blue Flag dostali na policejním ředitelství v sobotu ráno ve 3.15. Zněl: Prohlídka provedena, výsledek negativní. Kapitán Nesie. Roger, který přišel do kanceláře ve tři čtvrti na osm, našel na stole už jedenáct hlášení, všechna negativní. Hlášení z parníku Kookaburra však mezi nimi nebylo. Seržant přinesl dvě další. Na lodi Reef, kotvící v Hongkongu, se nenašlo nic a právě tak tomu bylo na lodi The Tasman, plující v této chvíli mezi Bombají a Colombem.

V půl deváté se objevil Luke Shaw.

"Netvař se tak nešťastně! Byl jsem v přístavu a pohovořil jsem si s mláďenci od pobřežní policie," řekl. "Prohledali všechny malé lodi, všechny eventuální úkryty podél celého pobřeží a nenašli po Barringovi sebemenší stopu. Ten darebák se prostě rozplynul ve vzduchu." Ještě nedomluvil a znovu vešel seržant. "Máte už nějakou zprávu z Kookaburry?"

"Ne. The Adela ze Saigonu hlásí, že nic nenašli."

"Kolik lodí už podalo hlášení?"

"Čtrnáct."

"To je přes polovinu. Dověděl ses už něco od toho psychiatra, Hezoune?"

"Sešel jsem se s ním v deset večer," odpověděl Roger. "Zatím z ní nic nevypáčil."

"Věří vůbec, že jí v hlavě něco uvízlo?"

"Říká, že možná jo."

"To by nám náramně pomohlo," zabručel Shaw. "No, bude na to muset obětovat celý víkend, ale my taky. Udělali jsme dobře, že jsme Kookaburru varovali. Jinak bych tam teď musel letět a nějak se na loď dostat."

"Kde teď je?"

"Asi dvě stě mil na sever od Brisbane," odpověděl Shaw. "Měla by přistát v úterý, krátce po poledni. Nemůžeme udělat nic, než přebrat si znova všechno, co víme, být ve spojení s Hongkongem a připravit se k akci na pondělí ráno."

"Můžeme poslat telegram do Scotland Yardu, aby provedli detailní prohlídku ve Smithově kanceláři," řekl Roger. "A můžeme je požádat, aby zjistili, zda se v londýnské úřadovně společnosti Blue Flag objevily nějaké známky komunistické infiltrace. Fred Hodges bude mít další čas na ždímání Wu Honga. Čím začneme?"

"Navrhuji ti strávit víkend u nás doma," řekl Luke. "V nejhorším případě budeme mít mezi telefonováním aspoň trochu komfortu."

Fifi Shawová měla z Rogerovy náyšťevy neličenou radost; našli si dokonce čas, aby si v neděli odpoledne vyjeli na Palm Beach a podívali se na závody v jízdě na příbojových vlnách na všech plážích, kolem nichž projížděli. Přícházela

hlášení z dalších a dalších lodí. Na žádné se ani při nejpodrobnější prohlídce žádné výbušniny nenašly. V pondělí ráno přišli do kanceláře brzo a byli poněkud nervózní, poněvadž Kookaburra zatím pouze hlásila, že prohlídka ještě pokračuje. Na psacím stole Lukeho Shawa se vršily stohy papíru, podobně jako před Rogerem. Většinou to byla hlášení, podrobnosti o prohlídkách lodí. Roger je pročítal, ale nebylo v nich skoro nic zajímavého. Shaw položil ruku na štůsek ležster a zvedl hlavu. "Vyslechli jsme devěťadvacet Barringových starých kamarádů a nikdo z nich ho v posledních pěti letech neviděl, někteří ještě déle." Začtl se do další zprávy. "Pravý Benjamin Limm potvrzuje Solomonovu historku s tím pasem, policie v Broome si s ním pohovořila. Pitomec jeden!" Shaw odložil přečtená ležstra stranou a pustil se do další hromádky. Rogerovi neušlo, jak se mu pojednou protáhla tvář. "Tady je něco divného."

Roger k němu přistoupil a srdce se mu rozbušilo.

"Dobrá zpráva nebo špatná?"

"Pamatuješ se na Percivala Sheldona?"

"Byl pojišťovací agentem v Adelaide a zavraždili ho na londýnském letišti," řekl Roger.

"Ano - na toho," Shaw vzhledl, zamračil se, ale v jeho očích se objevil záblesk vzrušení. "Byl to přítel Mortimera Flaga. Co tomu říkáš?" Posadil se na roh stolu. "Zajímalo by mě, jestli ti vymydlení hroší náhodou nevědí víc, než tušíme. Co bys říkal tomu, kdybychom si Mortimera vypůjčili k pořádnému výsledku, a toho pupkáče s ním?"

"Tobě se do toho nechce?" zeptal se Roger. "Kde je ten seznam členů Sydneyského jachtklubu?" Když mu Shaw seznam podal, nalistoval si písmeno F.

"Mám přijít k šéfovi v devět třicet a neměl bych se hnout z budovy, dokud nebudeme mít hlášení ze všech lodí. Zajdi se na Mortimera podívat sám, Hezoune. Když tady bude něco nového, zavolám ti."

Roger řekl ochotně: "Klidně za ním zajdu. Mortimer Flag je asi stejně starý jako Marcus Barring - devětatřicet. Percivalu Sheldonovi bylo osmatřicet. Všichni tři byli členy jachtklubu a všichni tři ve stejném věku. Teď bych rád věděl, jestli měli společného ještě něco jiného."

Mortimer Flag seděl ve své pracovně, velké, světlé, téměř přepychové. Veliký portrét Raymonda Flaga, jehož stříbrné vlasy svědčily o tom, že byl namalován nedávno, visel na stěně nad psacím stolem. Přikrývala jej skleněná tabule. Zatím se nedalo říct, že je tlustý, ale tloušťka mu nesporně hrozila, bude-li pokračovat v tom způsobu života, jaký vede. Vlasy měl ulízané, bledou tvář hladkou jako žena - málem jako by se nepotřeboval holit.

"Ano, znal jsem Sheldona z klubu," řekl Rogerovi. "Je snad nějaký důvod, proč bych ho znát neměl?" Znělo to jako dost ubohý pokus o ironii. "Marcuse Barringa jsem znal taky."

"Stýkali jste se někdy mimo klub?" zeptal se Roger.

"Každý vám řekne, že jsme spolu chodili hrát karty."

"O peníze?"

"No - spíš o drobné. Vážně ale nechápu, jaký mají tyhle otázky smysl. To všechno je stará historie. Neviděli jsme se víc jak deset let."

"Když jste přivedli Barringovy na mizinu -"

"Dovolte, abych vám jednu věc vysvětlil zcela jasně," přerušil ho Mortimer. Obklopil se pojednou nimbem důstojnosti, které si u něho Roger dřív nevšímal. "My jsme Barringovu společnost na mizinu nepřivedli. Byl to velice staromódní podnik, špatně vedený, a trpěl chronickým nedostatkem kapitálu. Pokoušeli se čelit vzrůstající soutěži a zadlužili se tak, že z dluhů nemohli vybědnout. Když jsme společnost převzali, všechny dluhy jsme poplatili a štědře jsme se se starým Barringem vyrovnali. Později jsme dokonce poskytli dobrá místa jeho synům, zaměstnali jsme je, když nevěděli kudy kam. Nikdo z ředitelů naší společnosti nemá špatné svědomí, pane vrchní inspektore."

Roger řekl vlně: "To je dobře, pane Flagu. Vždycky se líp pracuje, když si otevřeně vyložíme karty. Byli jste tedy s Marcusem Barringem přátelé - než došlo k převzetí jejich společnosti. Později jste byli také přátelé?"

"Ne. To, že jsme převzali jejich společnost, pokládá ode mne za osobní urážku a choval se jako blázen."

"Na čí straně stál Sheldon?"

"Pokud vím, zaujal naprosto racionální stanovisko. Krátce poté se přestěhoval do Adelaide a dál s naší společností pracoval. To není žádné tajemství. Vidali jsme se asi tak dvakrát do roka, ne častěji."

"Nevšímal jste si, že by se jeho vztah k vám nějak změnil?"

"To tedy ne."

"Proč cestoval na palubě Kookaburry?"

"Podrobil se loni vážné operaci plicní rakoviny a lékaři mu radili, aby se vydal na delší cestu po moři. Na lodích společnosti Blue Flag mohl cestovat za režijní cenu." Malá, zženštilá ústa Mortimera Flaga se zavřela tak energicky, že rty skoro jako by zmizely. "Kam ale tím vším míříte?"

"Chci vědět, jaké další společné zájmy jste měli - vy, Sheldon a Marcus Barring, jaké přátele jste měli, zda tu nebyl k tak zavilé nenávisti ještě nějaký jiný důvod než převzetí jejich společnosti."

"Žádné další společné zájmy jsme neměli - kromě společné záliby v plavání, vodním lyžování a jachtingu. Byli jsme členy stejných klubů plaveckých, lyžařských i jachtařských. Opatříte-li si dvanáct let starý seznam členů těch klubů, najdete v něm veškeré informace, které vám mohu poskytnout já. Teď už mě musíte omluvit, pane vrchní inspektore. Za dvacet minut mám důležitou schůzi správní rady."

"Nebudu vás už zdržovat," řekl Roger. "Jen ještě jednu otázku."

"Prosím."

"Nechce od vás někdo celou společnost odkoupit, pane Flagu?"

Flag odsekl: "Ne, nic prodávat nebudem."

"Nejednali jste o něčem takovém v poslední době?"

"Ne!"

"Proč jste si tedy myslel, že vraždění cestujících z Kookaburry by mohlo mít za cíl oslabení vaší pozice? Váš bratranec Gregory si byl velice dobře vědom, co by se mohlo stát, kdyby podobné pověsti začaly kolovat - snad až příliš dobře. A vy také. Společnost, která má dobrou pověst, dokáže přežít dočasný pokles prosperity, ale společnost, která bojuje o přežití a potýká se se všemožnými obtížemi - takovou společnost by mohly podobné pověsti vážně poškodit. Pročpak jste tak nervózní, pane Flagu?"

Mortimer Flag vstal, velice pomalu vstal, olízl si rty, sevřel pravou klopou svého saka - předvedl při tom bledou, rozměklou ruku - a promluvil nečekaně důstojně.

"Nejsem nervózní. Ostatní ředitelé také ne. Zakládáme si pouze na dobrém jménu, na tom nám opravdu moc záleží. Nevěříme, že existuje cokoli, čeho bychom se museli obávat. Věříme, že jestli vy, policisté, odvedete řádnou práci, sami přijdete na to, že s těmi vrahy nemá společnost Blue Flag nic společného. Budete-li si mě přát v budoucnu navštívit, pane vrchní inspektore, musím vás požádat, abyste se vždy předem formálně ohlásil. A teď už vás musím požádat -" Na stole mu zazvonil telefon. Zaváhal, pak se sklonil a zvedl sluchátko.

"Řekl jsem vám přece, abyste mě nerušili. Ano... Ano... za těchto okolností... ovšem... jistě..." Zamával sluchátkem.

"To je pro vás."

"Děkuju." Roger si vzal sluchátko a letmo se při tom dotkl ruky Mortimera Flag: byla teplá a vlhká. Podvědomě si to uvědomil, když říkal: "Haló, tady je West."

"Hezoune, vypadá to na ránu do vody," řekl Luke Shaw hlasem, který prozrazoval skutečnou úzkost. "Máme už teď radiogramy ze všech lodí a na žádné se nic nenašlo - včetně Kookaburry, která má přistát už v pondělí, o den dřív." Bylo pondělí dopoledne; času zbývalo tak málo.

20

Od triumfu k zoufalství

Mortimer Flag pořád stál u psacího stolu a napjatě na Rogera zíral. Roger měl dojem, že ředitel už o výsledcích prohlídek ví a že teď od něho očekává přiznání porážky; v koutku úst už se mu objevil pošklebek, Roger přemohl hrdost, polkl a řekl:

"Všechny lodě jsou v pořádku. Nenašlo se nic. Rozumím ti dobře?"

"Je to tak. Je to k vzteku, ale žádná do povětří nevyletěla," pokusil se Shaw o šibeniční vtip. "Myslel jsem, že je třeba, abys o tom věděl pro případ, že Flagové jsou už informováni. Je ti jistě jasné, že teď nemá smysl tlačit je ke zdi. Je mi líto, že jsem tě do tohoto průšvihů namočil, Hezoune."

Roger se dal do upřímného smíchu:

"Kdyby se mi nestalo v životě nic horšího, tak bych si vejskal. Jedu k tobě." Zavěsil a usmál se na Mortimera Flag.

"Všechny vaše lodě jsou v pořádku," řekl.

Mortimerovi zasvítily oči.

"To je skvělé!" (Takže to nevěděl.) "Říkal jsem vám, že jsou to všechno utopie." Zvedl telefon, ale dřív než začal mluvit, dveře za Rogerovými zády se otevřely a objevil se Raymond Flag. Roger se podíval přes rameno a viděl rozzářené oči předsedy správní rady - v jeho tváři se zračil pocit triumfu. Hned za ním se stejně natřeseně zubil Gregory Flag.

"Všechny lodě jsou v naprostém pořádku," zaskřehotal Raymond.

"Panebože, to se mi ulevilo!" zvolal Gregory.

Roger poodstoupil, aby k nikomu z nich nestál zády. Čekal, že se setká s posměchem, zatím však byl překvapen nepředstíranou úlevou; dost zarážející na tvářích mužů, kteří se tvářili naprosto sebejistě a tvrdili, že není možné, aby s kteroukoli lodí společnosti Blue Flag bylo něco v nepořádku.

"Překvapilo vás to, pane vrchní inspektore?" zeptal se Raymond. "Mě vůbec ne. Věřili jsme, že se mýlíte, ale když jste tak naléhali, začali jsme si opravdu dělat starosti. Proto se nám teď tak ulevilo."

"I když to pana vrchního inspektora Westa plně neuspokojilo," přisadil si Mortimer zlomyslně.

"Jestli jste ze mne měli dojem, že si přeju, aby se některá z vašich lodí potopila se všemi cestujícími na palubě, pak jsem někde udělal chybu," řekl Roger. "Tahle informace vás možná zbaví hlavních obav, ale mě bohužel ne. Chci dopadnout vraha. Chci dostat ty lidi, kteří stojí za ním a kteří vraha platili. Chci se dovědět, proč k těm vraždám došlo, proč mě Lancelot Smith varoval, že kterákoli z vašich lodí může být potopena, a proč -"

"Už jsem vám přece říkal, že Smith trpěl halucinacemi," přerušil ho Raymond.

"Myslíte, že z toho důvodu Marcus Barring telefonoval vrchnímu inspektorovi Shawovi a řekl mu, že Kookaburra už nikdy v sydneyjském ani žádném jiném přístavu nepřistane?" zeptal se Roger.

"Tomu nevěřím -" vyhrkl Gregory, ale zlomil se mu hlas.

"Cože?" vydechl Mortimer.

"Kdy to bylo?" zeptal se Raymond Flag.

Veškerý pocit triumfu byl pryč; v jediném okamžiku se jejich nálada diametrálně změnila, vystřídalo jí zděšení, ne-li úžas. Zmateně se shromáždili kolem Mortimerova stolu, zatímco Roger zůstal stát na druhé straně úřadovny, zády ke dveřím.

"Volal hned poté, co byl dán příkaz k prohlídkám," řekl Roger. Nikdo z mužů nepromluvil, a tak Roger do napjatého ticha hodil otázku, kterou si jim přál položit od chvíle, kdy je poprvé uviděl. "Kolují pověsti, že Číňané v Pekingu mají snahu se společností Blue Flag zmocnit a pokoušejí se vás donutit, abyste jim společnost prodali. Tak jako jste vy donutili k prodeji Barringovy. Setkali jste se s nějakým podobným tlakem?" Když nikdo neodpověděl, Roger pokračoval: "Způsob sebeobětování, který zvolili Lancelot Smith a Paul Barring, připomíná cosi jako fanatické politické

přesvědčení. Máte nějaký důkaz, který by vás opravňoval k víře, že Smith byl komunista?"

Gregory Flag řekl: "Panebože!"

Mortimer Flag přistoupil k lenošce, stojící u okna, a svezl se do ní.

Raymond stál u stolu, velice bleďý, velice klidný. Uplynulo moře času, než promluvil, moře času, než se rozhodl, co říct. Když se konečně slova ozvala, zněla tiše a byla prostá veškerých emocí.

"Ano," řekl.

Roger podlehl všeobecnému napětí. Řekl pokud možno drsně:

"Víte to o něm jistě?"

"Ano."

"Věděli jste, že je zapleten do nějakého spiknutí proti společnosti?"

Raymond odpověděl: "Obávali jsme se toho."

"Proč?"

"Přemlouval nás, abychom prodali většinu akcií osobám, nastrčeným Číňany. Odmítli jsme to. Když došlo k těm zločinům, začali jsme mít strach, že jde o pokus donutit nás k tomu násilím."

"Kdy ten tlak začal?"

"Před šesti měsíci."

"Poté, co se potopila Koala?" zeptal se Roger.

"Ano," řekl Raymond. "Ve skutečnosti to -"

"Není třeba, Raymonde," řekl Mortimer. Vyskočil z lenošky smrtelně bleďý, ale zároveň už připravený pustit se do boje.

"Není třeba dělat další přiznání nebo výpovědi. To už stačilo. Učinili jsme, co je v lidských silách, abychom se ubezpečili, že vše je v pořádku. Dál nech věci v tom stavu, v jakém jsou."

"Neudělali jste toho, tak moc, abyste kapitány lodí varovali, ačkoli jste se museli obávat, že některým z nich hrozí nebezpečí," řekl tvrdě Roger.

"Věděli jsme s jistotou, že jestli chcete lodi varovat, provedete to v krajním případě třeba sami, takže nezáleželo na tom, zda s tím souhlasíme nebo ne," řekl Mortimer chladnokrevně. "Kdybyste to udělali vy, byl by to pouhý policejní dotaz. Varování rozeslané námi však nutně muselo každému napovědět, že se domníváme, že hrozí nějaké nebezpečí. A něco takového jsme mlčky připustit nechtěli. Proto to zdráhání. Nejsme blázni, pane Weste."

"Doufám, že ne."

"Co tím proboha chcete říct?" zařičel Gregory Flag.

"Museli byste být totiž blázni, kdybyste pochybovali o tom, zda vím, že na vás byl činěn silný nátlak, abyste o celé věci mlčeli a odmítali připustit, že vůbec nějaké nebezpečí existuje. Tenhle nátlak jste zřejmě poprvé pocítili před šesti měsíci, téměř osmáct měsíců po potopení lodi Koala. A musel to být zatraceně silný nátlak, jestliže s vámi dokázal tak šeredně otrást. Jsem dokonce v pokušení říct, že jste byli vydírání."

"Tyhle nesmysly nehodlám poslouchat!" zvolal Mortimer. Vyskočil, začal šermovat pěstmi a blížil se k Westovi.

"Nemáte právo vyslovovat takovéhle pomluvy -"

"Hele, dejte si pokoj," řekl Roger vztekle. "Mohu o vás třech říkat co chci - tady nejde o žádné pomluvy. Kdyby to někdy přišlo před soud, budete tam tři proti jednomu, takže buďte bez starosti - já to před soud nepoženu. Potopení Koaly byl podtrh na pojišťovnu, co?"

"Ani slovo!" vykřikl Mortimer. "Mlčte, mlčte!"

Nikdo z Flagů neřekl ani slovo, jenom Raymond se pomalu odvrátil. Po chvilce se zeptal:

"Kdo ještě nás z toho podezírá?"

"Na tom nezáleží," vyštěkl Roger. "Parníku Kookaburra hrozí nebezpečí. Ohlásili nám, že při prohlídce nic nenašli, a přesto mu hrozí nebezpečí. Vy to víte. Čekali jste, že se na palubě něco najde, proto jste byli tak nadšení, když jste se dověděli, že tam nic nebylo. Měla být Kookaburra váš další pojišťovací podvod? Měla se potopit se všemi cestujícími a s veškerým nákladem jen proto, aby vám vydělala nějaké další špinavé peníze?" Když nikdo neodpověděl, rozkřikl se: "Je to pravda? Chci slyšet odpověď! Chci od vás slyšet odpověď!"

"Neříkejte - neříkejte ani slovo!" Mortimer téměř vyjel.

Po další dlouhé pauze se Raymond Flag otočil, podíval se Rogerovi přímo do tváře a řekl:

"Nemůžeme tomu nijak zabránit, pane Weste. Nevíme, co Marcus Barrington plánuje, nemáme tušení, jak hodlá své plány uskutečnit. Nemůžeme vůbec nic dělat."

"Nevěděli jsme, co chystá!" řekl Mortimer zjízlivě. "Gregu - zaraz Raye. Nesmí už říct ani slovo. Zaraz ho."

Bratři Flagové zděšeně zírali jeden na druhého.

Roger řekl rozzuřeně: "Nevím, co máte na svědomí. Jestli ale zemře ještě jediný člověk, jestli ještě jedinému člověku bude ublíženo, přísahám, že za to zaplatíte."

"Říkám vám přece, že nevíme, kde máme Barringtona hledat!" To řekl Raymond.

"Najali jste ho, aby vyhodil Kookaburru do povětří?"

"Ani slovo!" zavěštl Mortimer.

"Musíte to vědět - co má v plánu. Jak to hodlá provést?" Vztek, napůl předstíraný, napůl skutečný, způsobil, že Rogerův hlas zněl nezvykle drsně. Když uviděl, jak se těmito lidem ulevilo po zprávě, že se na žádné lodi nic nenašlo, uvědomil si jasně jednu věc. Očekávali, že na lodi vybuchne časovaná bomba nebo nějaký jiný pekelný stroj dřív, než dopluje do Sydney, ale bylo možné, že nevěděli nic víc. Dokáže-li je ale dostatečně vyděsit, mohli by mu přesto pověřit, co má Marcus Barrington v úmyslu.

Zazvonil telefon - cvrlikavý, nevtaný zvuk z venkovního světa. Gregory Flag se pohnul a zvedl sluchátko, jako by toužil uniknout napětí. Mortimer přistoupil k staršímu bratranci s prosebně vztaženýma rukama. Nebylo pochyb, že ti tři

muži mají svědomí obtížené strašlivou vinou; teď se to však skoro nezdálo důležité, odplata mohla počkat; teď bylo zoufale nutné odvrátit neznámé nebezpečí.

"Ano?" Gregory Flag zvýšil hlas. "Kdo?... Ano, nezavěšujte." Podal sluchátko Rogerovi. "To je pro vás, volá inspektor Shaw."

Roger vzal telefon a řekl tak klidně, jak jen byl schopen: "Co se děje, Luke?"

"Měli jsme kliku," řekl Shaw se špatně potlačovaným vzrušením. "Ten psychiatr z paměti Doreen Morrisonové přece jen něco vydoloval. Vzpomněla si na hádku mezi Perce Sheldonem, pojišťovacím agentem z Adelaide, a Paulem Barringem. Neví, kvůli čemu se hádali, ale vzpomíná si na pár slov. Psychiatr se domnívá, že některá z nich jsou pravděpodobně klíčová. Mám ti je zopakovat?"

"Ano," řekl Roger.

"Sheldon prý křičel: ‚Ano, všichni, čert aby tě vzal, všichni. Po tomhle tě tedy dostanou, to si piš!.'"

Roger vytáhl tužku a rychle si slova poznamenal jakýmsi soukromým těsnopisem.

"Co dál?"

"Paul Barring prý klidně odpověděl: ‚Ani ty, ani nikdo jiný nám v tom nemůže zabránit. Radši by ses o to ani neměl pokoušet!'"

"Pokračuj," řekl Roger napjatě. Uvědomoval si, že ostatní k němu přistoupili blíž, jako by si chtěli přečíst, co si píše.

"Sheldon prý vztekle odsekl: ‚Mně strach nenaženeš. Ví o tom moc lidí. A neotvírej si na mě hubu, jo?'"

"Ano," řekl Roger.

"To je vše." Zdálo se, že se Shaw hněvá sám na sebe, že toho víc neví. "Pak prý šel někdo kolem - kapitán nebo první důstojník, Doreen si to aspoň myslí, a ti dva na sebe přestali křičet. Příště prý spolu Sheldon a Paul Barring zase popijeli, jako by se nic nestalo a chovali se k sobě docela přátelsky. Doreen říká, že na to všechno zapoměla, dokud se jí psychiatr nezačal vyptávat, zda nevyslechla rozhovor nějakých jiných lidí. Pak se jí to vybavilo. Chápeš, doufám, jak je to důležité! Sheldonovo ‚všichni‘ mohlo znamenat lidi, kteří později zemřeli. Barringovo ‚radši by ses nám v tom neměl pokoušet zabránit‘ mohla být výhrůžka vraždou. Sheldon nebo kdokoli, o kom se domníval, že mu to Sheldon mohl povědět, byl pro Barringovy stálou hrozbou."

"Řekl ale Sheldon dívce vůbec něco?" zeptal se Roger.

Když mluvil, podíval se do tváří těch tří mužů. Mortimerova tvář byla smrtelně bílá, ústa měl otevřená a těžce oddechoval; zdálo se, že chce vyslovit jméno ‚Sheldon‘.

"Nepamatuje se na nic. Sheldon mohl přirozeně lhát," pokračoval Shaw. "Řekl možná Paulu Barringovi, že ostatní o tom také vědí, jen proto, aby mu nahnal strach. Jestli to udělal a jestli Barring chtěl s tím, co měl v plánu, pokračovat - ať už to bylo cokoli - dejme tomu potopit Kookaburru - mohl si vzít do hlavy, že je všechny pozabíjí, aby měl jistotu, že mu to nikdo nepřekáží."

"Takže všechny ty vraždy mohly být v přímé souvislosti se spiknutím proti parníku Kookaburra," řekl Roger. "Dobrá, Luke - díky. Potřebujeme ovšem přesný zápis všeho, co Sheldon řekl."

"Co - cože?" zeptal se Shaw zmateně.

"Ještě tě zavolám," řekl Roger.

Zavěsil sluchátko, nespouštěje oči ze všech tří pohlavářů společnosti. Zdálo se, že jsou málem strachy bez sebe, ale Raymond měl přece jen větší výdrž než ostatní. Mortimer se vzdal marných pokusů donutit ho k mlčení.

"Tak tedy Sheldon byl zapleten do podvodu s pojistkou Koaly a věděl o spiknutí proti parníku Kookaburra," řekl Roger ledově. "Paul a Marcus Barringové se rozhodli zabít každého, o kom se domnívali, že mu to Sheldon vyzradil."

"O žádném takovém rozhodnutí jsme nic nevěděli," prohlásil Raymond Flag. "Měli jsme důvod podezírat ho z posedlé nenávisti vůči naší společnosti; Marcus Barring se mohl pokusit vyhodit do povětří druhou loď. Pojistka s tím neměla co dělat. Navzdory soudnímu výroku jsme měli podezření, že zkázu Koaly zavinila sabotáž, což si ostatně policie myslela také. Nedalo se však nic dokázat. Měli jsme oprávněnou obavu ze stejně motivované sabotáže na lodi Kookaburra, ale nemohli jsme udělat víc, než jsme udělali - vy jste nás ve skutečnosti předešli. Nejsme žádní zločinci. Kdybychom byli věděli, jak tomuhle zlému úmyslu zabránit, byli bychom vám to řekli už dávno. Věřili jsme, že na lodi mohla být umístěna nějaká časovaná bomba, právě tak jako vy. Jestliže tomu ale tak není -"

Zarazil se.

Roger se nadechl, otočil se k telefonu, popadl sluchátko a vyštěkl do něho: "Dejte mi vrchního inspektora Shawa z policejního ředitelství." Přitiskl sluchátko na ucho. "Jestliže nebezpečí nehrozí z lodi, může hrozit zvenčí. Marcus Barring je zkušený sportovní potápěč a skvěle plave pod vodou. Jedna magnetická mina umístěná na trup Kookaburry stačí loď potopit. V kolik hodin má přistát?"

"V téhle chvíli právě bere na palubu lodivoda u vjezdu do přístavu," řekl Raymond.

21

Magnetická mina

"Luke," řekl Roger do telefonu, "jediná magnetická mina umístěná na trup Kookaburry ji může potopit."

"A jen bůh ví, jakou škodu ještě může nadělat na okolních domech," řekl Shaw zděšeně. "Zalarmovali jsme už všechny čluny pobřežní policie a tucet žabích mužů z námořní pěchoty - mohou kdykoli vyrazit. Šťoural ses v minulosti Marcuse Barringa, ale tohle jsem si nakonec musel zjistit sám. Je to zkušený sportovní potápěč a má amatérský výcvik žabího muže. Jedu hned teď na Okružní nábreží obstarat člun. Přijedeš tam?"

"Jestli na mě nepočkáš, máš mě tu v Sydney naposled."

"Nechám ti tam menší člun a dohoníš mě," řekl Luke.

Roger velice pomalu odložil sluchátko. Všechno v něm přímo křičelo ‚Pospěš si, hoď sebou‘ ale Shaw a ostatní dokážou

zvládnout krizi v přístavu líp než on. Nejdříve se musel vypořádat s bratry Flagovými. Raymond už se znova vzpamatoval a přešel do protiútku. Mortimer vypadal líp, jako by ho někdo odtáhl od okraje propasti do bezpečí. Gregory stál u okna jako pařež a nehybně zíral na přístav.

"Tak vy si myslíte, že to chce provést takhle," řekl nevzrušeně Raymond. "Vím, že policie udělá vše, co je v lidských silách, aby loď zachránila. My sami nemůžeme udělat nic."

"Ne," přisvědčil Roger studeným, tvrdým hlasem. "Vy nemůžete udělat nic - jediné si zaplatit nejlepší australské advokáty, aby se vás pokusili vysekát, až budete obviněni z mnohonásobné vraždy."

"Nespáchali jsme žádný zločin," řekl Raymond.

"Nemáte dostatečné důkazy ani na to, abyste na nás podal žalobu, a jestli proskočí tiskem nějaké pověsti o tom, co jste tu právě řekl, zažalujeme vás o odškodné milion liber za očeřování - vás nebo Scotland Yard."

"Nebudete to muset dělat," řekl Roger. "Můžete si raději připravovat obhajobu."

Uviděl, že Gregory zaťal pěsti. Gregory se zdál ze všech nejsilnější, ale mohl také dokázat, že je z nich nejslabší. Nemělo smysl pokoušet se ho teď nějak zpracovávat, neboť pod ochranou bratra a bratrance by nátlaku nepodlehli. A čekat, že mu selžou nervy, bylo v této chvíli také neúčelné.

Roger se otočil ke dveřím. Žádný z bratrů ho znova neoslovil, ten poslední výpad v nich zřejmě vzbudil obavy. Vyšel z místnosti se srdcem jak olověné závaží a s pocitem naprosté porážky. A porážka je vždycky trpká. Nebyl dokonce ani první, koho napadla ta možnost s magnetickou minou. Jakmile si to jednou uvědomil, bylo to nad slunce jasnější - jestliže však nepodnikli žádnou akci, než ho to napadlo, jaká je tu teď šance, že se jim Kookaburru podaří zachránit?

Jaká šance jim teď zbývá?

Roger o tom začal přemýšlet a deprese z neúspěchů ho opustila. Držel prst na přivolávací výtahu, ale uplynula věčnost, než lift přijel. Vyhlédl z úzkého okna na odpočívadle a pojednou si uvědomil, že je odtud vidět na vjezd do přístavu. Přistoupil k oknu a podíval se přes sluncem zalité město k mostu a k zátocce. Lepší vyhlídku si nemohl přát, ale scénérie ho teď nezajímala, zajímal ho jen parník, který už proplul mezi velkými útesy a vjížděl do přístavu.

Malé čluny mu pluly vstříc.

"Jedete dolů?" zavolalo na něho nějaké děvče, nastupující do výtahu.

Roger se otočil a málem se k liftu rozběhl.

Jack a Jill Parrishovi a všichni ostatní cestující z Kookaburru stáli na palubě a pozorovali měnící se okolní scénérii: zálivy a zátoky, zakotvené malé čluny, útesy a skaliska. Slunce hrálo, ale nepražilo; byl nádherný den bez jediného mráčku.

Pobíhání a shon na palubě pokládali už za přípravy k přistání, ačkoli věděli, že nejdříve musejí proplout pod mostem, než loď zakotví ve vnitřním přístavu.

Idylické chvíle zcela nečekaně přerušil signál - znamení, aby všichni opustili loď. Šest krátkých a jeden dlouhý hvizd lodní sirény, která signál opakovala znova a znova. Uviděli, že k nim pluje spousta člunů a Parrish poznal člun přístavní policie, vybavený veškerým zařízením pro potápěče.

"To přece nemohou myslet vážně," řekla Jill zděšeně,

"Bohužel - je to myšleno vážně," řekl Jack. "Pojď, poběž."

Jako ve snu, který se proměnil v noční můru, rozběhli se do kujut pro záchranné pásy. Objevili se ostatní cestující - zmatení a někteří i zděšení. Mladý důstojník řekl:

"Není důvod k poplachu. Ve člunu je dost místa pro všechny a nepoplujeme daleko."

Po palubě příčinlivě pobíhalo několik Číňanů.

Někdo se zasmál - vysokým, hysterickým tónem.

Někdo vykřikl jasným, trochu pisklavým hlasem:

"A nejsou tu žraloci?"

Poplašný signál, mladý důstojník, slovo 'žraloci' a pomyšlení, že přijde o celou výbavu - prakticky o všechno, co měla - to vše vyburcovalo Jill Parrishovou k ještě většímu spěchu. Manželovy prsty ji sevřely zápěstí. Zvuk, který na moři slyšali tak často - spouštění rumpálů se záchrannými čluny - zněl teď zlověstně.

"Pospěš si!" vykřikla, "Musíme si pospíšet!"

Lapala po dechu a bezděky začala podléhat panice.

"Zůstávám na lodi," řekl kapitán do megafonu. "Všichni cestující a členové posádky loď opustí. Důstojníci mohou loď opustit teprve po splnění svých povinností."

Slunce tak hrálo. Přístav byl tak nádherný. Most tak neuvěřitelně velký, jako by nezničitelný. Přejížděla po něm auta a v dálce bylo slyšet rachocení vlaku.

Marcus Barring doplaval k parníku Kookaburru deset minut předtím, než byl vyhlášen poplach. Teď už byl naprosto klidný; dělal práci, kterou se rozhodl udělat. Připevnil magnetickou minu na trup lodi - mezi kýlem a linií ponoru, téměř u strojovny, kde bylo nejzranitelnější místo lodi. Pokusil se ji odtrhnout, ale přichytla se tak pevně, že už s ní nepohnul. Pak plaval pod vodou dál a vynořil se teprve ve chvíli, kdy už se brázda za lodí rozplynula. Otočil se naznak a odhodil miniaturní kyslíkovou bombu, která by mohla vzbudit podezření, kdyby si jí někdo povšiml. Měl k dobru přinejmenším dvacet minut a netušil, že přístav je už plný mužů a člunů, kteří ho hledají. Bylo tu jisté riziko, že ho napadnou žraloci, ale měl za opaskem nůž a žraloků se nikdy příliš nebál. Neměl strach ani z výbuchu, k němuž mělo dojít přesně ve chvíli, kdy bude loď proplouvat pod sydneyským mostem.

Každý z žabích mužů mobilizovaných k nezvyklé akci, věděl přesně, co musí dělat. A věděl také, jak zoufalá je to

situace. Odtrhnout magnetickou minu od trupu Kookaburry bylo skoro nemožné. Bude ji proto třeba zneškodnit na místě - což byl sám o sobě pod vodou nevděčný a obtížný úkol: po celý čas budou pracovat s vědomím, že jestli mina vybuchne, roztrhá je všechny na kusy.

Nejdřív - nejdřív je třeba tu zatracenou věc najít.

Po každé straně lodi plavalo šest mužů, a ti, kteří byli nejbliž zádí, byli svázáni lanem, aby se udrželi v bezpečné vzdálenosti od lopatek lodního šroubu. Museli prohledat celý spodek černě natřeného parníku a neměli ani jistotu, že mina bude umístěna na místě, kam by ji připevnil odborník. Kolem plavaly ryby. Při práci se kolem nich dvakrát mihl dlouhý, šedý stín žraločího těla.

Velitel skupiny žabích mužů, Kenneth Hallam, uviděl kulatou, talířovitou minu přísátou k lodnímu boku první. Připlaval blíž, přesvědčil se, že se nemýlí, odhodil dvě kouřové rozbušky, které se vznesou ke hladině a při styku se vzduchem vypustí bílé obláčky dýmu. Co nevidět mu přijdou na pomoc ostatní, ale začít s tou prací musel sám. Pokusil se minu odtrhnout, ale podle očekávání seděla příliš pevně. Musel ji zneškodnit; v tom byla jediná naděje. Klidně si začal připravovat nástroje.

Roger uviděl Lukeho Shawa ve větším člunu pouhých patnáct metrů před sebou. Vzápětí se čluny přiblížily a Roger přiskočil do druhého. Na okamžik ho oslnilo slunce, ale zastínil si oči a rozhlédl se kolem sebe. Most nebyl daleko a Kookaburra plula nějakých padesát metrů od něho. V příštím okamžiku uviděl, že záchranné čluny jsou už spuštěny na hladinu. Zdálo se mu, že celá akce probíhá někde daleko, nesmírně daleko odtud. Skutečnost v sobě měla cosi neskutečného.

Šel za Shawem na příď člunu.

O pět minut později se nad mořem vznesly dva malé obláčky dýmu.

"Vidíš?" vydechl Shaw, "Našli minu."

"Luke," řekl Roger, "není důvod, aby ty čluny byly tak blízko u parníku. Ničemu tam teď nemohou pomoci. Proč nepošleš mládence trochu dál?"

"Ty se taky držíš o kousek dál?" zeptal se Shaw téměř vzdorovitě.

"Já ne, ale -"

"Vzpamatuj se," řekl Shaw rázně.

Pozorovali, jak záchranné čluny odrážejí od parníku, jak loď zpomaluje, až téměř zůstává stát - v nebezpečné blízkosti mostu. Čluny pobřežní policie se však od parníku nevzdálily.

Na břehu zatím policie a oddíly námořnictva a vojska vyháněly plavce a rekreanty z nejbližších pláží. Výbuch mohl být provázen vlnou, která zaplaví zálivy a přístaviště a ponese s sebou smrt. Most byl k velké nelibosti tisíců motoristů uzavřen. Výbuch mohl vyhodit trosky a úlomky předmětů do značné výše a mohl ohrozit bezpečnost dopravy na široké dálnici.

Marcus Barring stále ještě plaval naznak, když uviděl, že Kookaburra náhle zastavila a spustila kotvu. Obrátil se ve vodě na prsa a plaval k nejbližším skaliskům, vyšplhal na ně a rozhlédl se po přístavu. Pohled na tolik parničků a záchranných člunů ho vyděsil - všechno svědčilo o tom, že byl vyhlášen poplach.

"Podělali se," zvolal nahlas. "Podělali se a zřežirovali tyátr. Ale já jim ještě ukážu."

Bezděčně sáhl po noži za opaskem. Posadil se do dřepu a tupě zíral před sebe; postupně se mu ale v očích znova začalo rozhořívát světlo. Kookaburra se pomalu vzdalovala od mostu, velice, velice pomalu.

"Nezachrání ji," vydechl. "Nikdy ji nezachrání. Nezbyvá už jim ani deset minut."

Oba muži měli hlavy těsně u sebe, jejich těla se rozbíhala jako dva paprsky a občasným kopnutím se udržovala pod vodou v nezměněné pozici. Chvillemi se jejich prsty dotkly, jak si podávali nástroje. Mina vypadala docela nevinně - byl to jen velký, silný, kulatý talíř přísátý k lodnímu boku. Jeden z mužů byl školený pyrotechnik a dobře věděl, že má-li tento druh min dotekovou roznětku, nic na světě nezabrání tomu, aby je výbuch neroztrhal na kusy. Poslali na hladinu výstražný signál - všem námořním a policejním složkám, aby se stáhly do bezpečí. Luke Shaw tím byl roztrpčen; Roger ho však poslouchal jen na půl ucha, neboť upřeně hleděl k místu nebezpečí.

Oba žabí muži - Hallam byl jeden z nich - si nemohli dovolit pospíchat.

Znova se objevil temný stín žraločího těla, na okamžik strnul, ale pak zmizel.

Na člunech, na skalách, na břehu panovalo v těch chvílích mrtvé ticho. Kookaburra se majestátně vznášela na klidné hladině. Většina diváků a zúčastněných se v duchu modlila za zdar akce, jen srdce Marcuse Barringa zběsile prahlo po okamžiku, kdy výbuch zběsile oťře hladinou, kdy parník zmizí za clonou vody a kouře. Až se clona rozplyne, odhalí už jen pohled na potápějící se loď.

Kapitán lodi stál s důstojníky na můstku. Technický personál a tři členové posádky byli ve strojovně a pomalu couvali s parníkem od mostu.

"Nikdy jsem neviděl nic hroznějšího," vrátil Luke na Rogera. "Kdybychom aspoň věděli, jak jsou s tím daleko. Odtud to na tak zatracenou práci vůbec nevypadá. Dal bych majlant za to, kdybych ji mohl dělat sám."

"Já vím, co chceš říct," poznamenal Roger. "To se ví, že by nám bylo líp, kdybychom věděli -"

U lodního boku se na hladinu vynořil potápěč; za malou chvíli se vedle něho objevil druhý, Luke přiložil k očím dalekohled a nehnutě na ně zíral.

"Žabí muži," řekl, jako by to bez dalekohledu nebylo jasné. "Jeden drží něco v ruce a zvedá to. To je -"

Ozval se výbuch jásotu z posádky nejbližšího člunu. Rozléhal se stále hlasitěji, když k němu oba žabí muži klidně, volnými tempy začali plavat.

"Hezoune," vykřikl Luke Shaw. "Dokázali to."

Pustil dalekohled a pomalu, rozvázně podal Rogerovi pravici, Roger ji uchopil a cítil, jak se mu z pocitu úlevy udělalo slabě. Luke řekl; "Teď nezbyvá než dopadnout Barringa a přistít to Flagovým na hřbet."

22

Vrah z nenávist

Když přistáli u Okružního nábřeží, nějaký muž podal Rogerovi ruku. Sydneyský záliv byl plný lidí, stáli na konečných stanicích přívozu, na Manley Ferry a Mosman Ferry, v přístavišti a všude, odkud bylo vidět na nábřeží. Dva záchranné čluny z Kookaburry už byly skoro u mola a kdosi začal provolávat slávu.

K Lukemu Shawovi přistoupil nějaký veliký muž.

"Právě jsme dostali zprávu," oznámil.

"Nemůže to počkat?"

"Viděli Marcuse Barringa."

V Rogerovi se zatajil dech.

"Kde?" zeptal se tiše Shaw.

"Viděli ho nedaleko jachtklubu na druhé straně mostu. Měl prý na sobě akvalung, ale pak si jej sundal a začal se oblékat. Než se k němu mládenci dostali, stačil se ztratit."

"Viděl ho někdo, kterým směrem se dal?"

"Máme tu zprávu, že byl spatřen na zastávce Milson, na nástupišti, odkud odjíždějí vlaky do Sydney."

Luke váhal jen na okamžik. Jakmile se pohnul, Roger řekl:

"Jedem." Nasedli do policejního vozu a Luke dal řidiči příkaz:

"K Námořnímu úřadu a koukejte tam dojet v rekordním čase."

"Rozkaz."

"Hezoune," řekl Luke a plácl pravou rukou Rogera po koleně, "zachránili jsme parník, cestující i náklad. Dokázali jsme to! Pořád tomu nemohu věřit, že už nehrozi žádné nebezpečí. Nač jsi myslel, když jsme tam stáli a čekali?"

"Na velkéj vejbuch," řekl Roger.

"Přesně tak! Naštěstí k němu nedošlo." Shaw vytáhl cigarety. Zapálili si a Shaw se s rozzářenou tváří rozvalil na sedadle. Vůz však nejel příliš rychle, poněvadž ulice byly ucpané a zdálo se, že většina aut míří k nábřeží. "Myslíš, že některý z bratří Flagů bude zpívat?" zeptal se.

"Gregory by mohl."

"Vím o jednom způsobu, jak je k tomu donutit," řekl Luke.

"Co myslíš?"

"Nechat Marcuse Barringa, aby se k nim dostal. Pak začnou kňourat jedna radost."

"To snad právě děláme, ne?"

"Jak to?"

"Nedals přece zatím mláďencům příkaz, aby hlídali Námořní úřad."

"Proboha, na to jsem zapomněl." Luke se naklonil nad prázdné sedadlo vedle řidiče a zvedl sluchátko radiotelefonu.

Jakmile se mu ozvali, zvolal: "Charleyi, Marcus Barring je pravděpodobně na cestě k Námořnímu úřadu. Jestli se tam objeví, pusťte ho dovnitř. Hezoun West a já tam budeme za pět minut." Zavěsil, posadil se a usmíval se skoro stejně vítězoslavně jako dřív. "Uvažoval jsi někdy, že bys šel do penze a dělal soukromého detektiva, Hezoune?"

"Zatím ne. Proč?"

"Kdyby sis to rozmyslel, nezapomeň mi to ohlásit. Mohli bychom se dát do party." Shaw zašlápl nedopalek cigarety na podlaže vozu, po očku se po Rogerovi podíval a pokračoval: "Ačkoli teda musím přiznat, že to má jisté výhody, když má člověk za sebou nějakou organizaci."

"Jako třeba?" zeptal se Roger. Řekl to téměř líně; cítil zvláštní reakci únavy, ačkoli fyzicky příliš vyčerpán nebyl. Bylo těžké si představit, že už není důvod k úzkosti, že ho noční můra obav o loď a všechny cestující na její palubě definitivně přestala tížit. Začátek Shawovy odpovědi div nepřeslechl.

"Že za tebe jiní lidé vyřizují drobné hlouposti, že můžeš telefonovat do Londýna a leckam jinam."

"Telefonovat do Londýna?" Roger sebou trhl. "Tys tam volal? Dneska?"

"Ano. Abych zjistil, jestli mají nějaký důkaz, že Smith byl komunista. Dostal jsem pár velice zajímavých informací od toho tvého Kebble, který prý se nám stejně chystal zavolat. Smith nebyl členem žádné politické strany, ale dělal prý si pravidelně různé poznámky - velice svérázné poznámky. Kebble našel u něho v zásuvce starý poznámkový blok. Měl tam nějaké poznámky jako: Čekat na telefon od pana Raymonda, deset hodin. Pak tam byly ještě nějaké malovánky, klikyháky, co si člověk čmárá, když dostává instrukce od šéfa. Jedna poznámka zněla: Pokouší se Rudá Č. společnost ovládnout?"

Roger se probudil, jako kdyby se octl pod sprchou.

"Chápeš, co to znamená?" řekl Luke.

"Ovšem. Ty pověsti o tom, že se Rudá Čína chce společnosti zmocnit, vyšly z budovy Námořního úřadu."

"To si myslí i Kebble. Chytrý mládenec. Kdyby chtěl někdy zavítat do naší slunné země, obstarám mu tu práci v policejtské branži. Ale to ještě není konec - další poznámka zněla: 1000 liber pro b. B."

"b. B. - to znamená bratry Barringovy!" zvolal Roger. "Koho jiného? A Smith zároveň ten den vybral z banky 1000 liber v hotovosti."

"Tak to je skoro máme," řekl Roger. "Máš pravdu - máme je."

Námořní úřad už byl v dohledu; byli právě na rohu Hunter Streetu a Springu.

"Cos mi ještě zapomněl říct?" zeptal se Roger. "Telefonoval jsem dnes ráno taky s Fredem Hodgesem. Přece jen se mu podařilo něco vymáčkout z toho Číňana, co nám málem zabil Doreen Morrisonovou. Číňan prý měl pokyn, aby se vydával za komouše a tvrdil, že dostával instrukce ze zahraničí, odněkud, od Kantonu. Marcus Barrington mu nařídil, aby to tvrdil. Neposlechl ho však, poněvadž prý měl strach, že by ho mohli deportovat, kdyby se vydával za komunistu. To prý chce raději sedět v Hongkongu v kriminále. Takže ty pověsti o ovládnutí společnosti rudými šířili Barringtonové a Flagové."

"Jasně, jasné," řekl Roger. "Byla to náramně šikovná zástěrka. Vymysleli si to, aby z toho mohli hladce vybruslit, kdyby na ně náhodou padlo podezření. Flagové si bratry Barringtonovy najali." Dořekl to právě ve chvíli, kdy vůz zastavil před mrakodrapem. Odněkud se vynořil policista a otevřel dvířka.

"Barrington je tu?"

"Viděli ho před pár minutami na rohu Springu a Hunter Streetu."

"Klidně ho pusťte do budovy."

"Rozkaz!"

Výtah byl v přízemí, jako by jim ho někdo rezervoval. Cestou do nejvyššího poschodí zůstali dvakrát stát. Dveře z chodby do kanceláře bratří Flagových byly pootevřeny. Roger vstoupil. Raymondova sekretářka se na něho překvapeně usmála, ale dřív než mohla něco říct, vytáhl Shaw služební legitimaci.

"Znáte Marcuse Barringtona?"

"Ano, viděla jsem ho."

"Jestliže se tu objeví, zaveďte ho rovnou do kanceláře pana Raymonda," řekl Luke.

"Pan Raymond si ale nepřeje být rušen."

"Nemohl čekat, že za ním přijde policie," odsekl Shaw. Když zamířili do kanceláře, procedil mezi zuby: "Bude je sice varovat, ale na tom nezáleží."

Otevřel dveře do kanceláře předsedy správní rady v okamžiku, kdy uvnitř zazvonil telefon. Raymond Flag seděl za stolem, ruku už měl na telefonu. Gregory stál vpravo od něho. Mortimer vlevo. Zvedli k Rogerovi hlavy jako loutky ovládané jedním provázkem. Raymond zaváhal a telefon vyzváněl dál.

"To nás chtějí jen ohlásit," řekl Luke Shaw.

Mortimer vyskočil. "Jak si to představujete - takhle sem vpadnout?"

"Ano, vím, že jsou tady." Raymond položil sluchátko a znovu si dřepel do křesla. Když začal hovořit, choval se velice pozoruhodně.

"Nesmím se vám všem ulevilo, že Kookaburra nebyla zničena ani poškozena," řekl. "Jsme rádi, že vám můžeme gratulovat."

Gregory se zachmuřeně zeptal: "Chytili jste Barringtona?"

"Víme, kde je," prohlásil Shaw bezbarvým hlasem.

"Myslíte, že spáchá sebevraždu jako jeho bratr v Londýně?" zeptal se Roger.

"Nebo snad v to dokonce doufáte?" zašpičkoval Luke. "Jestliže ihned neopustíte kancelář, zatelefonuji policejnímu řediteli a budu si stěžovat, že opakovaně zneužíváte své pravomoci a jednáte s námi s neomluvitelnou hrubostí," vyhrožoval Mortimer. Na bledých tvářích se mu objevil slabý ruměnek. "Žádám, abyste ihned odešli."

Roger a Luke Shaw se ani nepohnuli. Po chvíli napětí natáhl Mortimer ruku po telefonu. Téměř zároveň se venku rozlehly dunivé kroky a ozval se ženský hlas - a telefon zazvonil, což Mortimera vylekalo natolik, že ruku ušklubl. Roger a Shaw couvli ke dveřím. Raymond hmátl po telefonu, ale dřív, než mohl sluchátko zvednout, dveře se rozlétly a objevil se v nich Marcus Barrington. Vešel dovnitř, zavřel za sebou, a téměř zároveň vytáhl z opasku nůž.

"Tak vy jste to teda práskli policii, nevydrželi jste to," říkal řezavým hlasem. "A já teď udělám to, co jsem měl udělat už před lety - vykašlu se na vaše prašivé peníze a podřežu vám všem krk."

Udělal další dlouhý krok vpřed. Tři muži před ním byli tak zděšení, že zapomněli, že v místnosti jsou dva policisté.

Barrington řekl Mortimerovi: "Tebe podříznu nejdřív, ty ropucho, ty jsi s tím začal, Ty -"

"S čím začal?" zeptal se Luke Shaw líbezně. Barrington se k nim prudce otočil; nůž svíral v ruce a chystal se jej vrhnout.

Roger po něm bleskově a téměř neslyšně skočil, popadl ho za prázdnou ruku a zkroutil mu ji tak silně, že Barrington zasykl bolestí. Prsty svírající nůž zmrtvěly. Shaw se k němu málem lhostejně přikolíbal, nůž mu vytrhl a odhodil jej na široký stůl. Vzápětí Roger otočil Barringtona tak, že stál tváří v tvář ředitelům společnosti; zkroutenou ruku mu za zády zvedl a držel jako ve svěráku.

"Když jste tu mluvil o policejním řediteli, pane Flagu, můžete mu taky říct, že nebýt nás, měl jste v téhle chvíli čistě podřiznutý krk," řekl Shaw. "To nám rozhodně přičte k tíži."

"Barringtonu," řekl Roger klidně, "zaplatili vám tihle lidé za to, abyste Kookaburru vyhodil do povětří?"

"To bych prosil, že zaplatili!"

"Zaplatili vám a vašemu bratrovi za to, že jste vyhodili do povětří Koalu?"

"Samozřejmě, že nám ty svině zaplatily."

"Dali vám příkaz, abyste zabil Sheldona a ty ostatní lidi v Londýně? A Sandersona v Hongkongu?"

"Nikdo mi žádné příkazy dávat nemusel," řekl Barrington vztekle. "Sheldon věděl o Koale, byl do toho namočený taky. Věděl i o tom, co se má stát s Kookaburrou. Dostal vítr a chtěl nám to rozmluvit a -"

"Lháři - ty lháři!" zavřeštěl na něho Mortimer. "Není to pravda, prohlašuji, že na tom není slovo pravdy. Ten chlap nás nenávidí, ten udělá všechno, aby nás zničil!"

"Zničit vás chce - ale jako svědek u soudu," řekl Luke Shaw suverénně; Roger ho nikdy neslyšel mluvit tak kousavě.

"Podám na vás - na všechny tři - žalobu pro pokus potopit loď na širém moři. Pro začátek to bude stačit. Hezoune - myslím, že pár našich chlapců sem Barringa sledovalo. Co kdybys je pozval dál?"

Když Roger Barringa pustil, nesnažil se Marcus ani o útek, ani o útok na bratry Flagovy. Jenom stál a zíral na ně, jako by se pásl na jejich pádu.

Asi za dvě hodiny vyšel Roger se Solomonem Barringem alias Benem Limmem z policejního ředitelství. Nasedli do vozu. Řidič věděl, kam má jet, a Solomon věděl, že se shledá s Doreen. Pohodlně se usadil v rohu a poslouchal, co Roger říká.

"Váš bratr učinil plné doznání - pochybuju, že nám toho moc zatajil. Oba vaši bratři byli pro Flagovy celá léta trnem v patě a Mortimer se pokusil koupit si je. Před dvěma lety prodělávala společnost Blue Flag těžkou krizi. Dva roky za sebou byla stříž ovčí málo výnosná, a to mělo za následek i značný pokles importu. Nápad potopit Koalu kvůli pojistnému byl velice lákavý - šlo o starou a zároveň přepojištěnou loď. Chtěli ji potopit nedaleko pobřeží, aby nedošlo ke ztrátám na životech. Marcus říká, že časovací zařízení magnetické miny nějak selhalo a k výbuchu došlo předčasně." "Modlím se k bohu, aby to byla pravda," řekl Solomon Barring sklíčeně. "Ale ten způsob, jakým zabili Denisu a Sheldona - co je to proboha napadlo? Co si to vzali do hlavy?" Zločiny obou bratří ho zřejmě naplňovaly úzkostí. "Marcus tvrdí, že Sheldon, který na potopení první lodi participoval, jim začal vyhrožovat, že všechno oznámí policii, jestli se něco stane s Kookaburrou. Mortimer ho totiž požádal, aby zvýšil pojistné, a Sheldon se dovítí proč asi. Rozhodl se jim to překazít. Doufal, že se mu podaří druhému zločinu zabránit, aniž se bude muset kát ze své účasti na potopení Koaly. Co se stalo - to víme." Odmlčel se. "Na palubě byl digitalis a Paul uměl zacházet s injekční stříkačkou. Víme, co následovalo. Sheldon řekl vašim bratrům, že obě Morrisonovic děvčata, vrchní mechanik a Neil Sanderson o spiknutí vědí. V Londýně se vaši bratři pokoušeli zjistit, zda je to pravda, poněvadž ani jeden nechtěl sestry Morrisonovy zabít. Marcus měl s Denisou na lodi poměr a Denise byla ochotná v něm pokračovat i na pevnině. To jméno - pan a paní Brownovi - si samozřejmě vymysleli, ale Denise pravděpodobně očekávala, že se s ní Marcus ožení. Pak v ní ale jeho zvědavé otázky vzbudily podezření a došlo k hádce. Řekla něco, z čeho Marcus uvěřil, že ji Sheldon o spiknutí pověděl, - proto ji Marcus zabil. Při pomýšlení, že by měl zabít i Doreen, byl Marcus celý bez sebe, nechtělo se mu do toho, ale v sázce bylo příliš mnoho. Flagové jim slíbili, že jim přenechají loď za nominální cenu."

"Takže to bylo kvůli penězům," řekl Solomon zkroušeně.

"Ano. Flagové si nenávidí vašich bratří koupili," řekl Roger, "ale zášť v těch dvou zůstala. Sheldon si zjistil jejich adresu, ale vystrašili ho tak, že se rozhodl odletět domů. Přisahal jim, že policii nic neřekne, ale obávali se, že začne mluvit, až se doví, že byla zavražděna Doreen. Proto Paul čekal na londýnském letišti, ale neměl jistotu, zda digitalisu použil včas - Sheldon totiž pak zcela nečekaně šel telefonovat. Víme, co se stalo potom."

"Moji bratři," řekl Solomon bolestně.

"Dobrá na tom byla jen jedna věc," řekl Roger. "Jejich bláznivé představy o rodinné cti a soudržnosti jim nedovolily, aby ublížili i vám. Marcus tvrdí, že se Paul raději zabil, než by se nechal vyslýchat a donutit k tomu, aby mluvil - věděl, že by ho k tomu donutili, nebyl to člověk, který dokáže udržet jazyk za zuby. Pochybuju, že se někdy s jistotou dovíme, proč vlastně se zabil Lancelot Smith. Věděl o potopení Koaly a zřejmě ho uštvaly výčitky svědomí."

"Troufal bych si hádat, co se asi stalo," řekl Solomon. "Kdysi jsem ho dost dobře znal. Byl vůči společnosti neobyčejně loajální a nedokázal by zklamat její důvěru. Nemohl se s těmi zločiny smířit, ale nedokázal Flagovy zradit. Nikdy jim nepřestal být vděčný za to, že ho udělali ředitelem v Londýně - navzdory jeho zevnějšku." Solomon se odmlčel a pak pokračoval: "Máte ještě něco?"

Automobil se octl v hustém proudu vozidel na konci Elizabeth Streetu; nevnímali však hluk a nic, co k nim doléhalo zvenčí.

"První náznak obtíží se projevil, když váš bratr Paul dostal lístek se zprávou, že někdo na palubě Kookaburry ví o jeho účasti na potopení Koaly," řekl Roger. "Rozhodl se prohledat všechny kajuty a porovnat písmo. Proto také vzal jednomu staršímu cestujícímu náprsní tašku, hledal v ní nějakou ručně psanou poznámku nebo něco podobného. Taška se pak nalezla v jeho kajutě a propustili ho kvůli krádeži. Marcus odešel z lodi s ním. Podivný člověk, ten váš bratr Marcus. Když uzavřel dohodu s Flagovými, byl k nim absolutně loajální, dokud mu nedošlo, že ho podvedli. Minulý týden je označil za 'mordýřské svině' a přísahal, že potopí všechny jejich lodě. To všechno ale udělal jen proto, aby od nich odvrátil mé podezření."

Solomonovi se v očích zatřpytily slzy.

O minutu později vůz zastavil před hotelem. Roger uviděl Doreen Morrisonovou - stála na schodišti u vchodu. Když Solomon vystoupil, rozběhla se k němu se zářícíma očima a otevřenou náručí; udivené pohledy chodců jí byly lhostejné, nestarala se o ně.

"Zavezte mě do hotelu Wentworth," řekl Roger řidiči.

Ovšem, Solomon a Doreen brzo na všechno zapomenou.

Později večer byl právě v hotelové hale, když volali k telefonu Jacka Parrishe. Viděl vysokého, hezkého muže, jak vstává od stolu, u něhož seděl s půvabnou blondýnkou, o deset nebo o patnáct let mladší než on. Z láskyplného pohledu, jímž Jill svého manžela sledovala, neomylně poznal, že jejich líbáanky ještě zdaleka nejsou u konce. Pak šel nahoru do svého pokoje a našel tam telegram a dopis; dopis byl od Janet. Otevřel nejdříve telegram a četl

Blahopřání od všech spolupracovníků včetně šéfa stop Sam Hackett se oženil v Toursu.
Kebble

Roger se ušklíbl.

Otevřel dopis od Janet a srdce mu bušilo o něco rychleji než normálně, což bylo dost pozoruhodné u člověka, který byl ženatý málem pětadvacet let. První věta zněla:

"Miláčku, je mi moc líto, že jsem tě na tom letišti tak otrávila a překážela ti v práci, pořád si to nemohu odpustit..."

Ošklivě se na ni utrl - a ona se ještě omlouvala. Měl tu nepříjemnou epizodu v živé paměti, ale do téhle chvíle si na ni ani jednou nevzpomněl. Věděl jen, že tímhle tónem s ní už nikdy nebude mluvit.

"...a byl bys blázen, kdyby sis nevzal ten týden dovolené, kterou ti z Yardu nabízejí, a trochu se po té Austrálii neporozhlédl. Pomyšlení, že by sis to nechal ujít, je pro mne horší než pomyšlení, že mi tu budeš ještě týden chybět. Kluci říkají, že ti zítra napíšu..."

Roger si přečetl dopis ještě jednou, přistoupil k oknu a spatřil nekonečné proudy aut valících se po mostě, milenecké páry v parčíku a zářící neony; v dálce se třpytila světla přístavu, kde bezpečně kotvila Kookaburra.